

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi autoverolain muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi autoverolakia. Lakia ehdotetaan täydennettäväksi muuttotavarana tuotujen ajoneuvojen verotusarvon määrittämisestä, ajoneuvojen eräitä väliaikaisen käytön verottomuutta ja eräitä rakennemuutosten verotusta koskevilla säännöksillä. Lain eräitä menettelysäännöksiä eh-

dotetaan yksinkertaistettavaksi. Lisäksi lakiin ehdotetaan tehtäväksi eräitä lähinnä teknisluonteisia ja kielellisiä tarkistuksia.

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen kun se on hyväksytty ja vahvistettu.

SISÄLLYSLUETTELO

	Sivu
ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ	1
YLEISPERUSTELUT	3
1. Nykytila ja ehdotetut muutokset	3
1.1. Yleistä	3
1.2. Ajoneuvon verotusarvon määrittäminen eräissä tapauksissa	3
1.3. Rekisteröimättömän ajoneuvon rakennemuutokset	5
1.4. Euroopan yhteisöjen toimielinten ja niiden henkilökunnan ajoneuvot	5
1.5. Ajoneuvojen väliaikainen veroton käyttö	6
Eräät määräajan pidennykset	6
Kahdessa maassa oleskelevien ajoneuvot	7
Opiskelijoiden ajoneuvon käyttö eräissä tapauksissa	7
Eräät ajoneuvojen siirrot	7
1.6. Uudelleen verotus eräissä tapauksissa	9
1.7. Eräiden käytettynä tuotavien moottoripyörien verotus	9
1.8. Verotusmenettely	10
Eräät rekisteröityjen verovelvollisten ajoneuvot	10
Käyttämättöminä maasta vietävät ajoneuvot	11
Arvonlisäveron palauttaminen eräissä tapauksissa	11
1.9. Tekniset tarkistukset	11
2. Esityksen vaikutukset	12
3. Asian valmistelu	12
YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT	12
1. Lakiehdotuksen perustelut	12
2. Voimaantulo	21
LAKIEHDOTUS	22
Laki autoverolain muuttamisesta	22
LIITE	30
Rinnakkaisteksti	30
Laki autoverolain muuttamisesta	30

YLEISPERUSTELUT

1. Nykytila ja ehdotetut muutokset

1.1. Yleistä

Auto- ja moottoripyöräverotus oli tarpeellista uudistaa kokonaan samasta ajankohdasta, jolloin Suomi liittyi Euroopan unionin (EU) jäseneksi. Auto- ja moottoripyöräverotus perustui muualla kuin Suomessa valmistettujen ajoneuvojen osalta aiemmin verotukseen maahantuonnin yhteydessä. Järjestely olisi EU:n jäsenenä oltaessa muodostunut sisämarkkinasäännösten vastaiseksi. Hallituksen esitys autoverolaiksi (HE 321/1994 vp) annettiin eduskunnalle 30 päivänä marraskuuta 1994. Uuden lain tuli olla voimassa 1 päivänä tammikuuta 1995. Tämän johdosta säännösten viimeistelylle ja myös hallituksen esityksen käsittelylle eduskunnassa jäi tavallista vähemmän aikaa. Tämän johdosta eduskunta liitti vastaukseensa lausuman, jossa edellytettiin muun muassa hallituksen pikaisesti selvittävän autoverouudistuksen käyttöönoton vaikutukset sekä uuden autoverolain mahdolliset epäselvyydet ja tulkinnanvaraisuudet. Tämä esitys annetaan eduskunnan lausuman mukaisessa tarkoituksessa.

Uuden autoverolain käyttöönotto tapahtui ilman merkittäviä ongelmia. Autokauppaa harjoittavien verovelvollisten autoverotuksessa siirryttiin kokonaan atk-pohjaiseen järjestelmään. Tämä voitiin toteuttaa lyhyen siirtymäkauden kuluessa, jonka aikana oli käytössä eräitä tullihallituksen päätösvaltaan kuuluneita poikkeusjärjestelyjä. Sekä verovelvollisilla että tullihallinnolla oli valmiuksia uuteen järjestelmään siirtymiseen lyhyenä, vain muutaman kuukauden aikana, vaikka ennakoivaan valmisteluun ei juuri ollut mahdollisuuksia. Saatujen kokemusten mukaan lakiin ei ole jäänyt merkittävää korjaustarvetta tai kohtia, jotka olisivat käytännön vaikeuksien vuoksi edellyttäneet välitöntä säännösten muuttamista.

Käytännön havaintojen mukaan pääasialliset muutostarpeet koskevat lähinnä muuttotavarana tuotavien autojen veron määräytymismenettelyn yksinkertaistamista ja eräitä vähäisiä menettelyllisiä kysymyksiä, joissa uudesta laista saadut kokemukset antavat mahdollisuuksia nykyistä jonkin verran yksinkertaisempiin ratkaisuihin. Osa tässä esityksessä olevista ehdotuksista on luonteel-

taan kielellisiä tai muussa lainsäädännössä tapahtuneista muutoksista johtuvia suhteellisen vähäisiä teknisiä säännösten tarkistuksia.

1.2. Ajoneuvon verotusarvon määrittäminen eräissä tapauksissa

Autovero määrätään ajoneuvon verotusarvon perusteella. Verotusarvo muodostuu kaikista ajoneuvon hankintaan liittyvistä kustannuksista aina siihen asti, kun ajoneuvo on toimitettu verovelvolliselle Suomeen tai hänen ensimmäiseen varastoonsa täällä. Pääasialliset hankintakustannuksiin luettavat erät ovat ajoneuvosta sen valmistajalle maksettu hinta sekä rahti- ja vakuutus kustannukset. Jos ajoneuvosta on suoritettava tullia, sekin luetaan hankintakustannuksiin ja siis myös verotusarvoon.

Ajoneuvon verotusarvon määrittäminen perustuu yksityiskohtiltaan autoverolain (1482/94) 11 §:n mukaan Euroopan yhteisöjen tullikoodeksiin, josta säädetään yhteisön tullikoodeksista annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 2913/92 ja tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä annettuun komission asetukseen (ETY) N:o 2454/93, jäljempänä soveltamisasetus.

Tullikoodeksissa asetetaan ensimmäiseksi lähtökohdaksi arvon määrittäminen tavarankaupahintaan perustuvana kauppa-arvona. Tätä koskevat säännökset sisältyvät 29 artiklaan, jossa säädetään kauppa-arvon käyttämisestä tullausarvona, kauppa-arvon määrittämisestä ja yksittäisen kaupan ehdoista johtuvista soveltamisrajoituksista, mukaan lukien ostajan ja myyjän välisen taloudellisen etuyhteyden vaikutuksen. Lisäksi tässä artiklassa määritellään yksityiskohtaisesti termi "tavaroista tosiasiaa maksettu tai maksettava hinta". Täydentäviä säännöksiä kauppa-arvon käytöstä tullausarvona sisältyy soveltamisasetuksen 143—149 artiklaan sekä soveltamisasetuksen liitteeseen 23.

Tullikoodeksin 30 artikla sisältää säännökset tapauksista, joissa kauppa-arvoa ei voida käyttää tullausarvona ja joissa on noudatettava niin sanottuja toissijaisia tullausarvoja artiklassa säädettyä soveltamisjärjestystä noudattaen. Täydentäviä säännöksiä on soveltamisasetuksen 142 ja 150—153 artiklas-

sa sekä tullikoodeksin soveltamisasetuksen liitteessä 23.

Tullikoodeksin 31 artiklassa on säännökset arvonmäärittäysperusteista tapauksissa, joissa 29—30 artiklassa tarkoitettuja tullausarvoja ei voida käyttää. Artikla sisältää myös luettelon perusteista, joiden käyttö on kielletty tämän artiklan mukaista tullausarvoa määrittäessä. Tarkempia määräyksiä on tullikoodeksin soveltamisasetuksen liitteessä 23. Tullikoodeksin 32 artiklassa on tyhjentävä luettelo eristä, joita voidaan lisätä kauppahintaan määrittäessä tullausarvo 29 artiklassa tarkoitettuna kaupp-arvona. Eristä, joita ei lueta tullausarvoon, säädetään 33 artiklassa. Tullikoodeksin 35 artiklassa säädetään periaatteista, joita noudattaen päätetään tullausarvoa määrittäessä sovellettavista muuntokurssista. Yksityiskohtaiset säännökset muuntokurssista sisältyvät soveltamisasetuksen 168—172 artiklaan.

Käytettyjen autojen tuonnissa joudutaan yleensä soveltamaan jotakin vaihtoehtoisista toissijaisista tullausarvon määrittämismenetelmistä. Monissa tapauksissa tullausarvon määrittäminen on tapahtunut samanlaisen tai vastaavan tavarankäytön perusteella. Samanlaisen tai vastaavan tavarankäytön perusteella on käytettävä sellaisen tavarankäytön arvoa, jonka myynti tapahtuu samassa kaupan portaassa ja koskee olennaisesti samaa paljoutta kuin tullattava tavara. Jos tällaista myyntiä ei ole tiedossa, perusteena käytetään sellaisen samanlaisen tai vastaavan tavarankäytön arvoa, joka on myyty muulla kaupan portaalla tai muuna paljoutena. Tällöin arvo oikaistaan esitetyn näytön perusteella niin, että kaupan eri portaan tai eri paljouden aiheuttamat erot otetaan huomioon. Säännökset tästä sisältyvät soveltamisasetuksen 150 ja 151 artiklaan. Tämän jälkeen on käytettävissä laskennallinen arvo, joka perustuu tavarankäytön valmistuskustannuksiin. Myös muita menetelmiä on tässä mainittujen esimerkkien lisäksi käytettävissä. Jos vaihtoehtoja on useita, niistä saadaan valita se, joka johtaa verovelvollisen kannalta edullisimpaan lopputulokseen. Tämä edellyttää kuitenkin verovelvolliselta aktiivisuutta ja eri vaihtoehtojen selvittämistä.

Käytäntö on osoittanut, että edellä mainittu säännöstö useinkin on tullikoodeksia tuntevammalle maahanmuuttajalle liian vaikeasti hallittavissa. Myöskään viranomaisen ei ole helppoa soveltaa mainittuja säännöksiä ja esimerkiksi antaa niiden nojalla neuvontaa

muuttoautojen verotusta ja erityisesti veron määrää koskevista asioista. Tilannetta vaikeuttaa se, että verovelvollisilla on tarvetta ainakin suuntaa antavien tietojen saantiin useinkin jo silloin, kun he ovat hankkimassa myöhemmin muuttoautona verotettavaksi tulevaa ajoneuvoa.

Jotta muuttoautona tuotavan ajoneuvon verotus tulisi nykyistä selkeämmäksi, ehdotetaan lakia täydennettäväksi säännöksellä, joka yksinkertaistaisi verotuksen perusteena olevan vastaavan uuden auton verotusarvon määräämistä. Kuluttajan ja myös neuvontaa antavien veroviranomaisten kannalta olisi monissa tapauksissa yksinkertaisinta voida määrätä verotusarvo suoraan vastaavan ajoneuvon tavanomaisesta vähittäismyyntihinnasta Suomessa. Kun yleisenä periaatteena kuitenkin on, että verovelvollisen tulee voida käyttää hyväkseen ne veron määräytymisperusteet, jotka johtavat hänelle edullisimpaan lopputulokseen, ehdotettua sääntöä ei voida säätää yksinomaiseksi, vaan verovelvolliselle jäisi edelleen mahdollisuus esittää tiedossaan olevaa tätä edullisempaan lopputulokseen johtavaa aineistoa verotuksen perusteeksi.

Lakiin ehdotetaan lisättäväksi muuttoautona verotettavia ajoneuvoja koskeva uusi 25 a §, jonka mukaan määrättäessä veroa 25 §:n nojalla voidaan vastaavan uuden ajoneuvon verotusarvona pitää 40 prosenttia vastaavan tai lähinnä vastaavan ajoneuvon yleisestä vähittäismyyntihinnasta Suomessa, jos verovelvollinen ei vaadi noudatettavaksi 11 §:ssä säädettyä menettelyä. Viimeksi mainittu viittaa nykyisin käytössä oleviin arvonmäärittämismenetelmiin, jotka siis jäisivät edelleen toissijaisina sovellettavaksi. Muuttoauton verovähennyksen määrää ehdotetaan samalla tarkistettavaksi. Tätä koskeva säännös on autoverolain 25 §:ssä. Vähennyksen määrä on nykyisin 50 000 markkaa. Vähennys ehdotetaan korotettavaksi 65 000 markkaan.

Ehdotettu säännös tarkoittaa sitä, että yleiseltä vähittäismyyntihinnaltaan 164 666 markan hintaisen auton verotusarvoksi muodostuu mainitun prosenttiarvon mukaisesti laskien 74 100 markkaa. Kun tästä saadaan bensinikäyttöisen, Suomesta hankitun auton autoveron määräksi 65 000 markkaa, eli juuri muuttoautolle myönnettävää veronalennusta vastaava määrä, tätä halvemmista autoista ei jouduta suorittamaan veroa. Kalliimmista ajoneuvoista on suoritettava vero 65 000 markalla vähennettynä. Näille määriille tulee

vielä suoritettavaksi arvonlisävero autoverolain 5 §:n mukaisesti.

Bensiinikäyttöisen Suomesta hankitun muuttoauton autoveron määrät ovat ehdotulla tavalla laskettuna seuraavan taulukon mukaisia:

Yleinen vähittäishinta Suomessa, mk	Maksettavaksi tuleva autovero, mk
enintään 164 666	0
170 000	2 400
180 000	6 900
190 000	11 400
200 000	15 900
250 000	38 400

Edellä esitetyt laskelmat tarkoittavat muuttoauton tuontia ja verottamista heti ulkomailta käytön minimiajan täyttymisen jälkeen. Jos ajoneuvoa on käytetty pitempään, sen veroa alennetaan vielä edellä mainituista määristä 0,5 prosentilla kuukautta kohden kuuden kuukauden käytön jälkeisiltä käyttökuukausilta. Esimerkiksi tuontihetkellä uutena 230 000 markan hintaisesta autosta olisi neljän vuoden ikäisenä muuttoautona maksettava autoveroa 9 576 markkaa.

Ehdotus perustuu käytännön havaintoihin muuttoauton tuonnissa esiintyneistä vaikeuksista ja se vähentäisi oleellisesti epävarmuustekijöitä muuttotavarana tuotavan ajoneuvon verotuksessa. Veroviranomaiset saattaisivat nykyistä helpommin antaa uuden säännön perusteella ainakin suuntaa antavia neuvoja, vaikkakaan muuttoauton verotusta ei voida tarkoin määrittää ennen kuin verotuksen ajankohtana ja vasta tuolloin vallitsevien ajoneuvojen hintojen ja muiden veroperusteiden mukaisesti. Ehdotuksessa on otettu huomioon, että muuttoautojen tuojat ovat autoa omaan käyttöönsä tuovia yksityishenkilöitä. Sen sijaan muussa käytettyjen ajoneuvojen tuonnissa, kuten tuonnin verotuksessa yleensäkin, voidaan pitää lähtökohtana, että verovelvolliset hallitsevat edellä mainitut maahan tuontia yleisesti koskevat säännökset. Esimerkiksi kaupallisessa ajoneuvojen tuonnissa ei voida katsoa oleva tarvetta vastavaan säännösten yksinkertaistamiseen.

Edellä olevan taulukon hintaluokissa ehdotus merkitsee arviolta noin 40 000—52 000 markkaa alemmaa autoveroa nykyiseen tilanteeseen verrattuna. Jos yksittäistapauksissa nykyinen verotusarvon määrittäminen olisi jossakin tapauksessa edullisempi, sekin jäisi

edelleen käytettäväksi.

1.3. Rekisteröimättömän ajoneuvon rakennemuutokset

Jos ajoneuvon rakennetta muutetaan verotuksen jälkeen mutta ennen ajoneuvon rekisteröintiä siten, että sillä olisi vaikutusta veron määrään, velvollisena suoritamaan veroa on 4 §:n 4 momentin mukaan se, joka tuolloin on ajoneuvon omistajana. Laissa ei ole suoranaista säännöstä siitä, miten vero tuossa tapauksessa pannaan maksuun. Lakia ehdotetaan täydennettäväksi tällaisella säännöksellä.

Verovelvollisuus on säädetty autoverolain 4 §:ssä siten, että se voidaan siirtää maahan tuojalta edelleen muulle kaupan portaalle tai aina kuluttajalle asti. Siirron saaneen verovelvollisen on suoritettava vero sen hankintahinnan mukaan, jonka hän on ajoneuvosta suorittanut. Tähän sisältyvät muun muassa verovelvollisuuden siirtäjän mahdolliset katteet. Veron määrä periaatteessa nousee tällaisista tekijöistä johtuen siitä, mikä se todennäköisesti olisi ensimmäisessä portaassa. Näin kävisi myös, kun veroa kannetaan lisää ennen rekisteröintiä tapahtuneiden muutosten johdosta. Jotta verotuksessa ei olisi eroa siitä riippuen, kenen lukuun ja kenen omistuskana ajoneuvoon tehdään muutoksia, ehdotetaan säädettäväksi, että näissä tapauksissa käytettäisiin pohjana sitä verotusarvoa, jonka mukaan ajoneuvo on alkujaan verotettu. Samaa sääntöä ehdotetaan sovellettavaksi myös silloin, kun veroa kannetaan lisää rekisteröinnin jälkeisten rakennemuutosten johdosta. Kummassakin tapauksessa otettaisiin huomioon ajoneuvosta jo kannettu vero, ja siis vain muutoksista aiheutuva veron lisämäärä kannettaisiin.

1.4. Euroopan yhteisöjen toimielinten ja niiden henkilökunnan ajoneuvot

Pöytäkirjassa Euroopan yhteisöjen erioikeuksista ja vapauksista on sovittu eräistä verovapauksista, joita jäsenmaiden tulee soveltaa yhteisöön ja sen hankintoihin jäsenmaissa. Pöytäkirjan 3 artiklan mukaan jäsenvaltioiden on toteutettava aina, kun se on mahdollista, aiheelliset toimenpiteet hyvittääkseen ja maksaakseen takaisin yhteisöille irtaimen tai kiinteän omaisuuden hankintahintaan sisältyvät välilliset verot ja myyntiverot, kun yhteisöt suorittavat virkakäyttöön-

sä huomattavia hankintoja, joiden hintaan sisältyy tällaisia veroja. Pöytäkirjan 12 artiklan e kohdan mukaan yhteisöjen virkamiehillä on oikeus tuoda maahan tullitta henkilökohtaiseen käyttöönsä auto, jonka he ovat hankkineet kyseisen maan sisämarkkinoita koskevin ehdoin joko siinä maassa, jossa he ovat viimeksi asuneet, tai maassa, jonka kansalaisia he ovat.

Voidaan pitää tulkinnanvaraisena, olisiko autovero katsottava sellaiseksi veroksi, josta olisi myönnettävä edellä mainittu verovapaus, vaikka 12 artiklassa mainitaankin autojen tullivapaus. Ottamatta kantaa tähän tulkintakysymykseen ehdotetaan Euroopan yhteisöille ja sen muualta kuin Suomesta tulevalle henkilökunnalle säädettäväksi samanlainen vapaus autoverosta kuin ulkomaiden diplomaattisilla edustustoilla ja niiden henkilökunnalla nykyisin on. Ehdotusta voidaan pitää selventävänä, koska siinä ratkaistaan Euroopan primäärioikeuden tulkinnasta ehkä muutoin aiheutuva ongelma.

1.5. Ajoneuvojen väliaikainen veroton käyttö

Autoverolain 1 §:n mukaan ajoneuvosta on suoritettava vero ennen ajoneuvon rekisteröintiä tai käyttöönottoa Suomessa. Lain 2 §:n mukaan käyttöönotolla tarkoitetaan käyttöä liikenteessä myös silloin, kun ajoneuvoa ei ole rekisteröity Suomessa. Siten periaatteessa kaikki lajiltaan verolliset ajoneuvot ovat autoveron alaisia, jos niitä käytetään Suomen alueella. Laissa on kuitenkin säädetty joukko poikkeuksia tästä säännöstä. Nämä koskevat erilaisia tilanteita, joissa ajoneuvon käyttö on väliaikaista tai käyttö muutoin voidaan katsoa muuksi kuin varsinaiseksi liikennekäytöksi. Tärkein poikkeus koskee muualla kuin Suomessa vakinaisesti asuvan henkilön omaa tarvettaan varten väliaikaisesti maahan tuoman ajoneuvon enintään kuuden kuukauden käyttöä kahdentoista kuukauden ajanjakson ajalta. Lain 6 luvussa on säännöksiä eräistä muista väliaikaisen verottoman käytön tilanteista.

Pääosin mainitut säännökset ovat mahdollistaneet ajoneuvon tilapäisen käytön suhteellisen joustavasti verotta, mutta kuitenkin siten, että varsinainen ajoneuvon liikennekäyttö edellyttää veron suorittamista. Käytännön havaintojen perusteella ehdotetaan kuitenkin väliaikaista verotonta käyttöä koskeviin säännöksiin eräitä tarkennuksia, jotka

hieman laajentavat näitä käyttötilanteita tai täsmentävät verottoman käytön rajausta.

Eräät määräajan pidennykset

Lain 31 §:n mukaan väliaikaisesti 2 §:n 2 momentin nojalla maahan tuotua ajoneuvoa eli niin sanottua turistiautoa ei saa myydä, vuokrata tai muutoin luovuttaa eikä antaa käytettäväksi Suomessa vakinaisesti asuvalle henkilölle. Ottaen huomioon, että autoverolaissa on tarkoitus säätää verotuksesta eikä estää ajoneuvojen myyntiä tai käyttöä, olisi säännökseen lisättävä, että mainitut luovutukset ovat kiellettyjä veroa suorittamatta. Käytännössä voi esiintyä tilanteita, joissa esimerkiksi Suomessa käynyt matkailija voisi lähtiessään olla halukas myymään autonsa Suomeen. Tätä ei ole tarpeen estää, jos hän suorittaa myynnistä asianmukaisesti veron tai siirtää verovelvollisuuden edelleen siten kuin autoverolain 4 §:ssä säädetään. Samaan lopputulokseen voitaisiin päätyä myös siten, että ajoneuvo muutoinkin lakkaa olemasta täällä 2 §:n 2 momentin mukaisessa tarkoituksessa, jos se myydään tai muutoin luovutetaan täällä asuvan henkilön käyttöön. Kysymys on siten ainoastaan lain sanonnallisuudesta tarkistuksesta.

Lain 2 §:n 2 momentin mukaan turistiautoa saadaan käyttää Suomessa enintään kuuden kuukauden keskeyttämättömän tai keskeytyvän ajan verran kahdentoista kuukauden jakson aikana. Piiritullikamari voi kuitenkin hakemuksesta pidentää tätä aikaa enintään yhdellä vuodella. Tämä mahdollisuus on ulkomailla vakinaisesti asuvalla henkilöllä. Lain 33 §:ssä säädetään siitä, millä edellytyksillä henkilö on katsottava vakinaisesti muualla kuin Suomessa asuvaksi. Pääsäännön mukaan vakinainen asuinpaikka on siellä, missä henkilö asuu vähintään 185 päivää kalenterivuodessa. Asumista arvioidaan henkilön olosuhteiden mukaan. Säännös vastaa yhteisön alueella tiettyjen kulkuneuvojen väliaikaisessa maahantuonnissa sovellettavista verovapauksista annetussa neuvoston direktiivissä (83/182/ETY) olevaa määritelmää henkilön asuinpaikasta.

Mahdollisuudesta pidentää hakemuksesta turistiauton käytön määräaikaa yli kuuden kuukauden ulottuvaksi seuraa, että henkilö tulee oleskelleeksi Suomessa pitempään kun mainittu 185 päivän sääntö sallii. Tällöin henkilö kuitenkin katsottaisiin vakinaisesti Suomessa asuvaksi, eikä häneen voitaisi ol-

lenkaan soveltaa lain 2 §:n 2 momentin mukaista oikeutta ajoneuvon verottomaan käyttöön. Tilanne muodostuisi ristiriitaiseksi määräajan pitennysmahdollisuuden kanssa. Tämän johdosta ehdotetaan säädettäväksi, että tapauksissa, joissa määräaikaa on 32 §:n 1 momentin nojalla pidennetty, ajoneuvosta ei tänä aikana kanneta veroa, vaikka ajoneuvon maahan tuoneen henkilön olisi katsottava pidennetyin määräajan kuluessa tulleen Suomessa vakinaisesti asuvaksi. Määräajan päätyttyä ajoneuvo on vietävä maasta kuten muissakin väliaikaisen verottoman käytön tapauksissa.

Kahdessa maassa oleskelevien ajoneuvot

Autoverolain 33 §:ssä säädetään, että kahdessa tai useammassa valtiossa oleskelevan henkilön vakinaisena asuinpaikkana on pidettävä sitä, jonne hän henkilökohtaisten syiden johdosta säännöllisesti palaa. Oikeuskäytännössä on henkilökohtaisia syitä arvioitaessa kiinnitetty huomiota muun muassa siihen, missä valtiossa henkilön perhe asuu. Lakia ehdotetaan selvennettäväksi siten, että pykälässä viitattaisiin siihen, että myös työskentelyn luonne ja pysyvyys sekä muut erityiset olosuhteet voisivat tulla kysymykseen arvioitaessa sitä, missä maassa asuvaksi henkilö katsotaan. Tarkoituksena on, ettei esimerkiksi perheen sijaintia tulisi yksin pitää ratkaisevana, vaan asiaa arvioitaisiin kokonaisuutena.

Pykälässä ehdotetaan veroviranomaiselle annettavaksi valta antaa päätökseen otettavilla ehdoilla ratkaisuja siitä, missä maassa asuvaksi henkilö on katsottava. Tällä tavoin saataisiin asiakkaan oikeussuojan lisäämisen ohella myös entistä paremmin valvottua kahdessa tai useammassa maassa oleskelevien henkilöiden ajoneuvon käyttöä.

Opiskelijoiden ajoneuvon käyttö eräissä tapauksissa

Opiskelijoiden mahdollisuus verottomaan ajoneuvon käyttöön on edellä mainitussa direktiivissä yhteisön alueella tiettyjen kulkuneuvojen väliaikaisessa maahantuonnissa sovellettavista verovapauksista olevien sääntösten mukaisesti järjestetty autoverolaisissa siten, että täällä opiskelevat ulkomailla vakinaisesti asuvat henkilöt voivat käyttää ulkomailla rekisteröityä autoaan täällä verotta edellä mainituista aikarajoista riippumatta.

Sama oikeus tulee direktiivin mukaan olla myös Suomessa vakinaisesti asuvalla henkilöllä hänen opiskellessaan ulkomailla. Kun asia on näin järjestetty, opiskelija ei ole oikeutettu saamaan hyväkseen esimerkiksi muuttoauton veroetua ja laissa on myös säädetty, että opiskelijan asuinmaan ei katsota vaihtuvan, vaikka hän oleskeli täällä tai muussa maassa pitempään kuin 185 päivää.

Suomesta ulkomaille opiskelemaan lähtevää henkilöä pidetään edellä sanotun johdosta täällä asuvana siinäkin tapauksessa, että hän oleskelee opiskelun johdosta pitkään ulkomailla. Jos hän hankkii ulkomailla auton, hän ei voi täällä asuvana käyttää sitä Suomessa väliaikaisestikaan verotta esimerkiksi loma-aikana tai muun lyhytaikaisen käynnin yhteydessä. Voidaan kuitenkin pitää kohtuullisena sallia tämä mahdollisuus myös opiskelijoille. Autoverolain 35 §:ään ehdotetaan lisättäväksi uusi 9 kohta, jonka mukaan väliaikainen verottomuus koskisi myös opiskelijaa, joka on oleskellut ulkomailla vähintään 185 päivää kalenterivuodessa, käyttää muualla kuin Suomessa rekisteröityä ajoneuvoa täällä olosuhteet huomioon ottaen pakotavaksi katsottavan syyn, tavanomaisen lomamatkan tai siihen verrattavan lyhyehkön oleskelun johdosta tilapäisesti. Pykälään ei ehdoteta otettavaksi täsmällistä päivissä laskettavaa määräaikaa, koska tällaisesta säätäminen johtaisi tarpeeseen seurata päivän tarkkuudella opiskelijoiden liikkumista autoineen. Tarkoitus on kuitenkin, että mahdollisuus verottomaan käyttöön on lyhytaikainen ja kattaa enintään tavanomaisen kesälomakauden tai muutoin tilapäiseksi katsottavia lyhyitä käyntejä Suomessa.

Eräät ajoneuvojen siirrot

Autoverolain 35 §:ssä luetellaan ne tilanteet, joissa ajoneuvoa voidaan käyttää väliaikaisesti verotta. Luettelo on tarkoitettu kattavaksi. Siihen sisältyy lähinnä sellaista ajoneuvon siirtoa liikenteessä tai muuta vähäistä käyttöä, jota ei voida pitää varsinaisena liikennekäyttönä. Pykälässä on tarkoitettu ottaa huomioon, että käytännössä esiintyy tilanteita, joissa ajoneuvoa on tarpeen kuljettaa liikenteessä huolimatta siitä, että autoveroa ei siinä vaiheessa ole suoritettu. Eräissä tapauksissa on kysymys tapauksista, joissa ajoneuvoa käytetään lähes kertaluonteisesti liikenteessä tai joissa tarkoituksena on ajoneuvon vienti maasta vähäisen käytön jäl-

keen.

Autoverolain 35 §:n 1 momentin 5 kohdassa säädetään, että ajoneuvoa saadaan käyttää vientitapauksissa verotta vientirekisteriin merkittynä enintään 60 päivän ajan. Ennen autoverolain säätämistä verolainsäädännössä ei ollut tällaista rajoitusta ja tieliikennesäännösten mukaan vientirekisteri oli käytettävissä yhden vuoden ajan. Vientirekisteröinnin alkuperäinen tarkoitus on kuitenkin vain mahdollistaa ajoneuvojen siirrot kohdemaahan siellä tapahtuvaa rekisteröintiä varten. Ajoneuvojen rekisteröinnistä annetussa asetuksessa on vientirekisteröinnin enimmäisaika nyttemmin rajoitettu autoverolakia vastaavalla tavalla 60 päivään.

Samalla, kun vientirekisteröinnin käyttömahdollisuutta laajennetaan, ehdotetaan laissa säädettäväksi, että vientirekisteriin merkitty ajoneuvoa saadaan käyttää Suomessa tilapäisesti suunnilleen samalla tavoin kuin opiskelijan ajoneuvoa. Käyttö maasta vientiä ja maahan muuttoa edeltävien kuukausien aikana ei kuitenkaan olisi sallittua, jotta tätä kautta ei kierrettäisi muuttoauton ulkomailla käytölle säädettyä vähimmäisaikaa. Ehdotus vastaa tältä osin jo ennen autoverolain säätämistä sovellettua käytäntöä.

Syynä lyhentää autoverotuksessa verottomaksi hyväksytyä vientirekisteröinnin käyttöä olivat arvonlisäverotukseen liittyvät näkökohdat. Vientikilpien käyttämisellä ei kuitenkaan voida välttää arvonlisäveron suorittamisvelvollisuutta siihen maahan, johon ajoneuvo rekisteröidään ja jossa sitä lopullisesti käytetään. Muuttoauto voidaan merkitä myös muiden maiden vientirekisteriin käytännössä pitkäksikin aikaa. On myös havaittu, että joissakin maissa laissa nyt oleva 60 päivän aika on liian lyhyt, jotta ajoneuvon saisi tänä aikana rekisteröityä tuossa maassa. Näistä syistä autoverolaista ehdotetaan poistettavaksi säännös, jonka mukaan vientirekisteriin merkitty auto olisi verosta vapaa vain, jos vientirekisteröinti on voimassa enintään 60 päivää. Eriksen selvitetään, miten rekisteröintiasetusta olisi tarpeen muuttaa.

Kokemusten perusteella voidaan pitää tarpeellisena täydentää autoverolain 35 §:n luetteloa vielä erällä väliaikaisen käytön tapauksilla. Autokaupassa sekä valmistus- ja korjaustoiminnassa esiintyy tilanteita, joissa ajoneuvo on tarpeen siirtää esimerkiksi myyntiä, lisärakentamista, kuten muutos- tai sisustustöitä varten, taikka koeajoa, rekiste-

röintiä tai muuta vastaavaa tarkoitusta varten paikkakunnalta toiselle ennen kuin ajoneuvo luovutetaan sen varsinaiselle käyttäjälle taikka myydään kuluttajalle. Ankarasti tulkiten tällaisia siirtoja ei voitaisi nykyisen lain mukaan tehdä verotta muutoin kuin siirtämällä ajoneuvo jollakin muulla kuljetusvälineellä. Ajoneuvon itsensä kuljettaminen liikenteessä johtaisi näissäkin tapauksissa velvollisuuteen suorittaa autovero jo tässä vaiheessa. Käytännössä tämä johtaa tarpeettoman hankaliin tilanteisiin, eikä soveliaista kuljetuskalustoa esimerkiksi raskaan pakettiauton siirtämiseen aina ole välttämättä helposti saatavilla. Yleensä on kysymys lähinnä veronmaksun ajoituksesta vasta siihen vaiheeseen, jolloin ajoneuvo on valmis kuluttajalle luovutettavaksi tai rekisteröitäväksi. Tätä laajempi varsinaisen verottomuus ei ole tarpeen näiden siirtojen vuoksi.

Ajoneuvojen rekisteröinnistä annetussa asetuksessa (1598/95) säädetään vastaavia käyttötarkoituksia varten mahdollisuudesta siirtää tai kuljettaa ajoneuvoa liikenteessä ilman, että ajoneuvoa olisi tarpeen rekisteröidä. Asetuksen 46 §:n mukaan ajoneuvohallintokeskus voi hakemuksesta antaa ajoneuvoja valmistavalle, myyvälle, varustavalle, korjaavalle tai kuljetustoimintaa harjoittavalle liikkeelle, laitokselle tai muulle yhteisölle sekä ajoneuvoihin kohdistuvaa tutkimustoimintaa suorittavalle laitokselle tai yhteisölle koenumerotodistuksen, joka oikeuttaa käyttämään ajoneuvoa liikenteessä koenumeroilvin. Pykälän 2 momentin mukaan koenumeroilvin ajoneuvoa saadaan käyttää liikenteessä, kun käyttö on koenumerotodistuksen saajan toimintaan välittömästi liittyvä ajoneuvon tai sen laitteiden tutkimukseen tai tuotekehitykseen liittyvä koe, ajoneuvon koeajo tai esittely myyntitarkoituksessa taikka muu ajoneuvon valmistukseen, myyntiin, varustamiseen, korjaukseen tai katsastukseen välittömästi liittyvä siirto.

Autoverolain 35 §:ssä olevaa verotta tehtävien käyttötapauksien luetteloa ehdotetaan täydennettäväksi koenumeroilvin tapahtuvaa käyttöä vastaavalla verottomuussäännöksellä. Tarkoituksena ei kuitenkaan ole sallia ajoneuvojen tavanomaista myyntiesittelyä Suomessa asuville ostajille verotta, joten tässä kohden ehdotetaan autoverolakiin otettavaksi koenumeroilpien käytöstä rajoitumpi säännös kuin mainitussa asetuksessa on. Koenumeroilven käyttö olisi verotta sallittua vain, kun kysymyksessä on ajoneu-

von esittely muualla kuin Suomessa asuvalle ostajalle.

1.6. Uudelleen verotus eräissä tapauksissa

Autoverolain 3 §:n mukaan ajoneuvo verotetaan uudelleen, jos ajoneuvon osista vähintään 50 prosenttia vaihdetaan. Ajoneuvo katsotaan tällöin uudeksi taikka rakennetuksi ajoneuvoksi. Määräykset auton eri osien prosentuaalisesta osuudesta sisältyvät vaurioituneen auton kunnostamisesta ja auton kokoamisesta osista annettuun liikenneministeriön päätökseen(1044/81).

Ulkomailta käytettynä tuotu ajoneuvo verotetaan kuitenkin uudelleen jo silloin, kun sen osista vaihdetaan 25 prosenttia. Tämä säännös otettiin lakiin, jotta käytettyjen ajoneuvojen verotuksen lieventyessä ikähyvityksen tullessa käyttöön ei ryhdyttäisi käyttämään ulkomailta tuotavia vanhoja ajoneuvoja verottomaan ajoneuvojen rakenteluun.

Ulkomailta tuodaan kuitenkin myös niin vanhoja ajoneuvoja, että niistä ei juuri muuttamalla ole saatavissa käyttökelpoisia ajoneuvoja päivittäiseen liikenteeseen. Sen vuoksi autoverolain 6 §:n 2 momentissa ja 8 §:n 2 momentissa säädetään lievemmästä verotuksesta ajoneuvoille, joiden valmistusvuoden päättymisestä on kulunut autoveroilmoituksen tekemisen ajankohtana 25 vuotta tai enemmän. Ajoneuvon osien vaihtamista koskeva 3 §:n 1 momentin säännös vaikeuttaa kuitenkin tarpeettomasti iäkkäiden, usein huonokuntoisten ja lähinnä erilaiseen harrastekäyttöön tulevien ajoneuvojen kunnostamista. Tämän vuoksi ehdotetaan, että 25 vuoden ikäisten tai sitä vanhempien ajoneuvojen kohdalla palattaisiin jo ennen vuotta 1995 auto- ja moottoripyöräverosta annetun lain aikana vallinneeseen käytäntöön. Ajoneuvo, jonka valmistusvuoden päättymisestä on kulunut 25 vuotta tai enemmän, tulisi siten verotetuksi uudelleen ensi kertaa käyttöön otettuna ajoneuvona vasta, kun ajoneuvon osista 50 prosenttia tai enemmän on vaihdettu.

Ajoneuvon osien peräkkäisessä vaihtamisessa on noudatettu käytäntöä, jonka mukaan peräkkäiset vaihdokset lasketaan yhteen, ja verotus seuraa, jos yllä mainittu prosentuaalinen korvaavien osien osuus ylittyy. Käytännössä tästä on joustettu jonkin verran kuluviin tai rikki menneiden osien kohdalla, jotka on voitu korvata samanlaisella toisella osalla. Tätä säännöstä on kuitenkin lähes

mahdoton valvoa. Rakentelutapauksissa menetellään siten, että kanta-auton ne osat, joita on tarkoitus käyttää edelleen, merkitään tai sinetöidään ennakkotarkastuksessa, jonka jälkeen katsastuksessa tarkastetaan, että nämä vielä ovat jäljellä kanta-autossa. Vain ajoneuvon kori ja moottori on yleensä tehty jo valmistuksen yhteydessä niihin merkityllä numerosarjalla tunnistettavaksi. Näistä itseksentävän korin osuus on vaurioituneen auton kunnostamisesta ja auton kokoamisesta osista annetun liikenneministeriön päätöksen mukaan ovien lukumäärästä riippuen 20 tai 24 prosenttia ja moottorin osuus ilman eräitä apulaitteita ja voimansiirtoa on 12 prosenttia koko ajoneuvosta. Valmistusnumeroiden perusteella yksilöitävien osien prosentuaalinen osuus on siis enimmillään vain 36 prosenttia koko autosta.

Käytännössä on esiintynyt toimintaa, jossa mainittuja säännöksiä kierretään siten, että kanta-autosta käytetään hyväksi ne osat, joita ei voida jatkossa yksilöidä tiettyyn ajoneuvoon kuuluneiksi, ja näistä rakennetaan uutta koria hyväksikäyttäen ajoneuvo, joka katsastetaan verotta sillä perusteella, että ajoneuvossa on kanta-autoon kuuluneita osia vähintään 50 prosenttia. Tämän jälkeen nämä vaihdetaan muihin osiin. Tätä selkeästi veronkierroksi katsottavaa toimintaa on käytännössä mahdoton valvoa. Se perustuu valvonnan vaikeuden lisäksi suurelta osin siihen, ettei autoverotusta enää toimiteta rajalla. Taloudellinen perusta tälle jopa ammatillisesti harjoitettavalle toiminnalle on, että näin saadaan käyttöön ajoneuvoja verotta.

Jotta veronkierroksi katsottavaa toimintaa ei esiintyisi, mutta toisaalta säännökset eivät tarpeettomasti haitattaisi erityisesti vanhoihin ajoneuvoihin kohdistuvaa harrastelu-toimintaa, ehdotetaan säädettäväksi, että korin vaihtaminen aina johtaisi uudelleen verottamiseen lukuun ottamatta ajoneuvoja, joiden valmistusvuodesta on kulunut veroilmoituksen antamisen ajankohtana 25 vuotta tai enemmän.

1.7. Eräiden käytettynä tuotavien moottoripyörien verotus

Autoverolain 8 §:n 3 momentin mukaan moottoripyörästä, jonka valmistusvuoden päättymisestä on autoveroilmoituksen tekemisen ajankohtana kulunut 25 vuotta tai enemmän, suoritetaan veroa moottorin iskutilavuuden mukaan siten, että vero on 30

prosenttia pykälän 1 momentin mukaisin perustein laskettavasta verosta. Tämä tarkoittaa sitä, että verotusarvona pidetään yli 25 vuotta käytetyn moottoripyörän omaa verotusarvoa, eikä kuten vähemmän kuin 25 vuotta käytettynä olleen moottoripyörän kohdalla, vastaavan uuden moottoripyörän verotusarvoa. Kuten muidenkin ajoneuvojen, myös moottoripyörän verotusarvo perustuu lain 11—13 §:n mukaisesti hankintahintaan lisättynä toimituskuluilla Suomeen.

Käytännössä on havaittu yli 25 vuotta vanhojen moottoripyörien yksilöllisen verotusarvon selvittäminen ongelmalliseksi. Väärinkäyttöksiä kuten tekaistuja todellista pienemmälle summalle laadittuja kuitteja on esiintynyt runsaasti. Samoin moottoripyörien identifiointitiedot ovat monissa tapauksissa olleet virheellisiä. Moottoripyörän autoon verrattuna huomattavasti pelkistetyimmistä rakenteesta johtuen myös jälkikäteinen verotuksen valvonta on tässä ajoneuvoryhmässä poikkeuksellisen vaikeaa. Valvontaa vaikeuttaa myös se, ettei moottoripyörillä ole vuosikatsastusvelvollisuutta. Siten maahan on muodostunut käytännössä kahdet markkinat sen mukaan myydäänkö pyörä veroasiakirjoilla varustettuna vaiko ilman. Erityisesti edellä sanottu koskee eräitä yleensä yli 25 vuoden ikäisinä tuotavia alan harrastelijoiden suosimia moottoripyörämerkkejä.

Säännös, jonka mukaan ajoneuvo, jonka valmistumisvuoden päättymisestä on kulunut 25 vuotta tai enemmän, verotetaan ajoneuvon yksilöllisen verotusarvon mukaan, otettiin alkujaan käyttöön siitä syystä, että tämän ikäisissä ajoneuvoissa oli useinkin vaikea osoittaa vastaavaa uutta ajoneuvoa. Tämä piti paikkansa erityisesti autojen kohdalla. Auto- ja moottoripyöräverolaissa tämä säännös koskikin vain autoja, mutta ei moottoripyöriä. Kun autoverolaki tuli voimaan vuoden 1995 alusta, käytäntö laajennettiin koskemaan myös moottoripyöriä.

Moottoripyörien kohdalla tekniikan muuttaminen on kuitenkin varsinkin nyt ongelmallisiksi osoittautuneiden merkkien osalta huomattavasti hitaampaa kuin autojen kohdalla. Vastaavan uuden mallin osoittamisessa ei siten esiinny samoja vaikeuksia kuin autojen kohdalla. Verotus voi siten suuremmitta vaikeuksitta perustua kaiken ikäisillä moottoripyörillä vastaavan uuden moottoripyörän veroon varsinkin, kun lain mukaan riittävä on teknisiltä ja muilta ominaisuuksiltaan lähinnä vastaavan moottoripyörän osoittami-

nen, jos aivan samaa mallia ei enää valmistettaisi.

Jotta käytettyjen moottoripyörien verotuksessa vältettäisiin verotusarvon määräämiseen nykyisen käytännön mukaan liittyvät epäkohdat, ehdotetaan, että kaikkien käytettyjen moottoripyörien vero määrättäisiin vastaavan uuden moottoripyörän veron perusteella myöntämällä tästä lain 7 §:n mukainen ikähyvitys. Lain 8 §:n 3 momentti ehdotetaan kumottavaksi ja 7 §:n 4 momenttia ehdotetaan muutettavaksi siten, että siinä oleva säännös ei estä 7 §:n mukaista menettelyä sovellettavaksi yli 25 vuoden ikäisiin moottoripyöriin.

1.8. Verotusmenettely

Eräät rekisteröityjen verovelvollisten ajoneuvot

Kun autoverotus siirrettiin rajalla tapahtuvasta maahantuonnin verotuksesta tai ajoneuvon valmistamisen verotuksesta maan sisäiseksi ennen rekisteröintiä tai ajoneuvon käyttöönottoa toimitettavaksi verotukseksi, yhtenä keskeisenä lähtökohtana oli sen varmistaminen, että vero tulee suoritetuksi asianmukaisesti. Autoveron valvonta perustuu pääasiassa siihen, että ajoneuvoa ei voida rekisteröidä ennen veron suorittamista.

Niin sanotun rekisteröidyn verovelvollisen kysymyksessä ollessa on käytössä menettely, jossa ne ajoneuvot, joista on tehty ajoneuvojen rekisteröinnistä annetun asetuksen 5 §:ssä tarkoitettu ennakoilmoitus, voidaan rekisteröidä jo ennen kuin vero on suoritettu. Rekisteröidyn verovelvollisen ajoneuvot verotetaan jaksolta, jonka pituuden tullihallitus määrää. Rekisteröitynä verovelvollisena voi olla tietyin edellytyksin säännöllistä liiketoimintaa harjoittava ajoneuvojen maahantuojaja tai Suomessa toimiva valmistaja. Tullihallitus hyväksyy verovelvollisen rekisteröidyksi verovelvolliseksi ja voi myös peruuttaa rekisteröimisen.

Autoverolain 40 §:n mukaan vain sellainen rekisteröidyn verovelvollisen ajoneuvo, josta on tehty edellä mainittu ennakoilmoitus, voidaan rekisteröidä liikenteeseen jo ennen kuin ajoneuvosta on vero suoritettu. Tarkoituksena on, että nopeutetussa rekisteröintimenettelyssä olisi vain niitä ajoneuvoja, joista jo on tieto rekisteröintiviranomaisella. Rekisteröidyillä verovelvollisilla on kuitenkin jonkin verran muitakin ajoneuvoja, joiden

kohdalla he joutuvat toimimaan käteisasiakkaan tavoin, koska ajoneuvosta ei eri syistä ole voitu tehdä ennakoilmoitusta. Tällöin ei esimerkiksi voida hyödyntää muutoin hyvin toimivaksi osoittautunutta atk-pohjaista verotusmenettelyä. Ajoneuvojen erikseen verottamisesta aiheutuu tarpeetonta asiointia veroviranomaisen luona. Veronsaajan kannalta vero periaatteessa kertyy käteismaksulla hie-man aikaisemmin kuin se kertyisi jaksoverotuksessa, mutta tämä ero on käytännössä vähäinen.

Käytännön kokemukset viittaavat siihen, että verotuksen varmistamiseksi rekisteröidyn verovelvollisen kohdalla ei ole tarpeen tehdä eroa ennakoilmoitetun ja muun ajoneuvon välillä. Menettelyn yksinkertaistamiseksi ehdotetaan autoverolain 40 §:stä poistettavaksi ajoneuvorekisteriin merkinnän edellytys, jonka mukaan menettelyä voitaisiin soveltaa vain ennakoilmoitettuihin ajoneuvoihin. Siten rekisteröidyn verovelvollisen kaikki ajoneuvot voitaisiin käsitellä yhtäläisesti jaksoverotuksessa tarvitsematta turvautua käteismaksuun. Näin säästettäisiin niin verovelvollisen kuin viranomaisenkin työtä.

Käyttämättöminä maasta vietävät ajoneuvot

Autoverotuksen yhtenä lähtökohtana on, että verotus tulee toimitetuksi mahdollisimman lähellä ajoneuvon varsinaisen käyttöönoton ajankohtaa. Eri syistä autojen maahantuojat kuitenkin toisinaan ilmoittavat verotettavaksi myös sellaisia ajoneuvoja, joita ei vielä ole tarkoitus rekisteröidä tai ottaa käyttöön taikka luovuttaa eteenpäin sillä tavoin, että siitä seuraisi velvollisuus autoveron suorittamiseen. Yksi syy tällaiseen on esimerkiksi tarve välttää veron korottamista autoverolain 9 §:n nojalla. On osoittautunut, että osa näistä ajoneuvoista voitaisiin myydä ulkomaille, jos autovero olisi vielä saatavissa takaisin maasta viennin perusteella. Tarvetta tähän on niissä tapauksissa, joissa ajoneuvoa ei verotuksesta huolimatta ole vielä rekisteröity tai otettu käyttöön liikenteessä Suomessa. Tämä ehdotetaan tehtäväksi mahdolliseksi lisäämällä autoverolain 43 §:ään säännös veron palauttamisesta näissä tapauksissa. Jotta menettelyä ei ryhdyttäisi käyttämään hyväksi esimerkiksi edullisemman valtuuttakurssin hankkimiseksi jossakin tilanteessa tai muista vastaavista syistä, ehdotetaan säädettäväksi, että tässä menettelyssä

käsiteltyyn ajoneuvon veroa korotetaan 30 prosentilla, jos ajoneuvo veron palauttamisen jälkeen vielä ilmoitetaan tai olisi ilmoitettava verotettavaksi Suomessa.

Arvonlisäveron palauttaminen eräissä tapauksissa

Autoverolle suoritetaan autoverolain 5 §:n nojalla arvonlisäveroa. Tämä kannetaan autoveron kantamisen yhteydessä. Autoverosta määrätyn arvonlisäveron muista perusteista ja vähennyskelpoisuudesta säädetään arvonlisäverolaissa (1501/93). Autoverolain 53 §:ssä säädetään, ettei autoverosta kannetun arvonlisäveron määrää alenneta, jos autoveroa on lain 50 §:n tai 51 §:n nojalla palautettu. Mainituissa lainkohdissa säädetään autoveron yleisestä kohtuusperusteisesta huojentamisesta sekä veron palauttamisesta invalideetin perusteella. Tarkoituksena on, että jos yksittäistapauksessa on perusteita myös arvonlisäverosta vapauttamiseen, se olisi tehtävä viittaamalla veronhuojennuspäätöksessä myös arvonlisäverolain 210 §:ssä olevaan asianomaiseen veronhuojennussäännökseen. Autoverolain säännöksen sanamuodossa mainitaan vain veron palauttaminen. Tarkoitus on kuitenkin, että vastaava menettely koskisi samalla tavalla myös niitä tapauksia, joissa autoverosta vapautuminen tapahtuu mainittujen lainkohtien nojalla ennalta siten, että veroa ei ole tarpeen palauttaa. Lakia ehdotetaan selvennettäväksi siten, että 53 §:n 1 momentissa mainittaisiin veron palauttamisen ohella verosta vapauttaminen. Tällöin lopputulos ei riipu siitä, onko vero ehkä suoritettu ennen vapautusta vai eikö.

Autoverolaissa on tarpeen yleisestikin säätää, että missään tilanteessa ei palauteta arvonlisäveroa, joka on jo voitu vähentää tai joka on saatu palautuksena arvonlisäverolain säännösten nojalla. Tarkoituksena on yksinkertaistaa menettelyä niin veroviranomaisten kuin verovelvollistenkin kannalta ja välttää edestakaisia vaiheita arvonlisäverotuksessa. Asiaa koskeva säännös ehdotetaan lisättäväksi autoverolain 53 §:ään.

1.9. Tekniset tarkistukset

Esityksessä ehdotetaan tehtäväksi eräitä kielellisiä korjauksia lakiin. Kohdat, joita ehdotetaan tällä perusteella muutettavaksi, ovat kuitenkin sellaisia, joista ei ole aiheu-

tunut käytännössä epäselvyyttä tai tulkinnanvaraisuutta.

Autoverolain säätämisen jälkeen muussa lainsäädännössä on tapahtunut eräitä muutoksia, jotka tulisi ottaa huomioon myös autoverolaissa. Useassa kohden autoverolakia viitataan ajoneuvohallinnolla oleviin autoverotustehtäviin. Vuoden 1996 alusta tuli voimaan laki ajoneuvohallintokeskuksesta (1592/95), jossa ajoneuvohallinnon uudeksi nimeksi säädetään ajoneuvohallintokeskus. Autoverolakiin ehdotetaan tehtäväksi tämän mukaisesti ajoneuvohallinnon nimen muuttamista vastaavat muutokset.

Autoverolain 62 §:ssä säädetään, että eräpäivän jälkeen maksamatta olevalle verolle on suoritettava viivästyskorkoa ja jäämämaksua siten kuin veron viivästyskorosta ja jäämämaksusta annettussa laissa (145/76) säädetään. Tämä laki on korvattu uudella lailla veronlisäyksestä ja viivekorosta (1556/95). Autoverolain 62 §:n viittaus ehdotetaan muutettavaksi tätä lainmuutosta vastaavaksi. Vuoden 1996 alusta voimaan tullessa verotusmenettelystä annettussa laissa (1558/95) on valtion puhevaltaa valitusasioissa käytävistä valtionasiamiehistä ryhdytty käyttämään nimitystä veroasiamies. Myös autoverolain terminologia ehdotetaan muutettavaksi tätä vastaavaksi.

Autoverolain 54 §:ssä säädetään viranomaisten toimivallasta autoveroasioissa. Pykälän sanamuotoa ehdotetaan tarkistettavaksi siten, että eräistä tähän asti jonkin verran tulkinnanvaraisista tehtävistä nimenomaisesti mainittaisiin, että ne kuuluvat tullilaitoksen hoidettavaksi.

2. Esityksen vaikutukset

Muuttotavarana tuodun ajoneuvon verotus kevenisi nykyisiin perusteisiin verrattuna 40 000 markalla, jos muuttoautot olisivat keskimäärin 160 000 markan hintaluokassa Suomen kuluttajahintoihin verrattuna. Jos muuttoautoja tuotaisiin vuosittain 3 000 kappaletta, autoveron tuotto alenisi tämän mukaan arvioituna 120 miljoonalla markalla. Muutoin esityksellä ei ole vaikutusta autoveron määrään eikä autoveron tuottoon. Esitys ei vaikuta myöskään veroviranomaisten organisaatioon.

3. Asian valmistelu

Esitys on valmisteltu virkatyönä valtiovarainministeriössä.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Lakiehdotuksen perustelut

3 §. Pykälässä säädetään siitä, milloin ajoneuvo verotetaan uudelleen sen johdosta, että ajoneuvosta on katsottava osien vaihdon johdosta rakennettu uusi ajoneuvo. Ajoneuvo verotetaan pääsäännön mukaan uudelleen, kun osista vaihdetaan 50 prosenttia tai enemmän. Tämä koskee Suomessa aiemmin verotettua ajoneuvoa. Ulkomailta käytettynä tuotu ajoneuvo tulee uudelleen verotettavaksi jo silloin, kun sen osista vaihdetaan 25 prosenttia tai enemmän. Tämä sääntö vaikeuttaa kuitenkin iäkkäiden, yleensä harrastekäyttöön tulevien ajoneuvojen kunnostusta. Pykälää ehdotetaan muutettavaksi siten, että näihin ajoneuvoihin sovellettaisiin 50 prosentin sääntöä, kuten asia oli ennen autoverolain voimaantuloakin. Pykälään ehdotetaan otettavaksi säännös, jonka mukaan ajoneuvo verotettaisiin edellä mainituista prosenttiosuuksista riippumatta uudelleen, jos itse-kantavalla korilla varustetun ajoneuvon kori

vaihdetaan. Säännöstä ei sovellettaisi ajoneuvon, jonka valmistusvuoden päättymisestä on autoveroilmoituksen antamisen ajankohtana kulunut 25 vuotta tai enemmän.

Pykälässä ei tarkemmin määriteltäisi, mitä korin vaihdolla tarkoitetaan. Ainakin koko korikehikon vaihtoa olisi pidettävä uudelleen verotukseen johtavana toimenpiteenä. Tarkoituksena ei kuitenkaan ole kokonaan estää koriltaan osittain vaurioituneiden ajoneuvojen korjaamista esimerkiksi siten, että ajoneuvon vaurioituneen pään korirakenteet korvataan uudella korin osalla. Jos vaihdon voidaan arvioida koskevan yli puolta korista, ajoneuvo olisi verotettava uudelleen. Arvioinnissa olisi kiinnitettävä huomiota myös muun muassa siihen, onko korin vaihdolla tarkoitus vain korjata ajoneuvo entiselleen vai onko tarkoitus samalla muuttaa sen mallia. Jälkimmäisessä tapauksessa korin osittaistakin korvaamista uudella voitaisiin rajata tapauksissa pelkkää korjaamista helpommin pitää korin vaihtamisena. Täsmällistä sään-

töä ei pykälään kuitenkaan voida sisällyttää tapausten vaihdellessa.

Pykälän sanamuotoa ehdotetaan tarkistettavaksi siten, että ulkomailla käyttöön otettu ajoneuvo rinnastettaisiin tätä pykälää sovellettaessa käytettyyn ajoneuvoon. Jotta mahdollisesti kesken olevissa rakenteluhankkeissa ei muodostuisi kohtuuttomia tilanteita, ehdotetaan säädettäväksi, että ennen autoverolain voimaantuloa maahan tuotuihin ajoneuvoihin sovellettaisiin sääntöä, jonka mukaan uudelleenverotus seuraa vasta 50 prosentin osien vaihdosta tai ajoneuvon kori vaihdetaan.

7 §. Pykälän 4 momentissa säädetään, että mitä pykälässä säädetään käytettyjen ajoneuvojen verotuksesta, ei sovelleta ajoneuvoihin, joiden valmistusvuoden päättymisestä on veroilmoituksen tekemisen ajankohtana kulunut 25 vuotta tai enemmän. Ehdotettuna muutoksena on, että säännös ei koskisi moottoripyöriä.

8 §. Pykälässä säädetään nykyisin, että moottoripyörästä suoritetaan moottoripyörävero. Lain muissa kohdissa ja muun muassa 1 §:ssä tämän lain mukaisena verona mainitaan kuitenkin vain autovero. Terminologia ehdotetaan yhdenmukaistettavaksi.

Pykälän 3 momentti ehdotetaan kumottavaksi, jolloin siinä tarkoitetut yli 25—vuotiaat moottoripyörät tulisivat verotetuksi samojen säännösten mukaan kuin tätä uudemmatkin käytetyt moottoripyörät.

9 §. Pykälä koskee tapauksia, joissa kannetaan korotettua veroa sen johdosta, että ajoneuvon valmistamisen ja verotettavaksi tulemisen välillä on kulunut aikaa enemmän kuin yksi vuosi. Säännös edellyttää päivän tarkkuudella tapahtuvaa valmistusajankohdan selvittämistä. Käytännössä kuitenkin ainoastaan valmistuskuukausi on yleensä yksinkertaisesti selvittävissä. Laissa ehdotetaan säädettäväksi, että mainittu määräaika laskettaisiin valmistuskuukauden päättymisestä.

13 §. Pykälään lisättäväksi ehdotetulla uudella 2 momentilla selvennettäisiin verotusarvon määrittämistä eräissä sellaisissa tapauksissa, joissa jo kerran verotetun ajoneuvon rakennetta muutetaan verotukseen vaikuttavalla tavalla ennen ajoneuvon rekisteröintiä taikka ensimmäistä käyttöönottoa. Silmällä pitäen lähinnä niitä tilanteita, joissa ajoneuvosta on jo määrätty vero esimerkiksi pakettiautona, mutta auto tulee verotuksen jälkeen rekisteröitäväksi ensimmäistä kertaa vaikkapa henkilöautoksi muutettuna, ehdotetaan

laissa säädettäväksi, että tällöin verotusarvona pidetään sitä verotusarvoa, jonka mukaan ajoneuvosta on ensiksi kannettu veroa.

Laissa säädetään jo nykyisinkin, että esimerkiksi pakettiauton varustamisesta henkilöautoksi aiheutuvia lisäkustannuksia tai työn arvoa ei lueta verotusarvoon. Ehdotettu säännös täydentää tätä säännöstä siten, ettei luovutuksen saaja, joka siis omaan lukuunsa muuttaa ajoneuvoa ennen ensirekisteröintiä, joudu maksamaan veroa pääsäännön mukaan edellisen portaan katteet sisältävästä hankinta-arvosta, vaan ainoastaan alkuperäisestä hankinta-arvosta lähtevästä verotusarvosta. Ehdotus johtaa siihen, että verotuksen kannalta on sama, muuttaako alkuperäinen verovelvollinen eli maahantuoja itse, vai ajoneuvon ostaja auton lajiltaan sellaiseksi, että siitä on kannettava lisää veroa. Tämä mahdollistaa esimerkiksi sen, että tapauksissa, joissa ajoneuvon rakennetta ryhdytään auton ostajan lukuun muuttamaan ennen rekisteröintiä, voidaan verovelvollisuus selkeästi siirtää ostajalle siten kuin 4 §:ssä säädetään.

Vaikka pykälässä säädetään, että käytetään samaa verotusarvoa, jonka mukaan ajoneuvo on ensiksi verotettu, tarkoituksena ei ole, että muut lisärakentelut kuin laissa erikseen verottomiksi säädetyt muutostyöt jäisivät lukematta verotusarvoon. Niinpä säännöksen estämättä voitaisiin esimerkiksi samassa yhteydessä tehty moottorin vaihto lukea lisäyksenä verotusarvoon, jonka pohjana siis käytettäisiin alkuperäistä tuon ajoneuvon verotusarvoa.

14 §. Pykälässä mainitaan nykyisin viranomaisena ajoneuvohallinto. Tämä ehdotetaan korvattavaksi nimellä ajoneuvohallintokeskus vuoden 1996 alusta voimaan tullutta lainsäädäntöä vastaavasti. Ajoneuvohallintokeskusten toimivaltasäännöstä ehdotetaan informatiivisista syistä tarkennettavaksi samalla siten, että 14 §:n mukainen veron maksuunpaho tulisi ajoneuvohallintokeskuksen tehtäväksi vain, kun veroa kannetaan lisää ajoneuvon rekisteröinnin jälkeen. Jos ajoneuvosta kannetaan veroa ensimmäistä kertaa, 14 §:n sijasta sovelletaan lain ensimmäistä kertaa toimitettavaa verotusta koskevia säännöksiä.

21 §. Pykälässä luetellaan joukko verosta vapaita tai alennetun verokannan mukaan verotettavia ajoneuvoja. Yhtenä verosta vapaana ajoneuvona mainitaan linja-auto, jonka oma massa on vähintään 1875 kiloa. Tällainen ajoneuvo on kuitenkin verosta vapaa

jo lain 1 §:n nojalla. Linja-autoa koskeva maininta ehdotetaan tarpeettomana poistettavaksi lain 21 §:stä.

22 a §. Pykälässä ehdotetaan säädettäväksi, että Euroopan yhteisöjen Suomessa sijaitsevien toimielinten käyttöön ja omistukseen tuleva ajoneuvo on verosta vapaa. Euroopan yhteisöjen toimielimen palvelukseen Suomeen tulevan pysyvästi ulkomailla asuneen henkilön ajoneuvo on verosta vapaa. Näihin ajoneuvoihin sovellettaisiin myös samoja käytön ja luovutuksen rajoituksia, joista lain 22 §:ssä säädetään.

25 §. Pykälää ehdotetaan muutettavaksi siten, että muuttoautosta myönnettävän vähennyksen määrä korotettaisiin 50 000 markasta 65 000 markkaan.

25 a §. Yleisperusteluihin viitaten pykälään ehdotetaan otettavaksi säännös, jonka mukaan määrättäessä muuttotavarana tuodusta ajoneuvosta veroa autoverolain 25 §:n nojalla voidaan vastaavan uuden ajoneuvon verotusarvona pitää 45 prosenttia vastaavan tai lähinnä vastaavan ajoneuvon yleisestä vähittäismyyntihinnasta Suomessa. Yleisellä vähittäismyyntihinnalla tarkoitetaan sitä hintaa, jolla vastaavia uusia ajoneuvoja ilmoitetaan myytäväksi Suomessa. Tähän ei ole tarkoitettu lisättäväksi esimerkiksi toimitus- tai rekisteröintikuluja ja niihin rinnastettavia kuluja, ellei ole katsottava, että ajoneuvon hintaa olisi keinoitekoisesti siirretty näihin hintatekijöihin. Toisaalta ei ole tarkoitus, että myöskään käteisalennukset tai muut vastaavat alennukset vaikuttaisivat yleiseen hintaan tätä pykälää tulkittaessa.

Mainittu menettely verotusarvon määrittämiseksi on toissijainen. Sitä sovellettaisiin, jos verovelvollinen ei vaadi noudatettavaksi muuta tässä laissa säädettyä arvonmäärityksen menettelyä. Verovelvollisella on siten edelleen mahdollisuus valita myös se lain 11 §:n säännösten mukainen arvonmääritysmenettely, joka johtaa hänen kannaltaan edullisimpaan lopputulokseen. Laissa ehdotetaan säädettäväksi, että verovelvollisen on esitettävä riittävä selvitys verotuksen toimittamiseksi. Tämä koskee muun muassa arvonmäärityksen perusteita.

Säännöksen tarkoituksena on vaikuttaa muuttotavarana tuotavien ajoneuvojen verotukseen mutta ei sen sijaan yleisesti muuhun käytettyjen ajoneuvojen verotukseen.

26 §. Autoverolain 25 §:ssä rajoitetaan oikeutta muuttoauton tuontiin muun muassa siten, että muuttoauton veronalennusta ei

myönnetä aiemmin Suomessa vakinaisesti asuneelle henkilölle, joka on oleskellut ulkomailla pääasiallisesti opiskelun johdosta. Oikeuskäytännössä on jouduttu rajaamaan opiskelun käsitettä toisaalta tutkimustoiminnan ja toisaalta muun työskentelyn suhteen. Informatiivisista syistä ehdotetaan, että lakia sovellettaessa syntynyt oikeuskäytäntö ilmaistaisiin myös laissa. Pykälään ehdotetaan lisättäväksi uusi 2 momentti, jonka mukaan opiskeluksi katsotaan yliopiston tai muun oppilaitoksen tutkinto-ohjelmaan kuuluvaan suoritukseen valmistautumista koskeva toiminta sekä siihen liittyvä pakollinen harjoittelu, jollei toimintaa ole pidettävä itsenäisenä tutkimustoimintana. Ajanjakso, jona ulkomailla asuva sekä harjoittaa opintoja että työskentelee ansioharjoituksessa, katsotaan tätä pykälää sovellettaessa opiskeluksi.

Lainkohtaa tarkoitetaan tulkittavaksi siten, että opiskelu ei välttämättä edellytä oppilaitoksessa kirjoilla oloa vaan opiskelutarkoitusta. Tutkimustoiminnaksi voitaisiin katsoa lähinnä tohtorin- tai mahdollisesti myös lissensiaatintutkimuksen suorittamiseen tähtäävä, riittävän suunnitelmallisesti ja itsenäisesti harjoitettava tutkimus.

27 §. Pykälässä säädetään muuttoautona tuodun ajoneuvon luovutuskellosta ja sitä koskevasta määräajasta. Nykyisen sanamuodon mukaan pykälää sovellettaisiin verotta 25 §:n nojalla tuotuihin ajoneuvoihin. Tarkoituksena kuitenkin on ollut, että pykälä koskee yhtä lailla kaikkia muuttoajoneuvoja, olivatpa nämä kokonaan tai vain osittain verottomia. Sanonnallisena tarkistuksena ehdotetaan, että verottomuuden ohella mainittaisiin myös veron alentaminen 25 §:n nojalla. Lain 94 §:ssä olevien siirtymäsäännösten mukaan auto- ja moottoripyöräverosta annetun lain ja tulliverolain 14 §:n ja 14 a §:n mukaista muuttoautojen verotusjärjestelyä sovelletaan eräissä tapauksissa vielä vuoden 1997 loppuun asti. Tällöin sovelletaan luovutustapauksissa myös näissä laeissa olevia määräaikoja.

Pykälään ehdotetaan lisättäväksi määräajan laskemista selventävä uusi 3 momentti. Siinä ehdotetaan säädettäväksi, että tätä pykälää sovellettaessa käyttöajaksi ei katsota sitä aikaa, jonka ajoneuvo on ollut ennen muuttoa vapaa-alueella tai muualla maassa, eikä myöskään sitä aikaa, jonka ajoneuvo on muuton jälkeen ulkomailla. Tähän tulkintaan voitaisiin päätyä nykyisenkin lain perusteella, koska siinä puhutaan nimenomaan käy-

töstä. Ehdotus selventää lain tarkoituksen, jotta maahanmuuttajille ei syntyisi epä tietoisuutta heille tärkeän määräajan laskemisesta. Ehdotetusta säännöksestä seuraa, että maahanmuuton jälkeen luovutukselle säädetty määräaika voi kulua ainoastaan ajoneuvon ollessa muuttajan käytössä Suomessa. Tämä koskee myös sitä enintään kahden vuoden osuutta määräajasta, joka muutoin voi kulua myös ulkomailla. Tämä osa rajautuisi näin ollen vain Suomeen muuttoa edeltävään ajoneuvon omistukseen ja käyttöön ulkomailla.

Ehdotettavalla uudella 3 momentilla ei ole tarkoitus säätää siitä, milloin ajoneuvo voidaan katsoa tuodun maahan muuton yhteydessä. Kun muuttajien olosuhteet vaihtelevat, ei ole tarkoituksenmukaista säätää esimerkiksi kiinteästä aikarajasta, jonka kuluessa ennen tai jälkeen Suomeen muuton ajoneuvo olisi tuotava maahan, jotta se voitaisiin katsoa 25 §:ssä edellytetyllä tavoin tuoduksi maahan muuton yhteydessä. Lisättäväksi ehdotettu säännös tarkoittaisi siten ainoastaan sitä, että jos ajoneuvo toimitetaan Suomeen ennen tai jälkeen henkilön maahanmuuton, tätä yleensä enintään muutaman kuukauden aikaa ei luettaisi 27 §:ssä säädettyyn määräaikaan, jonka jälkeen auto voidaan verotta luovuttaa muulle kuin sen muuttoautona tuoneelle tai hänen perheenjäsenelleen. Ajoneuvon ulkomailla käytölle ja muille muuttoautoedun saamiselle säädettyjen määräaikojen tulee ehdotetusta muutoksesta riippumatta täytyä siten kuin muualla laissa säädetään.

29 §. Pykälässä säädetään, että niin sanottu taksipalautus voidaan myöntää vain yhdelle autolle kerrallaan liikennelupaa kohden. Hallituksen esityksessä autoverolaiksi todetaan, että tarkoituksena on, ettei samalla omistajalla voi olla yhtäaikaisesti nimissään rekisterissä useampaa kuin yksi taksiauto. Hän ei voi myöskään olla haltijana toisessa ammattiliikenteeseen rekisteröidyssä autossa. Jos taksiedulle säädettyinä 36 kuukauden määräämisenä kuitenkin rekisteriin tulee samalle omistajalle useampi kuin yksi auto lupaa kohti joko omistajana tai haltijana, tulisi katsoa, että aiempi auto ei enää ole pääasiallisesti ammattimaisessa liikenteessä ja siitä olisi pantava maksuun kulumatta olevaa määräajan osaa vastaava osa veroedusta. Jos auto on määräajan päättymisen jälkeen ammattimaiseen liikenteeseen rekisteröitynä samalla omistajalla, hänelle ei voida myöntää uutta taksietua ennen kuin ajoneuvo poiste-

taan hänen nimistään tai poistetaan ammattimaisesta liikenteestä. Määräajan jälkeen ei kylläkään aiheudu veron maksuunpanoa, vaikka autoja olisi ammattimaisessa liikenteessä samalla omistajalla useampikin kuin yksi.

Käytännössä saattaa kuitenkin esiintyä tapauksia, joissa se ammattiliikenteessä oleva auto, jota koskeva määräaika ei vielä ole päättynyt, joutuu esimerkiksi onnettomuuden tai muun syyn johdosta joksikin aikaa korjattavaksi ja liikenteenharjoittajalla on tänä aikana tarvetta harjoittaa elinkeinoaan muulla autolla, jonka omistajana tai haltijana hänet on merkitty rekisteriin. Lakia ehdotetaan täydennettäväksi ja selvennettäväksi säännöksellä, jonka mukaan toinenkin ammattiliikenteeseen rekisteröity auto voi olla saman aikaisesti asianomaisen nimissä, jos se on huollon tai korjauksen vuoksi tarpeen. Enimmäisajaksi ehdotetaan 60 päivää kuuden kuukauden ajanjakson aikana. Enimmäisaika voisi kulua yhdessä tai useammassa jaksossa. Lain sanonta tarkoittaa sitä, että tarvittaessa viranomaisilla olisi mahdollisuus myös selvittää syy kahden auton yhtäaikaiseen käyttöön ja panna veroa maksuun, jos hyväksyttävää syytä ei ole.

Vaikka lakia nykyisinkin voidaan tulkita siten, että tapauksissa, joissa liikennelupaa kohden samalla liikenteenharjoittajalla on useampi kuin yksi auto rekisteröitynä ammattimaiseen liikenteeseen, vero tulisi maksuunpantavaksi siitä autosta, jota koskeva 36 kuukauden määräaika ei ole päättynyt. Säännöksiä ehdotetaan selvennettäväksi. Lakiin ehdotetaan nimenomaista säännöstä veron maksuunpanosta. Jos useampi kuin yksi ammattiliikenteeseen rekisteröity auto liikennelupaa kohti on pitemmän ajan kuin 60 päivää kuuden kuukauden ajanjakson aikana saman omistajan tai haltijan nimiin rekisteröitynä, vero pantaisiin maksuun siten kuin lain 47 ja 48 §:ssä säädetään.

30 §. Pykälässä mainitaan nykyisin viranomaisena ajoneuvohallinto. Tämä ehdotetaan korvattavaksi nimellä ajoneuvohallintokeskus vuoden 1996 alusta voimaan tullutta lainsäädäntöä vastaavasti. Pykälän 1 momentissa esiintyy kaksi rinnakkaista relatiivilauseetta. Kielellisistä syistä myös näistä jälkimmäisen alkuun ehdotetaan lisättäväksi relatiivipronomini.

Pykälän tarkoituksena on, että jos jo keran verotettu, rekisteristä poistettu ajoneuvo rekisteröidään uudelleen, siitä kannettaisiin

veroa vain, jos ajoneuvoa on tällä välin muutettu siten, että muutoksen johdosta olisi kannettava lisää veroa. Tätä olisi arvioitava samoilla perusteilla, kuin jos rekisterissä olevaa ajoneuvoa muutetaan. Tässä kohden sovelletaan siis autoverolain 8 luvun säännöksiä. Vaikka veroperusteet muuttuisivat, ei rekisterissä olevia autoja enää tämän johdosta uudelleen verotettaisi. Jotta asia ei olisi tulkinnanvarainen rekisteristä poiston osalta, ehdotetaan lakiin otettavaksi selventävä säännös, jonka mukaan valuuttakurssin tai veroperusteiden muutoksista johtuvaa veroa ei oteta huomioon tätä pykälää sovellettaessa.

31 §. Pykälässä ehdotetaan tarkennettavaksi niin sanottua turistiautojen luovutusta ja myyntiä koskevaa kieltoa siten, että säännös estäisi luovutukset nykyisessä laajuudessaan vain, jos ajoneuvosta ei ole suoritettu autoveroa tai ellei verovelvollisuutta ole siirretty siten kuin 4 §:ssä säädetään.

Pykälään ehdotetaan lisättäväksi 2 momentti, joka mahdollistaisi vakuutusyhtiöiden tarvittaessa lunastaa myös Suomessa onnettomuuteen joutuneita turistiautoja. Momentissa ehdotetaan selvyden vuoksi säädettäväksi, että tällaista ajoneuvoa ei voida ottaa Suomessa käyttöön veroa suorittamatta. Verovelvollinen olisi se, joka ottaa ajoneuvon käyttöön, eikä se, jolta vakuutusyhtiö on lunastanut ajoneuvon. Säännös täydentäisi 4 §:ssä olevaa verovelvollisuuden määrittelevää säännöstä, jonka mukaan viime kädessä auton käyttäjä on verovelvollinen. Turistiauton vakuutusyhtiölle luovutuksen tapahtuessa veroseuraamuksia ei tarvitsisi kohdistaa ensisijaisesti luovuttajaan vaan auton myöhemmän käyttöönottajaan. Ellei lunastava vakuutusyhtiö itse ota ajoneuvoa käyttöön, sekkään ei joutuisi verovelvolliseksi.

32 §. Pykälään lisättäisiin uusi 3 momentti, jonka mukaan turistiautosta ei kanneta veroa niissä tapauksissa, joissa auton käytön määräaika on pidennetty ja auton Suomeen tuoneen henkilön on katsottava tulleen tänä aikana Suomessa pysyvästi asuvaksi. Informatiivisista syistä säädettäisiin myös, että määräajan päätyttyä ajoneuvo on vietävä maasta. Ehdotuksella selvennettäisiin lain alkuperäistä tarkoitusta.

33 §. Pykälässä on säännöksiä siitä, missä valtiossa henkilön on katsottava vakinaisesti asuvan. Pykälän 1 momentti ehdotetaan jaettavaksi kahteen eri momenttiin siten, että asumisen ajallista kestoa koskeva pääsääntö

olisi ensimmäisessä momentissa samansisältöisenä kuin voimassa olevassa laissa. Toiseen momenttiin otettaisiin säännökset siitä, miten kahdessa tai useammassa valtiossa asuvan henkilön asumista olisi arvioitava. Nykyistä pykälää ehdotetaan täydennettäväksi säännöksellä, jonka mukaan arvioinnin perusteena olevaa säännöllistä paluuta tiettyyn maahan henkilökohtaisten syiden perusteella voitaisiin arvioida myös työskentelyn ja muidenkin erityisolosuhteiden perusteella. Tarkoitus on, että perhesuhteet ja perheen sijainti ei olisi yksin ratkaiseva arviointiperuste. Huomiota kiinnitettäisiin muun muassa työsuhteen kestoon ja pysyvyyteen, Suomessa oleskelun määrään ja säännöllisyyteen ja muihin vastaaviin olosuhteisiin. Jotta näitä ei olisi tarpeen selvittää aina kun henkilö tulee Suomeen, annettaisiin veroviranomaiselle valta tehdä yksittäistapauksissa päätös siitä, missä valtiossa henkilön asuinpaikan on katsottava sijaitsevan. Päätös olisi voimassa enintään vuoden kerrallaan ja siihen merkittäisiin, millaisin ehdoin se on voimassa.

Pykälän nykyinen 2 momentti siirtyisi ehdotetun järjestelyn johdosta 3 momentiksi.

34 a §. Ehdotettavassa uudessa pykälässä säädettäisiin ajoneuvon väliaikaisesta verottomasta käytöstä niissä tapauksissa, joissa käyttö ei liity ulkomailta asuvan henkilön omaan tarpeeseen hänen Suomessa käydessään. Ajoneuvoa voidaan tarvita täällä esimerkiksi ulkomaisen yrityksen, yhteisön tai järjestön toiminnassa käytettäväksi. Näissäkin tapauksissa on tähän asti sovellettu lain 2 §:n 2 momentin mukaista verottomuutta, vaikka käyttö ei ankarasti tulkittuna johdukaan henkilön omasta tarpeesta.

Yhteisön alueella tiettyjen kulkuneuvojen väliaikaisessa maahantuonnissa sovellettavista verovapauksista annetun neuvoston direktiivin mukaan ajoneuvon väliaikainen veroton käyttö tulee sallia tietyissä tapauksissa myös yritystoiminnassa. Direktiivin 3 artiklan säännösten mukaan tämä käyttö tulee sallia kuuden kuukauden katkeavaksi tai katkeamattomaksi ajaksi 12 kuukauden jakson aikana. Eräissä tapauksissa määräaika on seitsemän kuukautta.

Edellä olevan johdosta ehdotetaan säädettäväksi, että mitä säädetään omaan käyttöön tuotavan ajoneuvon verottomasta käytöstä, sovelletaan myös ajoneuvon, jonka muu kuin maassa vakinaisesti asuva henkilö tuo maahan muun kuin Suomessa sijaitsevan yrityksen yritystoiminnassa käytettäväksi.

Väliaikaisen käytön enimmäisajaksi ehdotetaan seitsemää kuukautta. Sama koskisi kansainvälisen järjestön tai muun muualla kuin Suomessa sijaitsevan yhteisön toimintaan liittyvää auton käyttöä Suomessa.

Säännöksessä ei tarkemmin määritellä, milloin yritystä tai yhteisöä voidaan pitää muualla kuin Suomessa olevana. Yhtenä tulkintaohjeena voitaisiin pitää kansainvälisessä tuloverotuksessa noudatettua verosopimusten soveltamiskäytäntöä. Tarkoituksena on, ettei muualla kuin Suomessa olevana yrityksenä tai muuna oikeushenkilönä voitaisi pitää esimerkiksi muualla olevan yrityksen Suomessa toimivaa osastoa, tytäryritystä tai muuta vastaavaa täällä olevaa organisaation osaa.

Lukuun ottamatta sitä, että määräaikaa pidennettäisiin yhdellä kuukaudella, ehdotus vastaisi jo nyt sovellettavaa käytäntöä. Ehdotus ei laajentaisi ajoneuvon käytön mahdollisuutta henkilöihin, joiden on katsottava asuvan vakinaisesti Suomessa.

35 §. Pykälässä on säännöksiä sellaisesta väliaikaisesta verottomasta käytöstä, johon ei sovellettaisi lain 2 §:n 2 momentissa olevaa pääsääntöä eikä myöskään ehdotettua uutta 34 a §:ää. Pykälässä on kattavaksi tarkoitettu luettelo näistä verottoman käytön tilanteista. Luetteloa ehdotetaan käytännön havaintojen perusteella täydennettäväksi kahdella uudella kohdalla. Samalla joudutaan lakiteknisistä syistä kahta edellistä kohtaa muuttamaan. Kohtaa 5 ehdotetaan lisäksi muutettavaksi siten, että siitä poistetaan säädös, jonka mukaan ajoneuvo on verosta vapaa vain, jos se on vientirekisteriin merkittynä enintään 60 päivän ajaksi. Verovapaus koskisi siten rajoittamatonta aikaa vientirekisterissä. Pykälän 5 kohtaan lisättäisiin vielä säännös siitä, että vientirekisteriin merkittyä autoa voi käyttää tilapäisesti Suomessa pakottavaksi katsotun syyn taikka tavanomaisen lomamatkan tai siihen verrattavan lyhyehkön oleskelun johdosta, ei kuitenkaan maasta muuttoa välittömästi seuraavan tai maahan muuttoa välittömästi edeltävän kuukauden aikana.

Autokauppaan ja korjaamotoimintaan liittyy eräitä tilanteita, joissa ajoneuvoa on tarpeen ennen sen varsinaista käyttöönottoa tai myyntiä kuluttajalle siirtää esimerkiksi varustelua tai rekisteröintiä varten taikka koeajaa korjauksen jälkeen. Nykyisten säännösten mukaan tällainenkin yleensä kertaluonteinen tai muutoin vähäinen käyttö olisi katsottava veronalaiseksi. Toisaalta autove-

rolain yhtenä tavoitteena on ajoittaa veron suorittaminen lähelle ajoneuvon varsinaista käyttöönottoa. Jotta autokaupan käytännön tarpeet tulisivat huomioon otetuiksi, ehdotetaan säädettäväksi koenumerokilpiin perustuvasta väliaikaisesta verottomuudesta. Veroa ei olisi suoritettava, jos ajoneuvoa siirretään koenumerokilvillä varustettuna silloin, kun siirto liittyy välittömästi koenumerotodistuksen saajan ajoneuvon tai sen laitteiden tutkimus- tai tuotekehitystä varten suoritettuun kokeeseen, ajoneuvon koeajoon sen teknisen toimivuuden varmistamiseksi, myyntitarkoituksessa tapahtuvaan esittelyyn muualla kuin Suomessa vakinaisesti asuvalle ostajalle taikka muuhun ajoneuvon valmistukseen, myyntiin varustamiseen, korjaukseen tai katsastukseen välittömästi kuuluvaan siirtoon.

Ehdotettu säännös vastaa muutoin asiallisesti ajoneuvojen rekisteröinnistä annetun asetuksen (1598/95) 46 §:ssä säädetyistä koenumerokilpien käytön edellytyksiä, mutta esittely myyntitarkoituksessa olisi verotta sallittua vain muualla kuin Suomessa vakinaisesti asuvalle ostajalle. Tarkoituksena on, että yritykset käyttävät esittelyautoinaan tavanomaisesti verotettuja ajoneuvoja. Toisena rajoituksena mainittuun asetukseen verrattuna on, että koenumeroluvan saajan tai hänen edustajansa tulee olla ajoneuvossa tämän pykälän mukainen verottoman kuljetuksen aikana. Edustajalla tarkoitetaan tässä esimerkiksi asianomaisen autoliikkeen tai korjaamon työntekijää tai muuta yrityksen palveluksessa olevaa henkilöä.

Autoverolaisissa säädetään direktiiviä (83/182 ETY) vastaavasti, että opiskelijoilla on laaja verottoman ajoneuvon käyttömahdollisuus. Direktiivin 7 artiklan mukaisesti laissa säädetään, ettei opiskelijan vakituisen asuinvaltion katsota muuttuvan, vaikka hän oleskelisi opiskelunsa johdosta pitkäänkin toisessa valtiossa. Tästä seuraa, että Suomessa vakinaisesti asuvaksi katsottava opiskelija, joka kuitenkin opiskelee ulkomailla, ei voi ilman veroseuraamuksia käyttää väliaikaisesti Suomessa ulkomailla rekisteröityä ajoneuvoaan. Voitaisiin kuitenkin pitää kohtuullisena sallia tällainen käyttö väliaikaisesti esimerkiksi loma-aikojen ajaksi. Tämän vuoksi ehdotetaan säädettäväksi, että lain 33 §:n 2 momentissa tarkoitettu opiskelija, joka on oleskellut ulkomailla vähintään 185 päivää kalenterivuodessa, saa verotta käyttää muualla kuin Suomessa rekisteröityä ajoneuvoa Suomessa olosuhteet huomioon ottaen

pakottavaksi katsottavan syyn, tavanomaisen lomamatkan tai siihen verrattavan lyhyehkön oleskelun johdosta tilapäisesti. Laissa ei ehdoteta tarkemmin määriteltäväksi enimmäis-aikaa tälle käytölle, mutta tarkoituksena on, että enintään muutaman kuukauden käyttö vuodessa olisi mahdollista ja tällöinkin sen tulisi liittyä edellä mainittuihin tilanteisiin.

Pykälän 2 momentissa säädetään muun muassa eräissä väliaikaisen käytön tapauksissa veroviranomaisille tehtävistä ilmoituksista. Lainkohdassa ehdotetaan säädettäväksi edellä sanottujen muutosten johdosta, että 1 momentin 9 kohdan tapauksissa ei tällaista ilmoitusta ole tehtävä. Opiskelijan ajoneuvon käyttö rinnastuisi tässä niin sanottujen turistiautojen käyttöön, joista ei myöskään ole tehtävä ilmoitusta. Koenumerokilpien käytöstä olisi tehtävä ilmoitus. Ilmoituksen tarkemmat yksityiskohdat jätettäisiin tullin käytännön varaan. Olosuhteiden mukaan ilmoitusvelvollisuus voidaan määrätä välttämättömäksi kuin jokoista koenumerokilpien käyttökertaa koskeva.

Kun käytännössä voi esiintyä muitakin kuin 35 §:n 1 momentissa mainittuja tapauksia, joissa voisi olla kohtuullista sallia ajoneuvoa väliaikaisesti käytettäväksi verotta, ehdotetaan 35 §:n 2 momentissa säädettäväksi, että veroviranomainen voi erityisestä syystä antaa rekisteröidylle verovelvolliselle oikeuden yksittäistapauksissa muuhunkin kuin pykälän 1 momentissa mainittuun tilapäiseen verottomaan käyttöön. Tämä valtuus on tarkoitettu käytettäväksi suppeasti vain, jos veroton käyttö on erityisistä syistä perusteltua. Varsinaista ajoneuvon tavanomaista hyötykäyttöä liikenteessä tämä ei tulisi koskemaan.

40 §. Pykälästä ehdotetaan poistettavaksi edellytys, jonka mukaan yksinkertaistettua rekisteröintimenettelyä saataisiin soveltaa vain niihin ajoneuvoihin, joista on tehty ajoneuvorekisteriin ennakoilmoitus. Menettely koskisi tämän jälkeen rekisteröityjen verovelvollisten kaikkia ajoneuvoja.

43 §. Pykälässä säädetään mahdollisuudesta saada vireille saatettu autoverotus peruutetuksi ennen rekisteröintiä tai käyttöönottoa. Tämä mahdollisuus on varattu vain muille kuin rekisteröidyille verovelvollisille. Käytännössä on esiintynyt tilanteita, joissa rekisteröity verovelvollinen on eri syistä tullut suorittaneeksi autoveron, mutta ajoneuvoa ei kuitenkaan ole merkitty rekisteriin tai otettu käyttöön, ja tulee tarvetta myydä ajoneuvo

ulkomaille siten, että autoa ei rekisteröidä Suomessa. Laissa ei nykyisin ole säännöstä, joka mahdollistaisi autoveron palauttamisen tällaisissa tapauksissa. Veron palauttaminen olisi kuitenkin kohtuullista ja autoverojärjestelmän mukaista, kun ajoneuvo ei tule käyttöön Suomessa. Vero voitaisiin ehdotuksen mukaan palauttaa sen suorittaneelle verovelvolliselle, mutta ei esimerkiksi sille, jolle auto on myyty tai muutoin luovutettu.

Lain 43 §:ään ehdotetaan lisättäväksi uusi 3 momentti, jonka mukaan vero voidaan palauttaa hakemuksesta rekisteröidylle verovelvolliselle, joka on suorittanut autoveron ajoneuvosta, jota ei ole rekisteröity tai otettu käyttöön Suomessa eikä edellyttäen, että ajoneuvoa ei ole luovutettu Suomessa kuluttajalle. Säännös koskisi käytännössä myyntejä ulkomaille eikä sen tarkoituksena ole estää tähän liittyviä luovutuksia ulkomaiselle ostajalle. Jotta pykälää ei käytettäisi esimerkiksi veron minimoimiseen valuuttakurssien muuttuessa tai muissa vastaavissa tilanteissa, ehdotetaan veroa korotettavaksi 30 prosentilla, jos ajoneuvo tämän jälkeen ilmoitetaan tai olisi ilmoitettava verotettavaksi.

46 §. Pykälän 1 momentissa mainitaan nykyisin viranomaisena ajoneuvohallinto. Tämä ehdotetaan korvattavaksi nimellä ajoneuvohallintokeskus vuoden 1996 alusta voimaan tullutta lainsäädäntöä vastaavasti.

47 §. Pykälän 1, 2 ja 4 momentissa mainitaan nykyisin viranomaisena ajoneuvohallinto. Tämä ehdotetaan korvattavaksi nimellä ajoneuvohallintokeskus vuoden 1996 alusta voimaan tullutta lainsäädäntöä vastaavasti.

50 §. Nykyisessä laissa toimivaltainen viranomainen määrätään sen mukaan, onko tullihallinto vai ajoneuvohallinto kantanut veron. Kun veronhuojennuspäätöksiä kuitenkin voidaan eräissä tapauksissa tehdä jo ennen veron maksuunpanemista, ehdotetaan selvennyksenä laissa viitattavaksi myös tähän vaihtoehtoon. Toimivalta huojennusasioissa jakautuisi siten sen mukaan, mikä viranomainen kantaisi tai on kantanut asianomaisen veron. Pykälän 1 ja 3 momentissa mainitaan nykyisin viranomaisena tullia koskevien mainintojen ohella ajoneuvohallinto. Tämä ehdotetaan korvattavaksi nimellä ajoneuvohallintokeskus vuoden 1996 alusta voimaan tullutta lainsäädäntöä vastaavasti.

51 §. Pykälän 3 ja 4 momentissa mainitaan nykyisin viranomaisena ajoneuvohallinto. Tämä ehdotetaan korvattavaksi nimellä ajoneuvohallintokeskus vuoden 1996 alusta

voimaan tullutta lainsäädäntöä vastaavasti.

52 §. Pykälän 1 momentissa mainitaan nykyisin viranomaisena ajoneuvohallinto. Tämä ehdotetaan korvattavaksi nimellä ajoneuvohallintokeskus vuoden 1996 alusta voimaan tullutta lainsäädäntöä vastaavasti.

53 §. Pykälässä säädetään veronhuojennusten vaikutuksesta autoverolle suoritettuun arvonlisäveroon. Periaate on, etteivät autoveroa koskevat päätökset vaikuta arvonlisäveron osuuteen. Lakiin ehdotetaan ainoastaan sanonnallista tarkistusta siten, että pykälässä viitattaisiin sekä myönnettyyn vapautukseen että veron palauttamiseen. Tällöin laki sanonnaltaan koskisi sekä ennen veron maksamista että sen jälkeen tehtyjä päätöksiä. Vastaavasti on tarpeen mainita säännöksen koskevan sekä suoritettavaa että jo suoritettua arvonlisäveroa. Ehdotukset vastaavat jo nyt käytännössä noudatettua tulkintaa. Tarkoituksena on, että jos arvonlisäveronlisäveroa huojennetaan, siitä tehtäisiin päätös arvonlisäverolain 210 §:ssä olevan veronhuojennussäännöksen nojalla.

Jotta vältettäisiin tarpeeton edestakainen arvonlisäverotuksen ja kirjanpidon oikaisu autoveron muututtua esimerkiksi valituksen johdosta, ehdotetaan 53 §:ään lisättäväksi uusi 2 momentti, jonka mukaan arvonlisäveroa ei palauteta, jos se on voitu vähentää tai saada palautuksena arvonlisäverolain säännösten nojalla. Vaikka tämä säännös lisättäisiin lain veronhuojennuksia koskevaan lukuun, sitä sovellettaisiin yleisesti kaikkiin tilanteisiin, joissa autovero muuttuu siten, että sillä olisi vaikutusta autoverosta suoritettuun arvonlisäveroon, joka on voitu vähentää. Säännös vastaa asiallisesti arvonlisäverolain 100 §:ssä olevaa säännöstä, joka koskee tullin ja arvonlisäveron suhdetta.

54 §. Pykälässä säädetään viranomaisten toimivallasta autoverotuksessa. Lähtökohtana on, että tullilaitos toimittaa autoverotuksen ajoneuvon ensimmäisen käyttöönoton tai rekisteröinnin perusteella. Ajoneuvohallintokeskus huolehtii kerran verotettujen ajoneuvojen rakenteen, käyttötarkoituksen tai omistuksen muutosten johdosta toimitettavasta autoverotuksesta. Eräitä tilanteita voidaan pitää näiden välille osuvina sillä tavoin, että säännöksiä olisi selvyuden ja informatiivisuuden lisäämiseksi tarkistettava.

Tullilaitoksella on jo vanhastaan käytäntöjä, jotka koskevat diplomaattiautojen, muuttoautojen ja väliaikaisesti maassa käytettyjen ajoneuvojen valvontaa ja tarvittaessa

veron maksuunpanoa. Osittain nämä ovat seurausta jo auto- ja moottoripyöräverolain ja siihen liittyneiden tullilakien soveltamisesta. Näitä asiakkaille tutuiksi tulleita käytäntöjä, olisi tarkoituksenmukaista edelleen jatkaa. Lakia ehdotetaan selvennettäväksi siten, että 54 §:ssä mainitaan tullin tehtävänä ne verotukset, jotka aiheutuvat 22 §:n nojalla diplomaattiautoista, ehdotetun uuden 22 a §:n nojalla EU:n ja sen toimihenkilöiden ajoneuvoista, 27 §:n nojalla muuttoautoista ja 36 §:n nojalla erilaisista väliaikaisen käytön ehtojen laiminlyönneistä. Ajoneuvohallintokeskukselle jäisivät siten kaikki muut tapaukset, joissa ajoneuvon ensimmäisen verotuksen jälkeen tulee tarvetta saman ajoneuvon uudelleen verottamiseen.

Pykälän 2 ja 3 momentissa mainitaan nykyisin viranomaisena ajoneuvohallinto. Tämä ehdotetaan korvattavaksi nimellä ajoneuvohallintokeskus vuoden 1996 alusta voimaan tullutta lainsäädäntöä vastaavasti.

55 §. Pykälässä mainitaan nykyisin viranomaisena ajoneuvohallinto. Tämä ehdotetaan korvattavaksi nimellä ajoneuvohallintokeskus vuoden 1996 alusta voimaan tullutta lainsäädäntöä vastaavasti. Valtion edun valvonnasta huolehtii nykyisen pykälän mukaan Uudenmaan lääninverovirastossa oleva valtionasiamies. Tämä ehdotetaan korvattavaksi muussa lainsäädännössä tapahtuneita muutoksia vastaavasti nimityksellä veroasiamies.

58 §. Pykälässä säädetään verovelvollisen kuulemisesta veronoikaisun tai jälkiverotuksen johdosta. Kuulemisvelvollisuus on nykyisen sanamuodon mukaan ehdoton. Tilanteita, joissa verovelvollista ei voida kuulla, voi kuitenkin esiintyä. Ehdotuksena on, että verovelvolliselle olisi varattava tilaisuus tulla kuulluksi, mikäli kuuleminen on mahdollista.

59 §. Pykälään ehdotetaan lisättäväksi uusi 3 momentti, jonka mukaan veronkorotus voitaisiin määrätä myös erikseen kolmen vuoden kuluessa siitä, kun ajoneuvo on verotettu tai ilmoitusvelvollisuus on laiminlyöty. Tämä tarkoittaa muun muassa sitä, että vaikka korotusta ei olisi esimerkiksi veroilmoituksen viivästymisen tai muun puutteellisuuden johdosta pantu maksuun heti verotusta toimitettaessa, se saadaan panna maksuun myöhemminkin erillisenä eränä. Määräaika olisi kolme vuotta siitä, kun ajoneuvo on verotettu.

60 §. Pykälä koskee veronlisäystä. Vuoden 1996 alusta on tullut voimaan laki veronlisä-

yksestä ja viivekorosta (1556/95). Autoverotuksessa ehdotetaan siirryttäväksi tämän lain mukaiseen käytäntöön veronlisäyksen laskeamisessa. Veronlisäyksen laskemistapa olisi tällöin sama kuin muussakin verotuksessa. Pykälässä ehdotetaan viitattavaksi mainittuun lakiin, jolloin autoverolaissa ei enää tarvita muita säännöksiä mainittujen seuraamusten laskemisesta.

61 §. Veron eräpäivää koskevaa säännöstä ehdotetaan tarkennettavaksi siten, että eräpäivä olisi 10 päivää laskun päivämäärästä. Nykyisessä muodossaan määräaika luetaan verotuspäätöksestä. Käytännössä määräaika on sama kuin tähänkin asti.

62 §. Pykälässä oleva viittaus veron viivästyskorosta ja jäämämaksusta annetun lain soveltamiseen veron maksamisen laiminlyöntitapauksissa ehdotetaan korvattavaksi viittauksella veronlisäyksestä ja viivekorosta annettuun lakiin.

63 §. Pykälässä on säännöksiä veron perimisestä eräpäivän jälkeen ja siihen liittyvistä muista kuin korkoseuraamuksista. Pykälän 2 momenttia ehdotetaan täydennettäväksi säännöksellä, jonka mukaan laiminlyöntitapauksissa ajoneuvon käyttö voitaisiin estää, vaikka itse veroa ei säädettyjen määräaika-ten kulumisen johdosta enää voitaisi periä.

Pykälän 3 momentissa säädetään muun muassa ajoneuvon myymisestä huutokaupalla, jos veroa ei muutoin saada perityksi. Nykyisin huutokauppaostajasta tulisi tietyissä tilanteissa lain 4 §:n 2 momentissa tarkoitettu luovutuksen saaja ja hän olisi vastuussa autoverosta. Tämä estäisi auton ostamisen huutokaupasta esimerkiksi varaosiksi. Momenttiin ehdotetaan lisättäväksi säännös, jonka mukaan huutokauppaostajaa ei pidetä 4 §:n 2 momentissa tarkoitettuna luovutuksen saajana.

67 §. Pykälässä säädetään ennakkotiedosta. Ennakkotietoa voi hakea periaatteessa kaikkiin verotusta koskeviin kysymyksiin. Siten myös arvonmääritystä koskevissa kysymyksissä on mahdollista hakea ennakkotieto autoverolain nojalla. Tällöin voi tulla ratkaistavaksi se, miten Euroopan yhteisöjen tullikoodeksin säännöksiä olisi sovellettava. Tullikoodeksin 12 artiklassa on kuitenkin rajoitettu ennakkotiedon antamista siten, että sitä ei voida antaa arvon määrittämistä koskevissa kysymyksissä. Autoverolain mukainen ennakkotieto muodostaa nykyisellään siten kiertotien hakea ennakkotietoa myös kysymyksissä, joissa primäärioikeutena voimassa

oleva tullikoodeksi ei salli ennakkotietoja annettavan. Tämän ristiriidan poistamiseksi ehdotetaan säädettäväksi, että autoverolain nojalla voitaisiin antaa 11 §:ää koskevia ennakkotietoja vain kysymyksissä, joissa ennakkotieto voidaan antaa tullikoodeksin nojalla.

Verotuksen ennakkotietojärjestelmän uudistamista koskevaksi lainsäädännöksi koskevaa hallituksen esitystä (HE 46/1996 vp.) vastaavasti ennakkotietoa ehdotetaan kutsuttavaksi autoverotuksessaakin ennakkoratkaisuksi.

Pykälässä mainitaan nykyisin viranomaisena ajoneuvohallinto. Tämä ehdotetaan korvattavaksi nimellä ajoneuvohallintokeskus vuoden 1996 alusta voimaan tullutta lainsäädäntöä vastaavasti.

69 §. Tässä valitusoikeutta koskevassa pykälässä valitusviranomaisena on Uudenmaan lääninoikeus. Tämä koskee sekä piiritullikamarin päätöksiä että ajoneuvohallinnon päätöksiä riippumatta siitä, onko päätöksessä kysymys veron määrittämisestä vai jostakin luonteeltaan hallinnollisesta toimesta. Käytännössä olisi kuitenkin tarkoituksenmukaista, että muista kuin veron määrittämisestä koskevista päätöksistä valitettaisiin tullihallitukseen. Pykälään ehdotetaan lisättäväksi asiaa koskeva säännös.

Pykälässä mainitaan nykyisin viranomaisena ajoneuvohallinto. Tämä ehdotetaan korvattavaksi nimellä ajoneuvohallintokeskus vuoden 1996 alusta voimaan tullutta lainsäädäntöä vastaavasti. Samoin nimityksen valtionasiamies sijasta ehdotetaan käytettäväksi nimitystä veroasiamies.

70 §. Pykälään ehdotetaan tehtäväksi samat viranomaisten nimityksiä koskevat muutokset kuin edelliseenkin pykälään. Pykälän 2 momentista ehdotetaan poistettavaksi säännös, jonka mukaan verovelvolliselle on varattava tilaisuus antaa määräajassa veroviranomaisen valitusasiassa antamaan lausuntoon vastineensa.

71 §. Pykälän 2 momentissa säädetään, että valituslupa voidaan myöntää, jos momentissa jäljempänä säädetyt edellytykset täyttyvät. Muualla verolainsäädännössä on yleensä vastaavassa kohdassa sanonta, että valitusluvan myöntämisen perusteet ovat tietyt tämän jälkeen luettelavat. Sanonnan yhtenäistämiseksi ehdotetaan, että myös autoverolaissa käytettäisiin tätä ilmaisua.

Pykälää ehdotetaan muutoin muutettavaksi siten, että edellä mainitut viranomaisten ni-

met korvattaisiin nykyisen lainsäädännön mukaisilla nimityksillä.

72 §. Pykälään ehdotetut muutokset tarkoittavat edellä mainittujen viranomaisten nimien vaihtamista. Ennakkotiedosta ehdotetaan edellä mainituilla perusteilla käytettäväksi nimitystä ennakkoratkaisu. Pykälässä viitattaisiin muutoksenhausta hallintoasioissa annetun lain sijasta hallintolainkäyttölakiin (586/96), joka 1 päivänä joulukuuta 1996 alkaen korvaa edellä mainitun lain.

73 §. Viranomaisten nimitykset ehdotetaan muutettavaksi nykyisen lainsäädännön mukaisiksi.

74 a §. Tarvetta autoverolain oikeussuojakeinojen käyttöön voi olla muullakin kuin sillä, joka on autoverolain 4 §:n mukaan verovelvollisena. Tämä voi tulla kysymyksen esimerkiksi väliaikaista maahantuontia koskevaa määräaikaan koskevan päätöksen yhteydessä ja muissa vastaavissa tilanteissa, joissa ei suoranaisesti määrätä veroa maksettavaksi. Lain selventämiseksi ehdotetaan säädettäväksi, että mitä verovelvollisen oikeussuojakeinoista säädetään, koskee myös muuta kuin lain 4 §:n mukaan verovelvollista. Oikeussuojakeinot olisivat näin aina käytettävissä riippumatta siitä, mitä autoverolain nojalla tehty viranomaisen päätös tarkoittaa. Tarkoituksena siis on, että sillä, jota tietty päätös koskee, on aina valitusoikeus tästä päätöksestä. Säännös ei ole tarkoitettu laajentamaan valitusoikeutta muulla tavoin.

78 §. Pykälässä ehdotetaan viranomaisten nimitykset muutettavaksi vastaamaan voimassaolevaa lainsäädäntöä.

79 §. Kuten edellä nimitys ajoneuvohallinto ehdotetaan korvattavaksi nimityksellä ajoneuvohallintokeskus.

Pykälään ehdotetaan lisättäväksi valvontaa tehostava säännös, jonka mukaan poliisi voi pykälässä muutoin poliisiin tehtäväksi annettua valvontaa harjoittaessaan määrätä, että ajoneuvo tai sen tunnusmerkit on heti otettava haltuun. Tästä ilmoitettaisiin 1 momentissa tarkoitettun ilmoituksen yhteydessä asianomaiselle veroviranomaiselle, joka päättää, onko ajoneuvoon sovellettava, mitä 63 §:n 3 momentissa säädetään. Säännöksen tarkoituksena on mahdollistaa välittömät toimenpiteet siinä laajuudessa kuin niitä kulloinkin tarvittaisiin.

80 §. Pykälässä säädetään ajoneuvon tarkastamisesta ja sen esittämisestä tarvittaessa katsastuksen hoitajalle tarkempaa tutkimusta varten. Käytännössä on esiintynyt myös tar-

vetta tarkastaa tiloja, joissa ajoneuvoja ehkä säilytetään. Laki ei nykyisin anna tähän riittävän selvää valtuutta. Pykälää ehdotetaan täydennettäväksi suunnilleen valmisteverotuslain tällaista valtuutta koskevaa säännöstä vastaavalla säännöksellä. Myös autoverotuksessa veroviranomaisen tulisi voida tarvittaessa tarkastaa tiloja, joissa ajoneuvoja pidetään hallussa tai käsitellään. Veroviranomainen voisi myös tarvittaessa pysäyttää ajoneuvon tarkastusta varten.

84 §. Ajoneuvohallinnon nimitys ehdotetaan muutettavaksi ajoneuvohallintokeskukseksi.

86 §. Pykälässä ovat autoverotuksen julkisuus- ja salassapitosäännökset. Pykälän 3 momentissa olevat viranomaisten nimitykset ehdotetaan muutettavaksi nykyistä lainsäädäntöä vastaaviksi.

89 §. Pykälässä ovat säännökset veropeitoksesta ja autoverorikkomuksesta. Viimeksi mainitusta on kysymys, kun erinäiset ilmoitusvelvollisuudet laiminlyödään. Autoverorikkomuksen alaa ehdotetaan laajennettavaksi siten, että sitä koskevia säännöksiä voitaisiin soveltaa kaikkiin autoverolaisissa säädettyjen ilmoitus- ja tiedoksiantovelvollisuuksien laiminlyönteihin. Veroviranomaiset voivat sisällyttää eräisiin yksittäistapauksia koskeviin päätöksiinsä ilmoittamisvelvollisuutta koskevia ehtoja. Myös näiden velvollisuuksien laiminlyönti ehdotetaan 2 momentissa säädettäväksi autoverorikkomukseksi.

2. Voimaantulo

Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen kun se on hyväksytty ja vahvistettu. Lain 3 §:n 1 momentin korin vaihtoa koskevia säännöksiä ei sovelleta ajoneuvoihin, joiden muutoksesta on tehty ilmoitus katsastuksen hoitajalle ennen lain voimaantuloa. Ilmoituksella tarkoitetaan tässä niin sanottua kanta-autotarkastusta. Lain 25 §:ää ja 25 a §:ää sovellettaisiin ajoneuvoihin, joista tehdään autoveroilmoitus hallituksen esityksen antamispäivänä tai sen jälkeen. Verotus saataisiin oikaista tämän mukaiseksi lain voimaantulon jälkeen, jos tämä on verovelvolliselle edullista.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

autoverolain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

kumotaan 29 päivänä joulukuuta 1994 annetun autoverolain (1482/94) 8 §:n 3 momentti, *muutetaan* 3 §:n 1 momentti, 7 §:n 4 momentti, 8 §:n 1 momentti, 9 §, 14 §:n 2 momentti, 21 §:n 1 momentti, 25 §:n 1 momentti, 27 §:n 1 momentti, 30 ja 31 §, 33 §, 35 §:n 1 momentin 5, 6 ja 7 kohta ja 2 momentti, 40 §:n 1 momentti, 46 §:n 1 momentti, 47 §:n 1, 2 ja 4 momentti, 50 §:n 1 ja 3 momentti, 51 §:n 3 ja 4 momentti, 52 §:n 1 momentti, 53—55, 58 ja 60 §, 61 §:n 1 momentti, 62, 63 ja 67 §, 69 §:n 1 ja 2 momentti, 70 §:n 1, 3 ja 4 momentti, 71 §:n 2 ja 4 momentti, 72, 73, 78—80 § ja 84 §, 86 §:n 3 momentti ja 89 §:n 2 momentti sekä

lisätään 13 §:ään uusi 2 momentti, lakiin uusi 22 a ja 25 a §, 26 §:ään uusi 2 momentti, 27 §:ään uusi 3 momentti, 29 §:ään uusi 2 momentti, 32 §:ään uusi 3 momentti, lakiin uusi 34 a §, 35 §:n 1 momenttiin uusi 8 ja 9 kohta, 43 §:ään uusi 3 momentti, 59 §:ään uusi 3 momentti ja lakiin uusi 74 a §, seuraavasti:

3 §

Ajoneuvosta, josta on aikaisemmin kannettu vero uutena, on suoritettava uudelleen vero ensi kertaa käyttöön otettavana tai rekisteröitävänä ajoneuvona, jos sitä käytetään sen jälkeen, kun 50 prosenttia tai enemmän ajoneuvon osista on vaihdettu. Ajoneuvoa, josta on peritty vero ulkomailla käyttöön otettuna tai käytettynä tuotuna ajoneuvona, verotetaan uudelleen, jos 25 prosenttia tai enemmän sen osista vaihdetaan. Jos itsekantavalla korilla varustetun ajoneuvon kori vaihdetaan, ajoneuvo verotetaan kuitenkin aina uudelleen. Jos ajoneuvon valmistusvuoden päättymisestä on kuitenkin autoveroilmoituksen antamisen ajankohtana kulunut 25 vuotta tai enemmän, sitä verotetaan uudelleen vasta, kun 50 prosenttia tai enemmän ajoneuvon osista vaihdetaan, soveltamatta mitä ajoneuvon korin vaihtamisesta tässä momentissa säädetään. Jos ajoneuvo on tuotu maahan käytettynä ennen tämän lain voimaantuloa, sitä verotetaan uudelleen vasta, kun 50 prosenttia tai enemmän osista taikka itsekantava kori vaihdetaan. Asianomainen ministeriö määrää, miten edellä tarkoitettu prosenttiosuus lasketaan.

7 §

Mitä tässä pykälässä säädetään, ei sovelleta moottoripyöriä lukuunottamatta ajoneuvoihin, joiden valmistusvuoden päättymisestä on autoveroilmoituksen tekemisen ajankohtana kulunut 25 vuotta tai enemmän.

8 §

Moottoripyörästä suoritetaan veroa moottoripyörän moottorin iskuilavuuden mukaan moottoripyörän verotusarvosta seuraavasti:

Moottorin iskuilavuus kuutiosenttimetriä	Vero moottoripyörän verotusarvosta, %
enintään 130	20
131—255	30
256—355	40
356—505	50
506—755	60
756 tai enemmän	70

9 §

Jos muun kuin käytettynä maahan tuodun ajoneuvon valmistuskuukauden päättymisestä on ennen autoveroilmoituksen antamista kulunut enemmän kuin yksi vuosi, korotetaan 6 tai 8 §:n mukaan suoritettavaa veroa 20 prosentilla. Vastaavasti on meneteltävä, jos maassa tehdasmaisesti valmistetun ajoneuvon valmistuskuukaudesta on kulunut ennen autoveroilmoituksen antamista enemmän kuin yksi vuosi.

13 §

Jos ajoneuvoa, josta on kannettu veroa, on ennen käyttöönottoa tai rekisteröintiä muutettu siten, että siitä olisi rekisteröinnin ajankohtana suoritettava veroa kannettua veroa enemmän, ajoneuvosta lisää kannettava vero määrätään käyttäen verotusarvon perusteena sitä verotusarvoa, jonka mukaan

ajoneuvoa on ensiksi verotettu. Samoin menetellään sovellettaessa 48 §:ää. Veroa määrättäessä otetaan vähennyksenä huomioon ajoneuvosta jo maksettu vero.

14 §

Ajoneuvohallintokeskus toimittaa 1 momentissa tarkoitetun maksuunpanon silloin, kun rekisterissä olevaa ajoneuvoa muutetaan.

21 §

Autoverosta on asetuksella säädettävien ehdoin vapaa pelastusauto, sairausauto, invataksi, eläinlääkintäauto, kuorma-auto, yksinomaan ruumiiden ja hautajaistoimintaan liittyvien kukkalaitteiden kuljetukseen käytettävä rumisauto sekä kilpailutarkoituksiin erityisesti rakennettu, vain suljetulla alueella käytettävä auto, jota ei rekisteröidä. Autoverosta on asetuksella säädettävien ehdoin vapaa myös matkailuauto, jonka oma massa on vähintään 1 875 kiloa.

22 a §

Euroopan yhteisöjen Suomessa sijaitsevien toimielinten sekä niiden palvelukseen Suomeen tulevan pysyvästi muualla kuin Suomessa asuneen henkilön käyttöön ja omistukseen tuleva ajoneuvo on verosta vapaa.

Edellä 1 momentissa mainittuihin ajoneuvoihin sovelletaan, mitä 22 §:n 2 ja 3 momentissa säädetään.

25 §

Maahan muuttavan henkilön muuton yhteydessä tuoman yhden yksityistalouteen kuuluvan verollisen ajoneuvon veroa alennetaan enintään 65 000 markalla ehdolla, että

1) muuttaja on välittömästi ennen muuttoa ollut ulkomailla yhtäjaksoisesti vähintään yhden vuoden ajan;

2) ajoneuvo on välittömästi ennen muuttoa ollut muuttajan tai hänen puolisonsa omistuksessa tai omistukseen johtavassa hallinnassa ja muuttajan käytössä vähintään kuuden kuukauden ajan; ja

3) jos muuttaja on aikaisemmin tuonut maahan verotta ajoneuvon, että sen verottomalle luovutukselle säädetty tai määrätty määräaika on päättynyt ennen muuttoa Suomeen.

25 a §

Määrättäessä veroa 25 §:n nojalla voidaan vastaavan uuden ajoneuvon verotusarvona pitää 45 prosenttia vastaavan tai lähinnä vastaavan ajoneuvon yleisestä vähittäismyyntihinnasta Suomessa, jos verovelvollinen ei vaadi noudatettavaksi muuta tässä laissa säädettyä arvonmäärityksen menettelyä eikä esitä sitä koskevaa veron määräämiseksi tarvittavaa selvitystä.

26 §

Edellä 25 §:ssä tarkoitetuksi opiskeluksi katsotaan yliopiston tai muun oppilaitoksen tutkinto-ohjelmaan kuuluvaan suoritukseen valmistautumista koskeva opiskelu sekä tähän liittyvä harjoittelu, jollei toimintaa ole pidettävä itsenäisenä tutkimustoimintana. Oleskelun tarkoitusta arvioitaessa otetaan huomioon muuttoa edeltävä yhden vuoden pituinen aika. Ajanjakso, jona ulkomailla olija sekä harjoittaa opintoja että työskentelee ansiotarkoituksessa, katsotaan tätä pykälää sovellettaessa opiskeluksi.

27 §

Maahanmuuton yhteydessä tuotua ajoneuvoa, josta on 25 §:n nojalla myönnetty veronalennus tai verottomuus, ei saa veroa suorittamatta myydä, vuokrata eikä muutoin luovuttaa toiselle eikä antaa vastikkeettakaan muuttajan perheeseen kuulumattoman henkilön käytettäväksi ennen kuin ajoneuvo on ollut muuttajan tai hänen aviopuolisonsa omistuksessa tai omistukseen johtavassa hallinnassa ja muuttajan käytössä vähintään kolme vuotta, josta kuitenkin vähintään yhden vuoden ajan Suomessa.

Käyttöajaksi ei katsota sitä aikaa, jonka ajoneuvo on ennen muuttoa ollut vapaa-alueella tai muualla maassa taikka jonka ajoneuvo on muuton jälkeen muualla kuin Suomessa.

29 §

Sen estämättä, mitä 1 momentissa säädetään, se, jolle on myönnetty veronalennusta 28 §:n nojalla, voidaan lyhytaikaisesti merkitä ajoneuvorekisteriin liikennelupaa kohti useamman kuin yhden ammattiliikenteeseen rekisteröidyn auton omistajaksi tai haltijaksi, jos tämä on auton huollon tai korjauksen johdosta tarpeen. Jos useampi kuin yksi am-

mattiliikenteeseen rekisteröity auto liikennelupaa kohti on pitemmän ajan kuin 60 päivää kuuden kuukauden ajanjakson aikana saman omistajan tai haltijan nimiin rekisteröitynä, vero pannaan maksuun siten kuin jäljempänä säädetään.

30 §

Jos ajoneuvo, josta on tämän lain tai autoja moottoripyöräverosta annetun lain (482/1967) mukaan kannettu autoveroa ja joka on poistettu rekisteristä, rekisteröidään tai pitäisi rekisteröidä uudelleen Suomessa, autoveroa kannetaan vain siltä osin kuin se ylittäisi ajoneuvosta aiemmin kannetun veron, jota ei ole palautettu tai alennettu. Valuuttakurssin tai veroperusteiden muutoksia ei oteta huomioon tätä pykälää sovellettaessa.

Ajoneuvohallintokeskus toimittaa 1 momentissa tarkoitetun maksuunpanon.

31 §

Väliaikaisesti 2 §:n 2 momentin nojalla maahan tuotua ajoneuvoa ei saa myydä, vuokrata tai muutoin luovuttaa eikä antaa käytettäväksi Suomessa vakinaisesti asuvalle henkilölle, ellei ajoneuvosta ole suoritettu autoveroa tai ellei verovelvollisuutta ole siirretty siten kuin 4 §:ssä säädetään.

Ajoneuvo voidaan 1 momentin estämättä luovuttaa vaurioitumisen johdosta vakuutusyhtiölle. Tällaista ajoneuvoa ei voida kuitenkaan ottaa käyttöön eikä rekisteröidä Suomessa, ellei käyttöönottaja tai rekisteröijä suorita siitä autoveroa.

32 §

Jos määräaika on 1 momentin nojalla pidentetty, ajoneuvosta ei tänä aikana kanneta veroa, vaikka ajoneuvon maahan tuoneen henkilön olisi katsottava tänä aikana tulleen tämän lain nojalla Suomessa vakinaisesti asuvaksi. Määräajan päättyessä ajoneuvon sovelletaan, mitä 36 §:ssä säädetään.

33 §

Henkilön vakinaisella asuinpaikalla tarkoitetaan paikkaa, jossa henkilö asuu vähintään 185 päivää kalenterivuodessa arvioituna henkilökohtaisten, ammatillisten ja muiden siteidensä perusteella.

Jos henkilö oleskelee kahdessa tai useammassa valtiossa sijaitsevilla paikoissa, henkilön vakinaisena asuinpaikkana on pi-

dettävä sitä, jonne hän henkilökohtaisten syiden johdosta palaa säännöllisesti. Henkilökohtaisia syitä arvioitaessa voidaan ottaa huomioon myös työskentelyn luonne ja pysyvyys muussa maassa sekä muut erityiset olosuhteet. Veroviranomainen voi määräämillään ehdoilla antaa enintään yhdeksi vuodeksi kerrallaan päätöksen siitä, missä valtiossa henkilön asuinpaikan on esitettyjen selvitysten mukaan katsottava sijaitsevan.

Henkilön vakinaisen asuinpaikan ei katsota muuttuvan, jos henkilö oleskelee Suomessa tai muussa maassa yliopistossa tai muussa oppilaitoksessa opiskelua varten.

34 a §

Mitä tässä laissa säädetään omaan käyttöön tuotavan ajoneuvon verottomasta käytöstä, sovelletaan myös muualla kuin Suomessa rekisteröityyn ajoneuvoon, jonka muu kuin maassa vakinaisesti asuva henkilö tuo maahan muun kuin Suomessa olevan yrityksen yritystoiminnassa käytettäväksi. Ajoneuvon Suomessa käytön enimmäisaika on tällöin kuitenkin seitsemän kuukautta. Sama koskee muualla kuin Suomessa olevan kansainvälisen järjestön tai muun yhteisön toimintaan liittyvää auton käyttöä Suomessa.

35 §

Veroa ei ole suoritettava, jos:

5) ajoneuvoa käytetään rekisteröimättä sitä Suomessa liikenteeseen ainoastaan maasta vientiä varten tapahtuvaan siirtoon luovutuspaikalta vientipaikalle tai edellä mainittuun siirtoon merkittynä vientirekisteriin sekä vientirekisteriin merkityn auton tilapäiseen käyttöön Suomessa pakottavaksi katsotun syyn taikka tavanomaisen lomamatkan tai siihen verrattavan lyhyehkön oleskelun johdosta, ei kuitenkaan maasta muuttoa välittömästi seuraavan tai maahan muuttoa välittömästi edeltävän kuukauden aikana;

6) ulkomailla rekisteröity ajoneuvo tuodaan väliaikaisesti maahan yksinomaan kilpailukäyttöön enintään 30 päivän ajaksi ja viedään tämän jälkeen maasta;

7) ajoneuvoa, jota ei rekisteröidä Suomessa, käytetään siirtokilvillä varustettuna yksinomaan kilpailutarkoituksiin yhtäjaksoisesti enintään seitsemän päivän ajan;

8) ajoneuvoa koenumerotodistuksen saajan tai hänen edustajansa ollessa ajoneuvossa siirretään koenumerokilvillä varustettuna sellaisessa tarkoituksessa, joka liittyy välittö-

mästi koenumerotodistuksen saajan ajoneuvon tai sen laitteiden tutkimus- tai tuotekehitystä varten suoritettuun kokeeseen, ajoneuvon koeajoon sen teknisen toimivuuden varmistamiseksi, lyhytaikaiseen myyntitarcoituksessa tapahtuvaan esittelyyn muualla kuin Suomessa vakinaisesti asuvalle ostajalle taikka muuhun ajoneuvon valmistukseen, myyntiin varustamiseen, maasta vientiin, korjaukseen tai katsastukseen välittömästi kuuluvaan siirtoon; tai

9) 33 §:n 2 momentissa tarkoitettu opiskelija, joka on oleskellut ulkomailla vähintään 185 päivää kalenterivuodessa, käyttää muualla kuin Suomessa rekisteröityä ajoneuvoa tilapäisesti täällä olosuhteet huomioon ottaen pakottavaksi katsottavan syyn taikka tavanomaisen lomamatkan tai siihen verrattavan lyhyehkön oleskelun johdosta.

Muissa kuin 2 §:n 2 momentissa tarkoitetuissa tapauksissa väliaikaisesta maahantuonnista ja käytöstä on heti ilmoitettava veroviranomaiselle. Edellä 1 momentin 2 ja 9 kohdassa tarkoitettua käytöstä ei tehdä ilmoitusta, 5 kohdassa tarkoitettussa tapauksessa ilmoitus tehdään vain ajoneuvoa maasta viettäessä rajanylityspaikan tulliviranomaiselle ja 7 kohdassa tarkoitettussa tapauksessa ilmoitus tehdään vain ajoneuvon ensimmäisestä käyttöönotosta. Veroviranomainen voi määrätä 1 momentissa tarkoitettun käytön muista ehdoista ja rajoituksista tai antaa rekisteröidylle verovelvolliselle yksittäistapauksissa oikeuden erityisistä syistä muuhunkin kuin tässä pykälässä mainittuun tilapäiseen käyttöön verotta.

40 §

Ajoneuvo, jonka rekisteröity verovelvollinen ilmoittaa rekisteriin, saadaan rekisteröidä liikenteeseen käytettäväksi ilman 38 §:ssä tarkoitettua veroviranomaisen lupaa. Ajoneuvon saa merkitä rekisteriin liikenteessä käytettäväksi myös ennen kuin rekisteröity verovelvollinen on antanut autoveroilmoituksen.

43 §

Jos rekisteröity verovelvollinen on suorittanut autoveron ajoneuvosta, jota ei ole rekisteröity tai otettu käyttöön Suomessa, vero voidaan hakemuksesta palauttaa tälle edellyttäen, että ajoneuvoa ei ole luovutettu Suomessa vakinaisesti asuvalle kuluttajalle. Jos ajoneuvo tämän jälkeen ilmoitetaan tai olisi

ilmoitettava verotettavaksi, vero kannetaan 30 prosentilla korotettuna.

46 §

Jos tämän lain nojalla verosta vapaan tai alennettuun veroon oikeutetun ajoneuvon rakennetta, omistusta tai käyttötarkoitusta on muutettu siten, että ajoneuvo tai sen käyttötarkoitus ei enää täytä verottomuuden tai alennetun veron edellytyksiä, ajoneuvon omistaja, jonka omistusaikana ajoneuvon rakenteen tai käyttötarkoituksen muutos on tehty, on velvollinen tekemään tästä ilmoituksen yhden kuukauden kuluessa ajoneuvohallintokeskukselle. Ilmoitus on tehtävä myös kaikissa niissä tapauksissa, joissa ajoneuvoa on verotettu lievemmin kuin 6 §:n 1 momentissa, 21 §:ssä tai muualla tässä laissa säädetään, jos rakenteen tai käyttötarkoituksen muutoksen johdosta verottomuuden tai alemman veron edellytykset kokonaan tai osaksi lakkaavat olemasta. Ilmoitus on tehtävä myös 28 ja 51 §:ssä tarkoitetuista ajoneuvoista.

47 §

Jos ajoneuvo, josta tämän lain mukaan ei ole suoritettava veroa tai josta vero on suoritettava alennettuna, ilmoitetaan tai olisi ilmoitettava rekisteriin muuna kuin tämän lain nojalla verosta vapaana tai 6 §:n 1 momentissa säädettyä alemman verokannan mukaan verotettuna ajoneuvona, ajoneuvohallintokeskuksen on maksuunpantava autovero 4 §:n 4 momentissa tarkoitettun verovelvollisen maksettavaksi.

Jos ajoneuvo, joka on 28 §:n 1 momentin nojalla oikeutettu alennettuun veroon, ilmoitetaan tai olisi ilmoitettava ajoneuvorekisteriin muuhun kuin mainitun lainkohdan mukaiseen alennettuun veroon oikeuttavaan käyttöön, ajoneuvohallintokeskuksen on maksuunpantava autovero sille, joka on käyttänyt ajoneuvoa 28 §:ssä tarkoitettulla tavalla tai hänen oikeudenomistajalleen.

Ennen veron maksuunpanoa ajoneuvohallintokeskus voi varata maksuvelvolliselle tilaisuuden asiaa koskevan selvityksen esittämiseen. Jos maksuvelvollinen asetetussa kohtuullisessa määräajassa ei ole antanut selvitystä, ajoneuvohallintokeskus toimittaa maksuunpanon.

50 §

Jos tullilaitos kantaisi tai on kantanut veron, tullihallitus voi erityisistä syistä hakemuksesta määrämillään ehdoilla alentaa suoritettua tai suoritettavaa autoveroa, viivekorkoa, veronlisäystä, viivästyskorkoa, jäämääksua sekä lykkäyksen vuoksi suoritettavaa korkoa taikka poistaa ne kokonaan. Jos ajoneuvohallintokeskus määräisi tai on määrännyt veron, verohallitus ratkaisee hakemuksen.

Jos tullilaitos on maksuunpannut veron, tullihallitus voi erityisistä syistä asianomaisen ministeriön määrämien ehdoin hakemuksesta myöntää lykkäystä veron suorittamiselle. Verohallitus voi myöntää lykkäyksen ajoneuvohallintokeskuksen maksuunpanemalle verolle. Asianomainen ministeriö voi ottaa lykkäysasian ratkaistavakseen. Ministeriö määrää tällöin lykkäysehdot hakemukseen antamassaan päätöksessä.

51 §

Joka 1 ja 2 momentin nojalla on saanut veron takaisin, on, jos ajoneuvo luovutetaan muuhun kuin 1 ja 2 momentissa tarkoitettuun käyttöön, velvollinen suorittamaan tässä laissa tarkoitetun veron ja tekemään luovutuksesta ilmoituksen ajoneuvohallintokeskukselle noudattaen, mitä 46 §:ssä säädetään.

Saatuun 3 momentissa tarkoitetun ilmoituksen ajoneuvohallintokeskuksen on maksuunpantava vero ajoneuvon luovuttajan maksettavaksi noudattaen soveltuvin osin, mitä 47 ja 48 §:ssä säädetään.

52 §

Jos ajoneuvon käyttö on estetty tämän lain säännösten nojalla, veron määrännyt piiritullikamari tai ajoneuvohallintokeskus voi määrämillään ehdoilla hakemuksesta erityisistä syistä määrääjäksi tai kokonaan peruuttaa käytön estämistä koskevan päätöksensä. Hakemuksen voi tehdä ajoneuvon omistaja tai haltija.

53 §

Jos ajoneuvosta kannetusta verosta on myönnetty vapautus tai sitä on palautettu 50 tai 51 §:n säännösten nojalla, autoverolle suoritettavan tai suoritettun arvonlisäveron

määrää ei tämän johdosta alenneta.

Jos autoverosta kannettu arvonlisävero on voitu vähentää tai saada palautuksena arvonlisäverolain säännösten nojalla, sitä ei autoveroa koskevan muutoksenhaun johdosta tai muullakaan perusteella palauteta.

54 §

Ennen ajoneuvon ensimmäistä rekisteröintiä tai käyttöönottoa toimitettava autoverotus on tullilaitoksen tehtävänä. Tullilaitos huolehtii myös veron maksuunpanosta 22, 22 a, 27 ja 36 §:ssä tarkoitetuissa tapauksissa. Tullihallitus määrää tullilaitoksen sisäisestä toimivallan ja tehtävien jaosta.

Ajoneuvohallintokeskus huolehtii ajoneuvon ensimmäisen rekisteröinnin tai käyttöönoton jälkeen ajoneuvon rakenteen, käytötarkoituksen tai omistuksen muutoksen vuoksi muissa kuin 1 momentissa mainituissa tapauksissa toimitettavasta autoverotuksesta mukaan lukien veron maksuunpano 3 §:n nojalla.

Autoverotuksen yleinen johto ja valvonta kuuluu tullihallitukselle. Verohallitus huolehtii kuitenkin ajoneuvohallintokeskuksen tehtävänä olevan autoverotuksen yleisestä johdosta ja valvonnasta.

55 §

Valtion edun valvonnasta huolehtii 54 §:n 1 momentissa tarkoitettussa verotuksessa tullilaitoksen tulliasiamies. Ajoneuvohallintokeskuksen tehtävänä olevassa autoverotuksessa valtion edun valvonnasta huolehtii Uudenmaan lääninverovirastossa oleva veroasiamies.

58 §

Ennen 56 §:ssä säädetyn veronoikaisun tai 57 §:n 1 momentissa säädetyn jälkiverotuksen toimittamista on, mikäli mahdollista, verovelvolliselle varattava tilaisuus tulla kuulluksi.

59 §

Veronkorotus voidaan määrätä myös erikseen kolmen vuoden kuluessa siitä kun ajoneuvo on verotettu tai ilmoitusvelvollisuus on laiminlyöty.

60 §

Jos veronalainen ajoneuvo on otettu käyttöön tai merkitty rekisteriin eikä autoveroa ole asianmukaisesti suoritettu tai jos ajoneu-

vosta tulisi kantaa lisää veroa, veroviranomainen määrää maksuunpanematta jääneelle verolle veronlisäystä siten kuin veronlisäyksestä ja viivekorosta annetussa laissa (1556/1995) säädetään.

61 §

Edellä 40 ja 41 §:n mukaan määrätyn veron eräpäivä on 10 päivää laskun päivämäärästä.

62 §

Eräpäivän jälkeen maksamatta olevalle verolle on suoritettava viivekorkoa siten kuin veronlisäyksestä ja viivekorosta annetussa laissa säädetään.

63 §

Jollei veroa ole suoritettu eräpäivänä, ulosotetaan vero säädettyine viivekorkoineen valituksesta huolimatta niin kuin verojen ja maksujen perimisestä ulosottotoimin annetussa laissa (367/1961) säädetään.

Jos veroa ei ole suoritettu eräpäivänä, ajoneuvon käyttö voidaan estää. Ajoneuvon käyttö voidaan estää siinäkin tapauksessa, että ajoneuvon omistus tai hallinta on siirretty muulle kuin verovelvolliselle. Veroviranomainen voi pyytää poliisilta virka-apua ajoneuvon käytön estämiseksi. Käyttö sallitaan sitten, kun verovelvollinen tai muu kuin verovelvollinen on suorittanut veron. Käyttö voidaan estää, vaikka veroa ei säädettyjen määräaikojen kulumisen johdosta enää voitaisi periä.

Ajoneuvo voidaan määrätä tarvittaessa otettavaksi veroviranomaisen haltuun, kunnes verotus on toimitettu ja maksuunpantu vero suoritettu tai kunnes 36 §:n 2 momentissa mainittu määräaika päättyy. Veroviranomaisen haltuun otettu ajoneuvo voidaan myydä huutokaupalla, jolloin menetellään siten kuin tullilaissa (1466/1994) säädetään tullihuutokaupasta, tai ajoneuvo voidaan hävittää. Autovero suoritetaan valtiolle huutokauppakustannusten ja tullin jälkeen. Ajoneuvo voidaan rekisteröidä vasta, kun autovero on kokonaan suoritettu. Huutokauppaostajaa ei pidetä 4 §:n 2 momentissa tarkoitettuna luovutuksen saajana.

67 §

Jos asia on hakijalle erityisen tärkeä, tullihallitus tai ajoneuvohallintokeskus voi antaa hakemuksesta ennakkoratkaisun siitä, miten

tätä lakia sovelletaan hakijan ajoneuvon verotukseen. Jos hakemus koskee verotusarvon määrittämistä 11 §:n 2 momentin nojalla, ennakkoratkaisu annetaan kuitenkin vain kysymyksissä, joissa ennakkoratkaisu voidaan antaa Euroopan yhteisön tullikoodeksin nojalla.

Hakemuksessa on ilmoitettava yksilöitynä kysymys, josta ennakkoratkaisua haetaan, ja esitettävä asian ratkaisemiseksi tarvittava selvitys.

Ennakkoratkaisu annetaan määräajaksi, kuitenkin enintään sen antamista seuraavan kalenterivuoden loppuun. Lainvoiman saanutta ennakkoratkaisua noudatetaan ennakkoratkaisun saajan vaatimuksesta sitovana siltä ajalta, jolle se on annettu.

Ennakkoratkaisua koskeva asia on käsiteltävä tullihallituksessa, ajoneuvohallintokeskuksessa, lääninoikeudessa ja korkeimmassa hallinto-oikeudessa kiireellisenä.

69 §

Piiritullikamarin tai ajoneuvohallintokeskuksen veron määrittämistä koskevassa asiassa tekemään päätökseen haetaan muutosta valittamalla Uudenmaan lääninoikeuteen. Muuta kuin veron määrittämistä koskevassa asiassa piiritullikamarin tai ajoneuvohallintokeskuksen tekemään päätökseen haetaan muutosta valittamalla tullihallitukseen. Valtion puolesta valitusoikeus on piiritullikamarissa olevalla tulliasiamiehellä tai 55 §:ssä tarkoitettulla veroasiamiehellä. Muutoksenhaku on tehtävä kirjallisesti ja valituskirjelmä on toimitettava valitusajan kuluessa viranomaiselle, jonka päätöksestä valitetaan. Jos päätös, josta valitetaan, on saatu elektronisessa tai muussa automaattiseen tietojenkäsittelyyn soveltuvassa muodossa, siitä on liitettävä valituskirjelmään selväkielinen kirjallinen tuloste.

Valitusaika on kolme vuotta autoveron määrittämistä tai sen palauttamista seuraavan kalenterivuoden alusta, kuitenkin aina vähintään 60 päivää päätöksen tiedoksisaannista. Piiritullikamarin tai ajoneuvohallintokeskuksen muuta kuin veron määrittämistä tai sen palauttamista koskevasta päätöksestä valitettaessa valitusaika on 30 päivää päätöksen tiedoksisaannista. Tulli- tai veroasiamiehen valitusaika on 30 päivää päätöksen tekemisestä.

70 §

Piiritullikamarin tai ajoneuvohallintokeskuksen tulee varata tulli- tai veroasiamiehen tekemästä valituksesta verovelvolliselle sekä verovelvollisen tekemästä valituksesta tullitai veroasiamiehelle tilaisuus vastineen ja tarvittaessa myös vastaselityksen antamiseen.

Siltä osin kuin veroviranomainen katsoo, että verovelvollisen valituksessaan esittämä vaatimus ei anna aihetta päätöksen oikaisemiseen, veroviranomaisen on annettava valituksen johdosta lausuntonsa.

Tulli- tai veroasiamiehen valituskirjelmä ja verovelvollisen 3 momentissa tarkoitettu valituskirjelmä vastatineineen, vastaselvityksiineen ja lausuntoineen sekä asian käsittelyssä syntyneet muut asiakirjat on viipymättä lähetettävä Uudenmaan lääninoikeudelle.

71 §

Valitusluvan myöntämisen perusteet ovat:

1) lain soveltamisen kannalta muissa samanlaisissa tapauksissa tai oikeuskäytännön yhtenäisyyden vuoksi on tärkeää saattaa asia korkeimman hallinto-oikeuden ratkaistavaksi;

2) asian saattamiseen korkeimman hallinto-oikeuden ratkaistavaksi on erityistä aihetta asiassa tapahtuneen ilmeisen virheen vuoksi; tai

3) valitusluvan myöntämiseen on painava taloudellinen tai muu syy.

Valitus on tehtävä 60 päivän kuluessa lääninoikeuden päätöksen tiedoksisaannista. Valituskirjelmä, johon on sisällytettävä valituslupahakemus, on toimitettava valitusajassa korkeimmalle hallinto-oikeudelle tai Uudenmaan lääninoikeudelle. Valtion puolesta valitusoikeus on tullihallituksessa olevalla tulliasiamiehellä. Ajoneuvohallintokeskuksen päätöksestä käyttää valtion puhevaltaa Uudenmaan lääninverovirastossa oleva veroasiamies.

72 §

Tullihallituksen tai ajoneuvohallintokeskuksen antamaan ennakkoratkaisuun saa hakea muutosta valittamalla korkeimmalta hallinto-oikeudelta siinä järjestyksessä kuin hallintolainkäyttölaissa (586/96) säädetään. Valtion puolesta valitusoikeus on tällöin tullihallituksessa olevalla tulliasiamiehellä tai 55 §:ssä tarkoitettulla veroasiamiehellä.

Päätökseen, jolla on päätetty olla antamatta ennakkoratkaisua, ei saa hakea muutosta valittamalla.

73 §

Jos autovero on lääninoikeuden päätöksellä poistettu tai sitä on alennettu, on piiritullikamarin tai ajoneuvohallintokeskuksen suoritettava liikaa maksettu vero muutoksenhausta huolimatta verovelvolliselle.

Jos korkein hallinto-oikeus on tulliasiamiehen tai veroasiamiehen valituksesta muuttanut lääninoikeuden päätöstä, jäljennös korkeimman hallinto-oikeuden päätöksestä on toimitettava asianomaiselle piiritullikamarille tai ajoneuvohallintokeskukselle, jonka tulee viipymättä maksuunpanna verovelvolliselle liikaa suoritettu määrä.

74 a §

Mitä tässä laissa säädetään verovelvollisen oikeussuojakeinoista, sovelletaan myös muuhun kuin siihen, joka on 4 §:n säännösten mukaan verovelvollisena.

78 §

Jos tulliasiamies tai veroasiamies katsoo, että verovelvollisen maksettavaksi olisi määrättävä veroa, piiritullikamarin tai ajoneuvohallintokeskuksen on hänen pyynnöstään tehtävä asiassa päätös.

79 §

Autoveron suorittamisen valvontaa varten ajoneuvon rekisteröintiasioiden hoitajan, katsastuksen toimittajan ja poliisin tulee ilmoittaa tulliviranomaiselle tai ajoneuvohallintokeskukselle, jos rekisterissä tai käytössä havaitaan olevan ajoneuvo, josta veroa ilmeisesti ei ole maksettu, tai jonka rakennetta, käyttötarkoitusta tai omistusta on muutettu siten, että ajoneuvosta voitaisiin joutua suorittamaan veroa.

Poliisi voi määrätä, että ajoneuvo tai sen tunnusmerkit on heti otettava haltuun. Tästä ilmoitetaan 1 momentissa tarkoitettun ilmoituksen yhteydessä asianomaiselle veroviranomaiselle, joka päättää, onko ajoneuvoon sovellettava 63 §:n 3 momentin säännöksiä.

80 §

Veroviranomaisella on oikeus tarkastaa ajoneuvo tai määrätä ajoneuvo esitettäväksi tarkastusta varten ajoneuvon katsastuksen hoitajalle, jonka tulee tällöin antaa pyydetty tieto veroviranomaisille. Veroviranomaisilla

on myös oikeus tarkastaa tiloja, joissa pidetään hallussa tai käsitellään ajoneuvoja. Veroviranomaisella on oikeus pysäyttää ajoneuvo tarkastusta varten.

84 §

Tullihallituksella ja ajoneuvohallintokeskuksella on oikeus velvoittaa se, joka ei ole noudattanut tässä luvussa tarkoitettua kehotusta tietojen antamiseen tai aineiston esittämiseen, uhkasakolla täyttämään velvollisuutensa.

86 §

Tullihallitus, verohallitus tai ajoneuvohallintokeskus voi myös määrätä asiakirjat annettaviksi tilastollisia tai tieteellisiä tutkimuksia varten tällaista tutkimusta suorittavan henkilön tai viranomaisen käytettäväksi. Niin ikään voidaan lääninoikeuden ja korkeimman hallinto-oikeuden päätökset julkaista sanamuodon mukaisina tai lyhennettyinä, asianomaisten nimiä kuitenkin mainitsematta. Tietoja ei saa luovuttaa edelleen eikä käyttää ilman veroviranomaisen lupaa

muuhun kuin siihen tarkoitukseen, johon ne on luovutettu, ellei toisin säädetä.

89 §

Joka viranomaisen kehotuksesta huolimatta jättää asianmukaisesti täyttämättä 4 §:n 2 momentissa, 35 §:n 2 momentissa, 46 §:n 1 momentissa tai 51 §:n 3 momentissa, muualla tässä laissa taikka autoverosta annetussa asetuksessa säädetyn tai veroviranomaisen päätöksessä määrätyn ilmoittamis- tai tietojenantovelvollisuuden, on tuomittava *autoverorikkomuksesta* sakkoon.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuu-
ta 199 .

Lain 3 §:n 1 momentin korin vaihtoa koskevia säännöksiä ei sovelleta ajoneuvoihin, joiden muutoksesta on tehty ilmoitus katsastuksen hoitajalle ennen lain voimaantuloa.

Lain 25 §:ää ja 25 a §:ää sovelletaan ajoneuvoihin, joista tehdään autoveroilmoitus 5 päivänä joulukuuta 1996 tai sen jälkeen.

Helsingissä 5 päivänä joulukuuta 1996

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Ministeri *Arja Aho*

Laki

autoverolain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

kumotaan 29 päivänä joulukuuta 1994 annetun autoverolain (1482/94) 8 §:n 3 momentti, *muutetaan* 3 §:n 1 momentti, 7 §:n 4 momentti, 8 §:n 1 momentti, 9 §, 14 §:n 2 momentti, 21 §:n 1 momentti, 25 §:n 1 momentti, 27 §:n 1 momentti, 30 ja 31 §, 33 §, 35 §:n 1 momentin 5, 6 ja 7 kohta ja 2 momentti, 40 §:n 1 momentti, 46 §:n 1 momentti, 47 §:n 1, 2 ja 4 momentti, 50 §:n 1 ja 3 momentti, 51 §:n 3 ja 4 momentti, 52 §:n 1 momentti, 53—55, 58 ja 60 §, 61 §:n 1 momentti, 62, 63 ja 67 §, 69 §:n 1 ja 2 momentti, 70 §:n 1, 3 ja 4 momentti, 71 §:n 2 ja 4 momentti, 72, 73, 78—80 § ja 84 §, 86 §:n 3 momentti ja 89 §:n 2 momentti sekä

lisätään 13 §:ään uusi 2 momentti, lakiin uusi 22 a ja 25 a §, 26 §:ään uusi 2 momentti, 27 §:ään uusi 3 momentti, 29 §:ään uusi 2 momentti, 32 §:ään uusi 3 momentti, lakiin uusi 34 a §, 35 §:n 1 momenttiin uusi 8 ja 9 kohta, 43 §:ään uusi 3 momentti, 59 §:ään uusi 3 momentti ja lakiin uusi 74 a §, seuraavasti:

Voimassa oleva laki

3 §

Maassa aiemmin rekisteröity ajoneuvo on uudelleen verotettava ensi kertaa käyttöön otettavana tai rekisteröitävänä ajoneuvona, jos se otetaan käyttöön sen jälkeen, kun 50 prosenttia tai enemmän ajoneuvon osista on vaihdettu. Jos ajoneuvo on tuotu maahan käytettynä, ajoneuvo verotetaan uudelleen, jos 25 prosenttia tai enemmän ajoneuvon osista vaihdetaan. Liikenneministeriö määrää, miten edellä tarkoitettu prosenttiosuus lasketaan.

Ehdotus

3 §

Ajoneuvosta, josta on aikaisemmin kannettu vero uutena, on suoritettava uudelleen vero ensi kertaa käyttöön otettavana tai rekisteröitävänä ajoneuvona, jos sitä käytetään sen jälkeen, kun 50 prosenttia tai enemmän ajoneuvon osista on vaihdettu. Ajoneuvoa, josta on peritty vero ulkomailla käytönotettuna tai käytettynä tuotuna ajoneuvona, verotetaan uudelleen, jos 25 prosenttia tai enemmän sen osista vaihdetaan. Jos itsekantavalla korilla varustetun ajoneuvon kori vaihdetaan, ajoneuvo verotetaan kuitenkin aina uudelleen. Jos ajoneuvon valmistusvuoden päättymisestä on kuitenkin autoveroilmoituksen antamisen ajankohtana kulunut 25 vuotta tai enemmän, sitä verotetaan uudelleen vasta, kun 50 prosenttia tai enemmän ajoneuvon osista vaihdetaan, soveltamatta mitä ajoneuvon korin vaihtamisesta tässä momentissa säädetään. Jos ajoneuvo on tuotu maahan käytettynä ennen tämän lain voimaantuloa, sitä verotetaan uudelleen vasta, kun 50 prosenttia tai enemmän osista taikka itsekantava kori vaihdetaan. Asianomainen ministeriö määrää, miten edellä tarkoitettu prosenttiosuus lasketaan.

7 §

Mitä tässä pykälässä säädetään, ei sovelle-

Mitä tässä pykälässä säädetään, ei sovelle-

Voimassa oleva laki

ta ajoneuvoihin, joiden valmistumisvuoden päättymisestä on autoveroilmoituksen tekemisen ajankohtana kulunut 25 vuotta tai enemmän.

8 §

Moottoripyöräveroa suoritetaan moottoripyörän moottorin iskuilavuuden mukaan moottoripyörän verotusarvosta seuraavasti:

Moottorin iskuilavuus kuutiosenttimetriä	Vero moottoripyörän verotusarvosta
enintään 130	20 prosenttia
131—255	30 "
256—355	40 "
356—505	50 "
506—755	60 "
756 tai enemmän	70 "

Moottoripyörästä, jonka valmistumisvuoden päättymisestä on autoveroilmoituksen tekemisen ajankohtana kulunut 25 vuotta tai sitä enemmän, suoritetaan veroa moottorin iskuilavuuden mukaan siten, että vero on 30 prosenttia 1 momentin mukaisin perustein laskettavasta verosta.

9 §

Jos muun kuin käytettynä maahan tuodun ajoneuvon valmistumisesta on ennen autoveroilmoituksen antamista kulunut enemmän kuin yksi vuosi, korotetaan 6 tai 8 §:n mukaan suoritettavaa veroa 20 prosentilla. Vastaavasti on meneteltävä, jos maassa tehdasmaisesti valmistetun ajoneuvon valmistumisesta on kulunut ennen autoveroilmoituksen antamista enemmän kuin yksi vuosi.

Ehdotus

ta moottoripyörä lukuunottamatta ajoneuvoihin, joiden valmistumisvuoden päättymisestä on autoveroilmoituksen tekemisen ajankohtana kulunut 25 vuotta tai enemmän.

8 §

Moottoripyörästä suoritetaan veroa moottoripyörän moottorin iskuilavuuden mukaan moottoripyörän verotusarvosta seuraavasti:

Moottorin iskuilavuus kuutiosenttimetriä	Vero moottoripyörän verotusarvosta, %
enintään 130	20
131—255	30
256—355	40
356—505	50
506—755	60
756 tai enemmän	70

(kumotaan)

9 §

Jos muun kuin käytettynä maahan tuodun ajoneuvon valmistuskuukauden päättymisestä on ennen autoveroilmoituksen antamista kulunut enemmän kuin yksi vuosi, korotetaan 6 tai 8 §:n mukaan suoritettavaa veroa 20 prosentilla. Vastaavasti on meneteltävä, jos maassa tehdasmaisesti valmistetun ajoneuvon valmistuskuukaudesta on kulunut ennen autoveroilmoituksen antamista enemmän kuin yksi vuosi.

13 §

Jos ajoneuvoa, josta on kannettu veroa, on ennen käyttöönottoa tai rekisteröintiä muutettu siten, että siitä olisi rekisteröinnin ajankohtana suoritettava veroa kannettua veroa enemmän, lisää kannettava vero määrätään käyttäen verotusarvon perusteena sitä verotusarvoa, jonka mukaan ajoneuvo on ensiksi verotettu. Samoin menetellään sovellettaessa 48 §:ää. Veroa määrättäessä otetaan vähennyksenä huomioon ajoneuvosta jo maksettu vero.

Voimassa oleva laki

Ehdotus

14 §

Ajoneuvohallinto toimittaa 1 momentissa tarkoitetun maksuunpanon.

21 §

Autoverosta on asetuksella säädettävien ehdoin vapaa pelastusauto, sairausauto, invataksi, eläinlääkintäauto, kuorma-auto, yksinomaan ruumiiden ja hautajaistoimintaan liittyvien kukkalaitteiden kuljetukseen käytettävä ruumisauto. Autoverosta on asetuksella säädettävien ehdoin vapaa myös matkailuauto, jonka oma massa on vähintään 1 875 kilogrammaa, ja linja-auto, jonka oma massa on vähintään 1 875 kilogrammaa.

25 §

Maahan muuttavan henkilön muuton yhteydessä tuoman yhden yksityistalouteen kuuluvan verollisen ajoneuvon veroa alennetaan enintään 50 000 markalla ehdolla, että

1) muuttaja on välittömästi ennen muuttoaan ollut ulkomailla yhtäjaksoisesti vähintään yhden vuoden ajan;

2) ajoneuvo on välittömästi ennen muuttoa ollut muuttajan tai hänen aviopuolisonsa omistuksessa tai omistukseen johtavassa hallinnassa ja muuttajan käytössä vähintään kuuden kuukauden ajan; ja

3) jos muuttaja on aikaisemmin tuonut maahan verotta ajoneuvon, että sen verottomalle luovutukselle säädetty tai määrätty määräaika on päättynyt ennen muuttoa Suomeen.

Ajoneuvohallintokeskus toimittaa 1 momentissa tarkoitetun maksuunpanon silloin, kun rekisterissä olevaa ajoneuvoa muutetaan.

21 §

Autoverosta on asetuksella säädettävien ehdoin vapaa pelastusauto, sairausauto, invataksi, eläinlääkintäauto, kuorma-auto, yksinomaan ruumiiden ja hautajaistoimintaan liittyvien kukkalaitteiden kuljetukseen käytettävä ruumisauto sekä kilpailutarkoituksiin erityisesti rakennettu, vain suljetulla alueella käytettävä auto, jota ei rekisteröidä. Autoverosta on asetuksella säädettävien ehdoin vapaa myös matkailuauto, jonka oma massa on vähintään 1 875 kiloa.

22 a §

Euroopan yhteisöjen Suomessa sijaitsevien toimielinten sekä niiden palvelukseen Suomeen tulevan pysyvästi muualla kuin Suomessa asuneen henkilön käyttöön ja omistukseen tuleva ajoneuvo on verosta vapaa.

Edellä 1 momentissa mainittuihin ajoneuvoihin sovelletaan, mitä 22 §:n 2 ja 3 momentissa säädetään.

25 §

Maahan muuttavan henkilön muuton yhteydessä tuoman yhden yksityistalouteen kuuluvan verollisen ajoneuvon veroa alennetaan enintään 65 000 markalla ehdolla, että

1) muuttaja on välittömästi ennen muuttoaan ollut ulkomailla yhtäjaksoisesti vähintään yhden vuoden ajan;

2) ajoneuvo on välittömästi ennen muuttoa ollut muuttajan tai hänen puolisonsa omistuksessa tai omistukseen johtavassa hallinnassa ja muuttajan käytössä vähintään kuuden kuukauden ajan; ja

3) jos muuttaja on aikaisemmin tuonut maahan verotta ajoneuvon, että sen verottomalle luovutukselle säädetty tai määrätty määräaika on päättynyt ennen muuttoa Suomeen.

Voimassa oleva laki

Ehdotus

25 a §

Määrättäessä veroa 25 §:n nojalla voidaan vastaavan uuden ajoneuvon verotusarvona pitää 45 prosenttia vastaavan tai lähinnä vastaavan ajoneuvon yleisestä vähittäismyyntihinnasta Suomessa, jos verovelvollinen ei vaadi noudatettavaksi muuta tässä laissa säädettyä arvonmäärityksen menettelyä eikä esitä sitä koskevaa veron määräämiseksi tarvittavaa selvitystä.

26 §

Edellä 25 §:ssä tarkoitetuksi opiskeluksi katsotaan yliopiston tai muun oppilaitoksen tutkinto-ohjelmaan kuuluvaan suoritukseen valmistautumista koskeva opiskelu sekä tähän liittyvä harjoittelu, jollei toimintaa ole pidettävä itsenäisenä tutkimustoimintana. Oleskelun tarkoitusta arvioitaessa otetaan huomioon muuttoa edeltävä yhden vuoden pituinen aika. Ajanjakso, jona ulkomailla olija sekä harjoittaa opintoja että työskentelee ansiotarkoituksessa, katsotaan tätä pykälää sovellettaessa opiskeluksi.

27 §

Verotta 25 §:n nojalla maahan tuotua ajoneuvoa ei saa alennetun veron määrää suorittamatta myydä, vuokrata eikä muutoin luovuttaa toiselle eikä antaa vastikkeettakaan muuttajan perheeseen kuulumattoman henkilön käytettäväksi ennen kuin ajoneuvo on ollut muuttajan tai hänen aviopuolisonsa omistuksessa tai omistukseen johtavassa hallinnassa ja muuttajan käytössä vähintään kolme vuotta, josta kuitenkin vähintään yhden vuoden ajan Suomessa.

27 §

Maahanmuuton yhteydessä tuotua ajoneuvoa, josta on 25 §:n nojalla myönnetty veronalennus tai verottomuus, ei saa veroa suorittamatta myydä, vuokrata eikä muutoin luovuttaa toiselle eikä antaa vastikkeettakaan muuttajan perheeseen kuulumattoman henkilön käytettäväksi ennen kuin ajoneuvo on ollut muuttajan tai hänen aviopuolisonsa omistuksessa tai omistukseen johtavassa hallinnassa ja muuttajan käytössä vähintään kolme vuotta, josta kuitenkin vähintään yhden vuoden ajan Suomessa.

Käyttöajaksi ei katsota sitä aikaa, jonka ajoneuvo on ennen muuttoa ollut vapaa-alueella tai muualla maassa taikka jonka ajoneuvo on muuton jälkeen muualla kuin Suomessa.

29 §

Sen estämättä, mitä 1 momentissa säädetään, se, jolle on myönnetty veronalennusta 28 §:n nojalla, voidaan lyhytaikaisesti merkitä ajoneuvorekisteriin liikennelupaa kohti useamman kuin yhden ammattiliikenteeseen

Voimassa oleva laki

Ehdotus

30 §

Jos ajoneuvo, josta on tämän lain mukaan kannettu autoveroa, on poistettu rekisteristä, rekisteröidään uudelleen Suomessa, autovero kannetaan vain siltä osin kuin se ylittäisi ajoneuvosta aiemmin kannetun veron, jota ei ole palautettu tai alennettu.

Ajoneuvohallinto toimittaa 1 momentissa tarkoitetun maksuunpanon.

31 §

Väliaikaisesti 2 §:n 2 momentin nojalla maahan tuotua ajoneuvoa ei saa myydä, vuokrata tai muutoin luovuttaa eikä antaa käytettäväksi Suomessa vakinaisesti asuvalle henkilölle.

32 §

rekisteröidyn auton omistajaksi tai haltijaksi, jos tämä on auton huollon tai korjauksen johdosta tarpeen. Jos useampi kuin yksi ammattiliikenteeseen rekisteröity auto liikennelupaa kohti on pitemmän ajan kuin 60 päivää kuuden kuukauden ajanjakson aikana saman omistajan tai haltijan nimiin rekisteröitynä, vero pannaan maksuun siten kuin jäljempänä säädetään.

30 §

Jos ajoneuvo, josta on tämän lain tai auto- ja moottoripyöräverosta annetun lain (482/1967) mukaan kannettu autoveroa ja joka on poistettu rekisteristä, rekisteröidään tai pitäisi rekisteröidä uudelleen Suomessa, autoveroa kannetaan vain siltä osin kuin se ylittäisi ajoneuvosta aiemmin kannetun veron, jota ei ole palautettu tai alennettu. Valuuttakurssin tai veroperusteiden muutoksia ei oteta huomioon tätä pykälää sovellettaessa.

Ajoneuvohallintokeskus toimittaa 1 momentissa tarkoitetun maksuunpanon.

31 §

Väliaikaisesti 2 §:n 2 momentin nojalla maahan tuotua ajoneuvoa ei saa myydä, vuokrata tai muutoin luovuttaa eikä antaa käytettäväksi Suomessa vakinaisesti asuvalle henkilölle, ellei ajoneuvosta ole suoritettu autoveroa tai ellei verovelvollisuutta ole siirretty siten kuin 4 §:ssä säädetään.

Ajoneuvo voidaan 1 momentin estämättä luovuttaa vaurioitumisen johdosta vakuutusyhtiölle. Tällaista ajoneuvoa ei voida ottaa käyttöön eikä rekisteröidä Suomessa, ellei käyttöönottaja tai rekisteröijä suorita siitä autoveroa.

Jos määräaikaa on 1 momentin nojalla pidennetty, ajoneuvosta ei tänä aikana kanneta veroa, vaikka ajoneuvon maahan tuoneen henkilön olisi katsottava tänä aikana tulleen tämän lain nojalla Suomessa vakinaisesti asuvaksi. Määräajan päättyessä ajoneuvoon sovelletaan, mitä 36 §:ssä säädetään.

33 §

Henkilön vakinaisella asuinpaikalla tarkoitetaan paikkaa, jossa henkilö asuu vähintään

33 §

Henkilön vakinaisella asuinpaikalla tarkoitetaan paikkaa, jossa henkilö asuu vähintään

Voimassa oleva laki

185 päivää kalenterivuodessa arvioituna henkilökohtaisten, ammatillisten ja muiden siteidensä perusteella. Jos henkilö oleskelee kahdessa tai useammassa valtiossa sijaitsevissa paikoissa, henkilön vakinaisena asuinpaikkana on pidettävä sitä, jonne hän henkilökohtaisten syiden johdosta palaa säännöllisesti.

Henkilön vakinaisen asuinpaikan ei katsota muuttuvan, jos henkilö oleskelee Suomessa tai muussa maassa yliopistossa tai muussa oppilaitoksessa opiskelua varten.

Ehdotus

185 päivää kalenterivuodessa arvioituna henkilökohtaisten, ammatillisten ja muiden siteidensä perusteella.

Jos henkilö oleskelee kahdessa tai useammassa valtiossa sijaitsevissa paikoissa, henkilön vakinaisena asuinpaikkana on pidettävä sitä, jonne hän henkilökohtaisten syiden johdosta palaa säännöllisesti. *Henkilökohtaisia syitä arvioitaessa voidaan ottaa huomioon myös työskentelyn luonne ja pysyvyys muussa maassa sekä muut erityiset olosuhteet. Veroviranomainen voi määräämillään ehdoilla antaa enintään yhdeksi vuodeksi kerrallaan päätöksen siitä, missä valtiossa henkilön asuinpaikan on esitettyjen selvitysten mukaan katsottava sijaitsevan.*

Henkilön vakinaisen asuinpaikan ei katsota muuttuvan, jos henkilö oleskelee Suomessa tai muussa maassa yliopistossa tai muussa oppilaitoksessa opiskelua varten.

34 a §

Mitä tässä laissa säädetään omaan käyttöön tuotavan ajoneuvon verottomasta käytöstä, sovelletaan myös muualla kuin Suomessa rekisteröityyn ajoneuvoon, jonka muu kuin maassa vakinaisesti asuva henkilö tuo maahan muun kuin Suomessa olevan yrityksen yritystoiminnassa käytettäväksi. Ajoneuvon Suomessa käytön enimmäisaika on tällöin kuitenkin seitsemän kuukautta. Sama koskee muualla kuin Suomessa olevan kansainvälisen järjestön tai muun yhteisön toimintaan liittyvää auton käyttöä Suomessa.

35 §

Veroa ei ole suoritettava, jos:

5) ajoneuvoa käytetään rekisteröimättä sitä Suomessa liikenteeseen ainoastaan maasta vientiä varten tapahtuvaan siirtoon luovutuspaikalta vientipaikalle tai edellä tarkoitettuun siirtoon merkittynä vientirekisteriin *enintään 60 päivän ajaksi*;

6) ulkomailla rekisteröity ajoneuvo tuodaan väliaikaisesti maahan yksinomaan kilpailukäyttöön enintään 30 päivän ajaksi ja

5) ajoneuvoa käytetään rekisteröimättä sitä Suomessa liikenteeseen ainoastaan maasta vientiä varten tapahtuvaan siirtoon luovutuspaikalta vientipaikalle tai edellä mainittuun siirtoon merkittynä vientirekisteriin *sekä vientirekisteriin merkityn auton tilapäiseen käyttöön Suomessa pakottavaksi katsotun syyn taikka tavanomaisen lomamatkan tai siihen verrattavan lyhyehkön oleskelun johdosta, ei kuitenkaan maasta muuttoa välittömästi seuraavan tai maahan muuttoa välittömästi edeltävän kuukauden aikana*;

6) ulkomailla rekisteröity ajoneuvo tuodaan väliaikaisesti maahan yksinomaan kilpailukäyttöön enintään 30 päivän ajaksi ja

Voimassa oleva laki

viedään tämän jälkeen maasta; *tai*

7) ajoneuvoa, jota ei rekisteröidä Suomessa, käytetään siirtokilvillä varustettuna yksinomaan kilpailutarkoituksiin yhtäjaksoisesti enintään seitsemän päivän ajan.

Muissa kuin 2 §:n 2 momentissa tarkoitetuissa tapauksissa väliaikaisesta maahantuonnista ja käytöstä on heti ilmoitettava veroviranomaiselle. Edellä 1 momentin 2 kohdassa tarkoitettua käytöstä ei tehdä ilmoitusta, 5 kohdassa tarkoitettussa tapauksessa ilmoitus tehdään vain ajoneuvoa maasta vietäessä rajanylityspaikan tulliviranomaiselle ja 7 kohdassa tarkoitettussa tapauksessa ilmoitus tehdään vain ajoneuvon ensimmäisestä käyttöönotosta. Veroviranomainen voi määrätä 1 momentissa tarkoitettua käytön muista ehdoista ja rajoituksista.

40 §

Ajoneuvon, josta rekisteröity verovelvollinen on tehnyt ajoneuvorekisteriin ennakoilmoituksen, saa rekisteröidä liikenteeseen käytettäväksi ilman 38 §:ssä tarkoitettua veroviranomaisen lupaa. Ajoneuvon saa merkitä rekisteriin liikenteessä käytettäväksi myös

Ehdotus

viedään tämän jälkeen maasta;

7) ajoneuvoa, jota ei rekisteröidä Suomessa, käytetään siirtokilvillä varustettuna yksinomaan kilpailutarkoituksiin yhtäjaksoisesti enintään seitsemän päivän ajan;

8) ajoneuvoa koenumerotodistuksen saajan tai hänen edustajansa ollessa ajoneuvossa siirretään koenumerotodistuksen saajan ajoneuvon tai sen laitteiden tutkimus- tai tuotekehitystä varten suoritettuun kokeeseen, ajoneuvon koeajoon sen teknisen toimivuuden varmistamiseksi, lyhytaikaiseen myyntitarkoituksessa tapahtuvaan esittelyyn muualla kuin Suomessa vakinaisesti asuvalle ostajalle taikka muuhun ajoneuvon valmistukseen, myyntiin varustamiseen, maasta vientiin, korjaukseen tai katsastukseen välittömästi kuuluvaan siirtoon; *tai*

9) 33 §:n 2 momentissa tarkoitettu opiskelija, joka on oleskellut ulkomailla vähintään 185 päivää kalenterivuodessa, käyttää muualla kuin Suomessa rekisteröityä ajoneuvoa tilapäisesti täällä olosuhteet huomioon ottaen pakottavaksi katsottavan syyn taikka tavanomaisen lomamatkan tai siihen verrattavan lyhyehkön oleskelun johdosta.

Muissa kuin 2 §:n 2 momentissa tarkoitetuissa tapauksissa väliaikaisesta maahantuonnista ja käytöstä on heti ilmoitettava veroviranomaiselle. Edellä 1 momentin 2 ja 9 kohdassa tarkoitettua käytöstä ei tehdä ilmoitusta, 5 kohdassa tarkoitettussa tapauksessa ilmoitus tehdään vain ajoneuvoa maasta vietäessä rajanylityspaikan tulliviranomaiselle ja 7 kohdassa tarkoitettussa tapauksessa ilmoitus tehdään vain ajoneuvon ensimmäisestä käyttöönotosta. Veroviranomainen voi määrätä 1 momentissa tarkoitettua käytön muista ehdoista ja rajoituksista *tai antaa rekisteröidylle verovelvolliselle yksittäistapauksissa oikeuden erityisistä syistä muuhunkin kuin tässä pykälässä mainittuun tilapäiseen käyttöön verotta.*

40 §

Ajoneuvo, jonka rekisteröity verovelvollinen ilmoittaa rekisteriin, saadaan rekisteröidä liikenteeseen käytettäväksi ilman 38 §:ssä tarkoitettua veroviranomaisen lupaa. Ajoneuvon saa merkitä rekisteriin liikenteessä käytettäväksi myös ennen kuin rekisteröity vero-

Voimassa oleva laki

Ehdotus

ennen kuin rekisteröity verovelvollinen on antanut autoveroilmoituksen.

velvollinen on antanut autoveroilmoituksen.

43 §

Jos rekisteröity verovelvollinen on suorittanut autoveron ajoneuvosta, jota ei ole rekisteröity tai otettu käyttöön Suomessa, vero voidaan hakemuksesta palauttaa tälle edellyttäen, että ajoneuvoa ei ole luovutettu Suomessa vakinaisesti asuvalle kuluttajalle. Jos ajoneuvo tämän jälkeen ilmoitetaan tai olisi ilmoitettava verotettavaksi, vero kannetaan 30 prosentilla korotettuna.

46 §

Jos tämän lain nojalla verosta vapaan tai alennettuun veroon oikeutetun ajoneuvon rakennetta, omistusta tai käyttötarkoitusta on muutettu siten, että ajoneuvo tai sen käyttötarkoitus ei enää täytä verottomuuden tai alennetun veron edellytyksiä, ajoneuvon omistaja, jonka omistusaikana ajoneuvon rakenteen tai käyttötarkoituksen muutos on tehty, on velvollinen tekemään tästä ilmoituksen yhden kuukauden kuluessa ajoneuvohallinnolle. Ilmoitus on tehtävä myös kaikissa niissä tapauksissa, joissa ajoneuvo on verotettu lievemmin kuin 6 §:n 1 momentissa, 21 §:ssä tai muualla tässä laissa säädetään, jos rakenteen tai käyttötarkoituksen muutoksen johdosta verottomuuden tai alemman veron edellytykset kokonaan tai osaksi lakkaavat olemasta. Ilmoitus on tehtävä myös 28 §:ssä ja 51 §:ssä tarkoitetuista ajoneuvoista.

46 §

Jos tämän lain nojalla verosta vapaan tai alennettuun veroon oikeutetun ajoneuvon rakennetta, omistusta tai käyttötarkoitusta on muutettu siten, että ajoneuvo tai sen käyttötarkoitus ei enää täytä verottomuuden tai alennetun veron edellytyksiä, ajoneuvon omistaja, jonka omistusaikana ajoneuvon rakenteen tai käyttötarkoituksen muutos on tehty, on velvollinen tekemään tästä ilmoituksen yhden kuukauden kuluessa ajoneuvohallintokeskukselle. Ilmoitus on tehtävä myös kaikissa niissä tapauksissa, joissa ajoneuvoa on verotettu lievemmin kuin 6 §:n 1 momentissa, 21 §:ssä tai muualla tässä laissa säädetään, jos rakenteen tai käyttötarkoituksen muutoksen johdosta verottomuuden tai alemman veron edellytykset kokonaan tai osaksi lakkaavat olemasta. Ilmoitus on tehtävä myös 28 ja 51 §:ssä tarkoitetuista ajoneuvoista.

47 §

Jos ajoneuvo, josta tämän lain mukaan ei ole suoritettava veroa tai josta vero on suoritettava alennettuna, ilmoitetaan tai olisi ilmoitettava rekisteriin muuna kuin tämän lain nojalla verosta vapaana tai 6 §:n 1 momentissa säädettyä alemman verokannan mukaan verotettuna ajoneuvona, ajoneuvohallinnon on maksuunpantava autovero 4 §:n 4 momentissa tarkoitettuna verovelvollisen maksettavaksi.

Jos ajoneuvo, joka on 28 §:n 1 momentin

47 §

Jos ajoneuvo, josta tämän lain mukaan ei ole suoritettava veroa tai josta vero on suoritettava alennettuna, ilmoitetaan tai olisi ilmoitettava rekisteriin muuna kuin tämän lain nojalla verosta vapaana tai 6 §:n 1 momentissa säädettyä alemman verokannan mukaan verotettuna ajoneuvona, ajoneuvohallintokeskuksen on maksuunpantava autovero 4 §:n 4 momentissa tarkoitettuna verovelvollisen maksettavaksi.

Jos ajoneuvo, joka on 28 §:n 1 momentin

Voimassa oleva laki

nojalla oikeutettu alennettuun veroon, ilmoitetaan tai olisi ilmoitettava ajoneuvorekisteriin muuhun kuin mainitun lainkohdan mukaiseen alennettuun veroon oikeuttavaan käyttöön, ajoneuvohallinnon on maksuunpantava autovero sille, joka on käyttänyt ajoneuvoa 28 §:ssä tarkoitetulla tavalla, tai hänen oikeudenomistajalleen.

Ennen veron maksuunpanoa ajoneuvohallinto voi varata maksuvelvolliselle tilaisuuden asiaa koskevan selvityksen esittämiseen. Jos maksuvelvollinen asetetussa kohtuullisessa määräajassa ei ole antanut selvitystä, ajoneuvohallinto suorittaa maksuunpanon.

50 §

Jos tullilaitos on kantanut veron, tullihallitus voi erityisistä syistä hakemuksesta määrämillään ehdoilla alentaa suoritettua tai suoritettavaa autoveroa, viivästyskorkoa, jäämääksua sekä lykkäyksen vuoksi suoritettavaa korkoa tahi poistaa ne kokonaan. Jos ajoneuvohallinto on määrännyt veron, verohallitus ratkaisee hakemuksen.

Jos tullilaitos on maksuunpannut veron, tullihallitus voi erityisistä syistä valtiovarainministeriön määräämin ehdoin hakemuksesta myöntää lykkäystä veron suorittamiselle. Verohallitus voi myöntää lykkäyksen ajoneuvohallinnon maksuunpanemalle verolle. Valtiovarainministeriö voi ottaa lykkäysasian ratkaistavakseen. Ministeriö määrää tällöin lykkäysehdot hakemukseen antamassaan päätöksessä.

Ehdotus

nojalla oikeutettu alennettuun veroon, ilmoitetaan tai olisi ilmoitettava ajoneuvorekisteriin muuhun kuin mainitun lainkohdan mukaiseen alennettuun veroon oikeuttavaan käyttöön, *ajoneuvohallintokeskuksen* on maksuunpantava autovero sille, joka on käyttänyt ajoneuvoa 28 §:ssä tarkoitetulla tavalla tai hänen oikeudenomistajalleen.

Ennen veron maksuunpanoa *ajoneuvohallintokeskus* voi varata maksuvelvolliselle tilaisuuden asiaa koskevan selvityksen esittämiseen. Jos maksuvelvollinen asetetussa kohtuullisessa määräajassa ei ole antanut selvitystä, *ajoneuvohallintokeskus* toimittaa maksuunpanon.

50 §

Jos tullilaitos *kantaisi tai* on kantanut veron, tullihallitus voi erityisistä syistä hakemuksesta määrämillään ehdoilla alentaa suoritettua tai suoritettavaa autoveroa, *viivekorkoa, veronlisäystä*, viivästyskorkoa, jäämääksua sekä lykkäyksen vuoksi suoritettavaa korkoa taikka poistaa ne kokonaan. Jos *ajoneuvohallintokeskus määräisi tai* on määrännyt veron, verohallitus ratkaisee hakemuksen.

Jos tullilaitos on maksuunpannut veron, tullihallitus voi erityisistä syistä asianomaisen ministeriön määräämin ehdoin hakemuksesta myöntää lykkäystä veron suorittamiselle. Verohallitus voi myöntää lykkäyksen *ajoneuvohallintokeskuksen* maksuunpanemalle verolle. Asianomainen ministeriö voi ottaa lykkäysasian ratkaistavakseen. Ministeriö määrää tällöin lykkäysehdot hakemukseen antamassaan päätöksessä.

51 §

Joka 1 ja 2 momentin nojalla on saanut veron takaisin, on, mikäli ajoneuvo luovutetaan muuhun kuin 1 ja 2 momentissa tarkoitettuun käyttöön, velvollinen suorittamaan tässä laissa tarkoitetun veron ja tekemään luovutuksesta ilmoituksen ajoneuvohallinnolle noudattaen, mitä 46 §:ssä säädetään.

Ajoneuvohallinnon on, saatuaan 3 momentissa tarkoitetun ilmoituksen, maksuunpantava vero 47 ja 48 §:n säännöksiä soveltavin

Joka 1 ja 2 momentin nojalla on saanut veron takaisin, on, *jos* ajoneuvo luovutetaan muuhun kuin 1 ja 2 momentissa tarkoitettuun käyttöön, velvollinen suorittamaan tässä laissa tarkoitetun veron ja tekemään luovutuksesta ilmoituksen *ajoneuvohallintokeskusselle* noudattaen, mitä 46 §:ssä säädetään.

Saatuaan 3 momentissa tarkoitetun ilmoituksen *Ajoneuvohallintokeskuksen* on maksuunpantava vero ajoneuvon luovuttajan

Voimassa oleva laki

osin noudattaen ajoneuvon luovuttajan maksettavaksi.

52 §

Jos ajoneuvon käyttö on estetty tämän lain säännösten nojalla, veron määrännyt piiritullikamari tai ajoneuvohallinto voi määräämillään ehdoilla hakemuksesta erityisistä syistä määrääjäksi tai kokonaan peruuttaa käytön estämistä koskevan päätöksen. Hakemuksen voi tehdä se, joka on ajoneuvon omistajana tai haltijana.

53 §

Jos ajoneuvosta kannettua veroa on 50 ja 51 §:n säännösten nojalla palautettu, autoverolle suoritettun arvonlisäveron määrää ei tämän johdosta alenneta.

54 §

Ennen ajoneuvon ensimmäistä rekisteröintiä tai käyttöönottoa toimitettava autoverotus on tullilaitoksen tehtävänä. Tullihallitus määrää tullilaitoksen sisäisestä toimivallan ja tehtävien jaosta.

Ajoneuvohallinto huolehtii ajoneuvon ensimmäisen rekisteröinnin tai käyttöönoton jälkeen ajoneuvon rakenteen, käyttötarkoituksen tai omistuksen muutoksen vuoksi toimitettavasta autoverotuksesta.

Autoverotuksen yleinen johto ja valvonta kuuluu tullihallitukselle. Verohallitus huolehtii kuitenkin ajoneuvohallinnon tehtävänä olevan autoverotuksen yleisestä johdosta ja valvonnasta.

55 §

Valtion edun valvonnasta huolehtii 54 §:n 1 momentissa tarkoitettussa verotuksessa tullilaitoksen tulliasiamies. Ajoneuvohallinnon tehtävänä olevassa autoverotuksessa valtion

Ehdotus

maksettavaksi noudattaen soveltuvin osin, mitä 47 ja 48 §:ssä säädetään.

52 §

Jos ajoneuvon käyttö on estetty tämän lain säännösten nojalla, veron määrännyt piiritullikamari tai ajoneuvohallintokeskus voi määräämillään ehdoilla hakemuksesta erityisistä syistä määrääjäksi tai kokonaan peruuttaa käytön estämistä koskevan päätöksensä. Hakemuksen voi tehdä omistaja tai haltija.

53 §

Jos ajoneuvosta kannetusta verosta on myönnetty vapautus tai sitä on palautettu 50 tai 51 §:n säännösten nojalla, autoverolle suoritettavan tai suoritettun arvonlisäveron määrää ei tämän johdosta alenneta.

Jos autoverosta kannettu arvonlisävero on voitu vähentää tai saada palautuksena arvonlisäverolain säännösten nojalla, sitä ei autoveroa koskevan muutoksenhaun johdosta tai muullakaan perusteella palauteta.

54 §

Ennen ajoneuvon ensimmäistä rekisteröintiä tai käyttöönottoa toimitettava autoverotus on tullilaitoksen tehtävänä. Tullilaitos huolehtii myös veron maksuunpanosta 22, 22 a, 27 ja 36 §:ssä tarkoitetuissa tapauksissa. Tullihallitus määrää tullilaitoksen sisäisestä toimivallan ja tehtävien jaosta.

Ajoneuvohallintokeskus huolehtii ajoneuvon ensimmäisen rekisteröinnin tai käyttöönoton jälkeen ajoneuvon rakenteen, käyttötarkoituksen tai omistuksen muutoksen vuoksi muissa kuin 1 momentissa mainituissa tapauksissa toimitettavasta autoverotuksesta mukaan lukien veron maksuunpano 3 §:n nojalla.

Autoverotuksen yleinen johto ja valvonta kuuluu tullihallitukselle. Verohallitus huolehtii kuitenkin ajoneuvohallintokeskuksen tehtävänä olevan autoverotuksen yleisestä johdosta ja valvonnasta.

55 §

Valtion edun valvonnasta huolehtii 54 §:n 1 momentissa tarkoitettussa verotuksessa tullilaitoksen tulliasiamies. Ajoneuvohallintokeskuksen tehtävänä olevassa autoverotuk-

Voimassa oleva laki

Ehdotus

edun valvonnasta huolehtii Uudenmaan lääniverovirastossa oleva valtionasiamies.

nessa valtion edun valvonnasta huolehtii Uudenmaan lääninverovirastossa oleva *veroasiamies*.

58 §

Ennen 56 §:ssä säädetyn veronoikaisun tai 57 §:n 1 momentissa säädetyn jälkiverotuksen toimittamista on verovelvolliselle varattava tilaisuus tulla kuulluksi.

58 §

Ennen 56 §:ssä säädetyn veronoikaisun tai 57 §:n 1 momentissa säädetyn jälkiverotuksen toimittamista *on, mikäli mahdollista*, verovelvolliselle varattava tilaisuus tulla kuulluksi.

59 §

Veronkorotus voidaan määrätä myös erikseen kolmen vuoden kuluessa siitä kun ajoneuvo on verotettu tai ilmoitusvelvollisuus on laiminlyöty.

60 §

Jos veronalainen ajoneuvo on otettu käyttöön tai merkitty rekisteriin, eikä autoveroa ole asianmukaisesti suoritettu tai jos ajoneuvo olisi tullut verottaa ankarampien perusteiden mukaan, määrätään maksuunpanematta jääneelle verolle veronlisäystä.

60 §

Jos veronalainen ajoneuvo on otettu käyttöön tai merkitty rekisteriin eikä autoveroa ole asianmukaisesti suoritettu tai jos *ajoneuvosta tulisi kantaa lisää veroa, veroviranomainen määrää maksuunpanematta jääneelle verolle veronlisäystä siten kuin veronlisäyksestä ja viivekorosta annetussa laissa (1556/1995) säädetään.*

Veronlisäystä määrätään yksi marka kullakin täydeltä sadalta markalta jokaiselta kalenterikuukaudelta sen kuukauden alusta, jona vero olisi tullut viimeistään maksaa, verolle määrättävää eräpäivää edeltävän kalenterikuukauden loppuun.

Veronkorotukselle ei maksuunpanna veronlisäystä.

61 §

Edellä 40 ja 41 §:n mukaan määrätyn veron eräpäivä on 10 päivää verotuspäätöksen päivämäärästä.

61 §

Edellä 40 ja 41 §:n mukaan määrätyn veron eräpäivä on 10 päivää *laskun* päivämäärästä.

62 §

Eräpäivän jälkeen maksamatta olevalle verolle on suoritettava viivästyskorkoa ja jäämämaksua siten kuin veron viivästyskorosta ja jäämämaksusta annetussa laissa (145/76) säädetään.

62 §

Eräpäivän jälkeen maksamatta olevalle verolle on suoritettava *viivekorkoa* siten kuin *veronlisäyksestä ja viivekorosta* annetussa laissa säädetään.

63 §

Jollei veroa ole suoritettu eräpäivänä, ulotetaan vero säädettyine viivästyskorokoineen

63 §

Jollei veroa ole suoritettu eräpäivänä, ulotetaan vero säädettyine *viivekorokoineen* va-

Voimassa oleva laki

ja jäämaksiineen valituksesta huolimatta niin kuin verojen ja maksujen perimisestä ulosottotoimin annetussa laissa (367/61) säädetään.

Jos veroa ei ole suoritettu eräpäivänä, ajoneuvon käyttö voidaan estää. Ajoneuvon käyttö voidaan estää siinäkin tapauksessa, että ajoneuvon omistus tai hallinta on siirretty muulle kuin verovelvolliselle. Veroviranomainen voi pyytää poliisilta virka-apua ajoneuvon käytön estämiseksi. Käyttö sallitaan, kun verovelvollinen tai muu kuin verovelvollinen on suorittanut veron.

Ajoneuvo voidaan määrätä tarvittaessa otettavaksi veroviranomaisen haltuun, kunnes verotus on toimitettu ja maksuunpantu vero suoritettu tai 36 §:n 2 momentissa mainittu määräaika päättyy. Veroviranomaisen haltuun otettu ajoneuvo voidaan myydä huutokaupalla, jolloin menetellään siten kuin tullilaissa (1466/94) säädetään tullihuutokaupasta, tai ajoneuvo voidaan hävittää. Autovero suoritetaan valtiolle huutokauppakustannusten ja tullin jälkeen. Ajoneuvo voidaan rekisteröidä vasta, kun autovero on kokonaan maksettu.

67 §

Jos asia on hakijalle erityisen tärkeä, tullihallitus tai ajoneuvohallinto voivat antaa hakemuksesta ennakkotiedon siitä, miten autoverolakia sovelletaan hakijan ajoneuvon verotukseen.

Hakemuksessa on ilmoitettava yksilöitynä kysymys, josta ennakkotietoa haetaan, ja esitettävä asian ratkaisemiseksi tarvittava selvitys.

Ennakkotieto annetaan määräajaksi, kuitenkin enintään sen antamista seuraavan kalenterivuoden loppuun. Lainvoiman saanutta ennakkotietoa noudatetaan ennakkotiedon saajan vaatimuksesta sitovana siltä ajalta, jolle se on annettu.

Ehdotus

lituksesta huolimatta niin kuin verojen ja maksujen perimisestä ulosottotoimin annetussa laissa (367/1961) säädetään.

Jos veroa ei ole suoritettu eräpäivänä, ajoneuvon käyttö voidaan estää. Ajoneuvon käyttö voidaan estää siinäkin tapauksessa, että ajoneuvon omistus tai hallinta on siirretty muulle kuin verovelvolliselle. Veroviranomainen voi pyytää poliisilta virka-apua ajoneuvon käytön estämiseksi. Käyttö sallitaan *sitten*, kun verovelvollinen tai muu kuin verovelvollinen on suorittanut veron. *Käyttö voidaan estää, vaikka veroa ei säädettyjen määräaikojen kulumisen johdosta enää voitaisi periä.*

Ajoneuvo voidaan määrätä tarvittaessa otettavaksi veroviranomaisen haltuun, kunnes verotus on toimitettu ja maksuunpantu vero suoritettu tai kunnes 36 §:n 2 momentissa mainittu määräaika päättyy. Veroviranomaisen haltuun otettu ajoneuvo voidaan myydä huutokaupalla, jolloin menetellään siten kuin tullilaissa (1466/1994) säädetään tullihuutokaupasta, tai ajoneuvo voidaan hävittää. Autovero suoritetaan valtiolle huutokauppakustannusten ja tullin jälkeen. Ajoneuvo voidaan rekisteröidä vasta, kun autovero on kokonaan suoritettu. *Huutokauppaostajaa ei pidetä 4 §:n 2 momentissa tarkoitettuna luovutuksen saajana.*

67 §

Jos asia on hakijalle erityisen tärkeä, tullihallitus tai *ajoneuvohallintokeskus* voi antaa hakemuksesta *ennakkoratkaisun* siitä, miten tätä lakia sovelletaan hakijan ajoneuvon verotukseen. *Jos hakemus koskee verotusarvon määräämistä 11 §:n 2 momentin nojalla, ennakkoratkaisu annetaan kuitenkin vain kysymyksissä, joissa ennakkoratkaisu voidaan antaa Euroopan yhteisön tullikoodeksin nojalla.*

Hakemuksessa on ilmoitettava yksilöitynä kysymys, josta *ennakkoratkaisua* haetaan, ja esitettävä asian ratkaisemiseksi tarvittava selvitys.

Ennakkoratkaisu annetaan määräajaksi, kuitenkin enintään sen antamista seuraavan kalenterivuoden loppuun. Lainvoiman saanutta *ennakkoratkaisua* noudatetaan ennakkoratkaisun saajan vaatimuksesta sitovana siltä ajalta, jolle se on annettu.

Voimassa oleva laki

Ennakkotietoa koskeva asia on käsiteltävä tullihallituksessa, ajoneuvohallinnossa, lääninoikeudessa ja korkeimmassa hallinto-oikeudessa kiireellisenä.

69 §

Piiritullikamarin tai ajoneuvohallinnon tämän lain nojalla tekemään päätökseen haetaan muutosta valittamalla Uudenmaan lääninoikeuteen. Valtion puolesta valitusoikeus on piiritullikamarissa olevalla tulliasiamiehellä tai 55 §:ssä tarkoitetulla valtionasiamiehellä. Muutoksenhaku on tehtävä kirjallisesti ja valituskirjelmä on toimitettava valitusajan kuluessa verotuksen toimittaneelle viranomaiselle. Jos päätös, josta valitetaan, on saatu elektronisessa tai muussa automaattiseen tietojenkäsittelyyn soveltuvassa muodossa, siitä on liitettävä valituskirjelmään selväkielinen kirjallinen tuloste.

Valitusaika on kolme vuotta autoveron tai sen palauttamisen määräämistä seuraavan kalenterivuoden alusta, kuitenkin aina vähintään 60 päivää päätöksen tiedoksisaannista. Piiritullikamarin tai ajoneuvohallinnon muuta kuin veron määräämistä tai sen palauttamista koskevasta päätöksestä valitettaessa valitusaika on 30 päivää päätöksen tiedoksisaannista. Tulli- tai valtionasiamiehen valitusaika on 30 päivää päätöksen tekemisestä.

70 §

Piiritullikamarin tai ajoneuvohallinnon tulee varata tulli- tai valtionasiamiehen tekemästä valituksesta verovelvolliselle sekä verovelvollisen tekemästä valituksesta tulli- tai valtionasiamiehelle tilaisuus vastineen ja tarvittaessa myös vastaselityksen antamiseen.

Siltä osin kuin veroviranomainen katsoo, että verovelvollisen valituksessaan esittämä vaatimus ei anna aihetta päätöksen oikaisemiseen, veroviranomaisen on annettava valituksen johdosta lausuntonsa ja varattava verovelvolliselle tilaisuus antaa määräajassa lausuntoon vastine.

Ehdotus

Ennakkoratkaisua koskeva asia on käsiteltävä tullihallituksessa, ajoneuvohallintokeskuksessa, lääninoikeudessa ja korkeimmassa hallinto-oikeudessa kiireellisenä.

69 §

Piiritullikamarin tai ajoneuvohallintokeskuksen veron määräämistä koskevassa asiassa tekemään päätökseen haetaan muutosta valittamalla Uudenmaan lääninoikeuteen. Muuta kuin veron määräämistä koskevassa asiassa piiritullikamarin tai ajoneuvohallintokeskuksen tekemään päätökseen haetaan muutosta valittamalla tullihallitukselta. Valtion puolesta valitusoikeus on piiritullikamarissa olevalla tulliasiamiehellä tai 55 §:ssä tarkoitetulla veroasiamiehellä. Muutoksenhaku on tehtävä kirjallisesti ja valituskirjelmä on toimitettava valitusajan kuluessa viranomaiselle, jonka päätöksestä valitetaan. Jos päätös, josta valitetaan, on saatu elektronisessa tai muussa automaattiseen tietojenkäsittelyyn soveltuvassa muodossa, siitä on liitettävä valituskirjelmään selväkielinen kirjallinen tuloste.

Valitusaika on kolme vuotta autoveron määräämistä tai sen palauttamista seuraavan kalenterivuoden alusta, kuitenkin aina vähintään 60 päivää päätöksen tiedoksisaannista. Piiritullikamarin tai ajoneuvohallintokeskuksen muuta kuin veron määräämistä tai sen palauttamista koskevasta päätöksestä valitettaessa valitusaika on 30 päivää päätöksen tiedoksisaannista. Tulli- tai veroasiamiehen valitusaika on 30 päivää päätöksen tekemisestä.

70 §

Piiritullikamarin tai ajoneuvohallintokeskuksen tulee varata tulli- tai veroasiamiehen tekemästä valituksesta verovelvolliselle sekä verovelvollisen tekemästä valituksesta tulli- tai veroasiamiehelle tilaisuus vastineen ja tarvittaessa myös vastaselityksen antamiseen.

Siltä osin kuin veroviranomainen katsoo, että verovelvollisen valituksessaan esittämä vaatimus ei anna aihetta päätöksen oikaisemiseen, veroviranomaisen on annettava valituksen johdosta lausuntonsa.

Voimassa oleva laki

Tulli- tai valtionasiamiehen valituskirjelmä ja verovelvollisen 3 momentissa tarkoitettu valituskirjelmä vastineineen, vastaselvityksiineen ja lausuntoineen sekä asian käsittelyssä syntyneet muut asiakirjat on viipymättä lähetettävä Uudenmaan lääninoikeudelle.

Ehdotus

Tulli- tai veroasiamiehen valituskirjelmä ja verovelvollisen 3 momentissa tarkoitettu valituskirjelmä vastineineen, vastaselvityksiineen ja lausuntoineen sekä asian käsittelyssä syntyneet muut asiakirjat on viipymättä lähetettävä Uudenmaan lääninoikeudelle.

71 §

Valituslupa voidaan myöntää, jos:

- 1) lain soveltamisen kannalta muissa samanlaisissa tapauksissa tai oikeuskäytännön yhtenäisyyden vuoksi on tärkeää saattaa asia korkeimman hallinto-oikeuden ratkaistavaksi;
- 2) asian saattamiseen korkeimman hallinto-oikeuden ratkaistavaksi on erityistä aihetta asiassa tapahtuneen ilmeisen virheen vuoksi; tai
- 3) valitusluvan myöntämiseen on painava taloudellinen tai muu syy.

Valitusluvan myöntämisen perusteet ovat:

- 1) lain soveltamisen kannalta muissa samanlaisissa tapauksissa tai oikeuskäytännön yhtenäisyyden vuoksi on tärkeää saattaa asia korkeimman hallinto-oikeuden ratkaistavaksi;
- 2) asian saattamiseen korkeimman hallinto-oikeuden ratkaistavaksi on erityistä aihetta asiassa tapahtuneen ilmeisen virheen vuoksi; tai
- 3) valitusluvan myöntämiseen on painava taloudellinen tai muu syy.

Valitus on tehtävä 60 päivän kuluessa lääninoikeuden päätöksen tiedoksisaannista. Valituskirjelmä, johon on sisällytettävä valituslupahakemus, on toimitettava valitusajassa korkeimmalle hallinto-oikeudelle tai Uudenmaan lääninoikeudelle. Valtion puolesta valitusoikeus on tullihallituksessa olevalla tulliasiamiehellä. Ajoneuvohallinnon päätöksestä käyttää valtion puhevaltaa Uudenmaan lääninverovirastossa oleva valtionasiamies.

Valitus on tehtävä 60 päivän kuluessa lääninoikeuden päätöksen tiedoksisaannista. Valituskirjelmä, johon on sisällytettävä valituslupahakemus, on toimitettava valitusajassa korkeimmalle hallinto-oikeudelle tai Uudenmaan lääninoikeudelle. Valtion puolesta valitusoikeus on tullihallituksessa olevalla tulliasiamiehellä. Ajoneuvohallintokeskuksen päätöksestä käyttää valtion puhevaltaa Uudenmaan lääninverovirastossa oleva veroasiamies.

72 §

Tullihallituksen tai ajoneuvohallinnon antamaan ennakkotietoon saa hakea muutosta valittamalla korkeimpaan hallinto-oikeuteen siinä järjestyksessä kuin muutoksenhausta hallintoasioissa annetussa laissa (154/50) säädetään. Valtion puolesta valitusoikeus on tällöin tullihallituksessa olevalla tulliasiamiehellä tai 55 §:ssä tarkoitettulla valtionasiamiehellä.

Päätökseen, jolla on päätetty olla antamatta ennakkotietoa, ei saa hakea muutosta valittamalla.

72 §

Tullihallituksen tai ajoneuvohallintokeskuksen antamaan ennakkoratkaisuun saa hakea muutosta valittamalla korkeimmalta hallinto-oikeudelta siinä järjestyksessä kuin hallintolainkäyttölaissa (586/96) säädetään. Valtion puolesta valitusoikeus on tällöin tullihallituksessa olevalla tulliasiamiehellä tai 55 §:ssä tarkoitettulla veroasiamiehellä.

Päätökseen, jolla on päätetty olla antamatta ennakkoratkaisua, ei saa hakea muutosta valittamalla.

73 §

Milloin autovero on lääninoikeuden päätöksellä poistettu tai sitä on alennettu, on piiritullikamarin tai ajoneuvohallinnon suoritettava liikaa maksettu vero muutoksenhaus-

73 §

Jos autovero on lääninoikeuden päätöksellä poistettu tai sitä on alennettu, on piiritullikamarin tai ajoneuvohallintokeskuksen suoritettava liikaa maksettu vero muutoksenhaus-

Voimassa oleva laki

ta huolimatta verovelvolliselle.

Milloin korkein hallinto-oikeus on tulliasiamiehen tai valtionasiamiehen valituksesta muuttanut lääninoikeuden päätöstä, jäljennös korkeimman hallinto-oikeuden päätöksestä on toimitettava asianomaiselle piiritullikamarille tai ajoneuvohallinnolle, jonka tulee viipymättä maksuunpanna verovelvolliselle liikaa suoritettu määrä.

78 §

Jos tulliasiamies tai valtionasiamies katsoo, että verovelvollisen maksettavaksi olisi määrättävä veroa, piiritullikamarin tai ajoneuvohallinnon on hänen pyynnöstään tehtävä asiassa päätös.

79 §

Autoveron suorittamisen valvontaa varten ajoneuvon rekisteröintiasioiden hoitajan, katsastuksen toimittajan ja poliisin tulee ilmoittaa tulliviranomaiselle tai ajoneuvohallinnolle, jos rekisterissä tai käytössä havaitaan olevan ajoneuvo, josta veroa ilmeisesti ei ole maksettu tai ajoneuvo, jonka rakennetta, käyttötarkoitusta tai omistusta on muutettu siten, että ajoneuvosta voitaisiin joutua suorittamaan veroa.

80 §

Veroviranomaisella on oikeus tarkastaa ajoneuvo tai määrätä ajoneuvo esitettäväksi tarkastusta varten ajoneuvon katsastuksen hoitajalle, jonka tulee tällöin antaa pyydetty tieto veroviranomaiselle.

Ehdotus

ta huolimatta verovelvolliselle.

Jos korkein hallinto-oikeus on tulliasiamiehen tai *veroasiamiehen* valituksesta muuttanut lääninoikeuden päätöstä, jäljennös korkeimman hallinto-oikeuden päätöksestä on toimitettava asianomaiselle piiritullikamarille tai *ajoneuvohallintokeskukselle*, jonka tulee viipymättä maksuunpanna verovelvolliselle liikaa suoritettu määrä.

74 a §

Mitä tässä laissa säädetään verovelvollisen oikeussuojakeinoista, sovelletaan myös muuhun kuin siihen, joka on 4 §:n säännösten mukaan verovelvollisena.

78 §

Jos tulliasiamies tai *veroasiamies* katsoo, että verovelvollisen maksettavaksi olisi määrättävä veroa, piiritullikamarin tai *ajoneuvohallintokeskuksen* on hänen pyynnöstään tehtävä asiassa päätös.

79 §

Autoveron suorittamisen valvontaa varten ajoneuvon rekisteröintiasioiden hoitajan, katsastuksen toimittajan ja poliisin tulee ilmoittaa tulliviranomaiselle tai *ajoneuvohallintokeskukselle*, jos rekisterissä tai käytössä havaitaan olevan ajoneuvo, josta veroa ilmeisesti ei ole maksettu, tai, jonka rakennetta, käyttötarkoitusta tai omistusta on muutettu siten, että ajoneuvosta voitaisiin joutua suorittamaan veroa.

Poliisi voi määrätä, että ajoneuvo tai sen tunnusmerkit on heti otettava haltuun. Tästä ilmoitetaan 1 momentissa tarkoitetun ilmoituksen yhteydessä asianomaiselle veroviranomaiselle, joka päättää, onko ajoneuvoon sovellettava, 63 §:n 3 momentin säännöksiä.

80 §

Veroviranomaisella on oikeus tarkastaa ajoneuvo tai määrätä ajoneuvo esitettäväksi tarkastusta varten ajoneuvon katsastuksen hoitajalle, jonka tulee tällöin antaa pyydetty tieto *veroviranomaisille*. *Veroviranomaisilla on myös oikeus tarkastaa tiloja, joissa pidetään hallussa tai käsitellään ajoneuvoja. Veroviranomaisella on oikeus pysäyttää ajoneuvo tarkastusta varten.*

Voimassa oleva laki

Ehdotus

84 §

Tullihallituksella ja ajoneuvohallinnolla on oikeus velvoittaa se, joka ei ole noudattanut tässä luvussa tarkoitettua kehotusta tietojen antamiseen tai aineiston esittämiseen, uhkasakolla täyttämään velvollisuutensa.

84 §

Tullihallituksella ja *ajoneuvohallintokeskuksella* on oikeus velvoittaa se, joka ei ole noudattanut tässä luvussa tarkoitettua kehotusta tietojen antamiseen tai aineiston esittämiseen, uhkasakolla täyttämään velvollisuutensa.

86 §

Tullihallitus, verohallitus tai ajoneuvohallinto voivat myös määrätä asiakirjat annettaviksi tilastollisia tai tieteellisiä tutkimuksia varten tällaista tutkimusta suorittavan henkilön tai viranomaisen käytettäväksi. Niin ikään voidaan lääninoikeuden ja korkeimman hallinto-oikeuden päätökset julkaista sanamuodon mukaisina tai lyhennettyinä, asianomaisten nimiä kuitenkin mainitsematta. Tietoja ei saa luovuttaa edelleen eikä käyttää ilman veroviranomaisen lupaa muuhun kuin siihen tarkoitukseen, mihin ne on luovutettu, ellei toisin ole säädetty.

Tullihallitus, verohallitus tai *ajoneuvohallintokeskus* voi myös määrätä asiakirjat annettaviksi tilastollisia tai tieteellisiä tutkimuksia varten tällaista tutkimusta suorittavan henkilön tai viranomaisen käytettäväksi. Niin ikään voidaan lääninoikeuden ja korkeimman hallinto-oikeuden päätökset julkaista sanamuodon mukaisina tai lyhennettyinä, asianomaisten nimiä kuitenkin mainitsematta. Tietoja ei saa luovuttaa edelleen eikä käyttää ilman veroviranomaisen lupaa muuhun kuin siihen tarkoitukseen, johon ne on luovutettu, ellei toisin säädetä.

89 §

Joka viranomaisen kehotuksesta huolimatta jättää asianmukaisesti täyttämättä 4 §:n 2 momentissa, 35 §:n 2 momentissa, 46 §:n 1 momentissa tai 51 §:n 3 momentissa taikka autoverosta annetussa asetuksessa säädetyn ilmoittamis- tai tietojenantovelvollisuuden, on tuomittava *autoverorikkomuksesta* sakkoon.

Joka viranomaisen kehotuksesta huolimatta jättää asianmukaisesti täyttämättä 4 §:n 2 momentissa, 35 §:n 2 momentissa, 46 §:n 1 momentissa tai 51 §:n 3 momentissa, *muualla tässä laissa* taikka autoverosta annetussa asetuksessa säädetyn tai *veroviranomaisen päätöksessä määrätyn* ilmoittamis- tai tietojenantovelvollisuuden, on tuomittava *autoverorikkomuksesta* sakkoon.

*Tämä laki tulee voimaan päivänä kuu-
ta 199 .*

Lain 3 §:n 1 momentin korin vaihtoa koskevia säännöksiä ei sovelleta ajoneuvoihin, joiden muutoksesta on tehty ilmoitus katsastuksen hoitajalle ennen lain voimaantuloa.

Lain 25 §:ää ja 25 a §:ää sovelletaan ajoneuvoihin, joista tehdään autoveroilmoitus 5 päivänä joulukuuta 1996 tai sen jälkeen.

